

TÄISKASVANUTE HINGAMISPÄEVAKOOLI ÕPPETÜKID

KÄIES ELUTEEL – KRISTLASENA

Reinder Bruinsma

Adventistide Koguduste Eesti Liidu Hingamispäevakooli osakond
2009

Originaali tiitel:

Walking the Walk: The Christian Life
Reinder Bruinsma
2008

Käies eluteel – kristlasena

Tõlkijad: Jana Rosin ja Avernoika Beekmann
Toimetaja: Ergo Naab

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2009

Tagasilöök

Üks suurtest 18.-19. sajandi mõtlejaist, Pierre Laplace, kirjutas raamatu planeetide liikumisest. Ta pani sellele pealkirjaks “Taevamehaanika” ja kinkis raamatu ühe eksemplari isiklikult keiser Napoleonile. Keegi oli eelnevalt Napoleonile maininud, et raamatus ei räägita sõnagi Jumalast. Keiser võttis raamatu vastu ja sõnas: “Hr Laplace, mulle öeldi, et te olete koostanud selle põhjaliku raamatu universumi ülesehitusest ega nimeta selles kordagi tema Loojat. Laplace vastas kõhklematult: “Mul puudub vajadus niisuguse hüpoteesi järele.”

See lugu annab kujundlikult edasi ajastut, mida me tunneme “kaasajana” ning kus kogu tõe aluseks on loogika, mõistus ja teadus. Selle maailmavaate kohaselt on kogu reaalsus taandatav valemiteks, loodusseadusteks ja teaduslikeks prognoosideks. Kui mingit nähtust ei saa loogika, mõistuse ja teaduse abil selgitada, siis polegi seda olemas.

Viimastel aastatel on sedasorti mõtlemine saanud tagasilöögi. Inimesed ei usu enam, ja õigustatult, et kogu reaalsust on võimalik ära seletada ainult külma ratsionaalsuse abiga. Meis on midagi sellist, mida pole iial võimalik ühegi valemi, katseklaasi ega teadusliku põhjendusega äraseletada.

Säärane tagasilöök on tabanud kõiki eluvaldkondi, kaasa arvatud religioon. Ometigi, nagu igasuguste protestide puhul sageli juhtub, on siingi mindud mõningail juhtudel liiga kaugemale, lausa selleni välja, et heidetakse kõrvale või jäetakse teadlikult tähelepanuta vajadus

korrektse õpetuse järele. Meile väidetakse, et oluline pole mitte õpetus ega doktriin, vaid *kogemus*. Loeb ainult see, mida sinu usk sinu jaoks hetkel teeb. Selle asemel, et öelda: “Siin on mõjuvad põhjused, miks uskuda Jeesusesse Kristusesse ja Tema lunastustootusesse,” öeldakse (protestireaktsiooni mõjul): “Meie usukogukond kutsub sind liituma meiega usalduse ja pühendumise seiklusradadel.”

Jah, see kõik ei pruugi olla ilmingimata halb. Kas ei öelnud siis Jeesus, et Tema tõde kannab konkreetset ja praktilist vilja meie elus (Jh 8:32). Loomulikult. Tõde pole lihtsalt õpetuste ja kirjakohtade tundmine, vaid miski, mis mõjutab usklikku isiklikul tasandil. Tõde mõjutab vaimulikku elu ja inimese suhtumist igapäevase elu väljakutsetesse. Meie usul on praktiline, elu muutev külg, mida ei tohi iial eitada ega alavääristada. Samal ajal ei tohi kogemus meid mingil juhul eemale juhtida vajadusest korrektsete piibellike õpetuste järele.

Sel veerandil tahame heita pilgu meie usu mõlemale küljele: õpetusele ja kogemusele. Oma uurimistes keskendume kristluse 13-le olulisele teemale, 13-le olulisele õpetusele.

Iga õppetükk püüab hoolikalt säilitada tasakaalu nende teemade korrektse Piiblit põhineva käsitluse ja mõju vahel, mida nad meie igapäevasele usuelule avaldavad.

Loodame, et veerandi lõpuks mõistate ühelt poolt paremini käsitletud teemasid ja teisalt olete saanud rikkamaks ka isikliku kristliku kogemuse poolest. Iga õppetükk käsitleb mitte lihtsalt tõde, vaid “tõde nagu see on Jeesuses.”

Lõppude lõpuks on ju Tema meie usu Alfa ja Oomega. Meil on küll 13 erinevat õppetükki, kuid neil on üks keskpunkt: Tema, kelles “me elame ja liigume ja oleme” (Ap 17:28).

Reinder Bruinsma, sünnilt hollandlane, on oma pika ametiaja jooksul teeninud koguduses erinevatel ametikohtadel. Bruinsma on kirjutanud pea 20 raamatut, millest mõned on tõlgitud mitmetesse keeltesse. Käesolevate õppetükkide koostamise ajal oli R. Bruinsma Hollandi Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse president.

1. õppetükk: 28. märts – 3. aprill

Armastus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 53. ptk, Mt 22:37; 1Kr 13. ptk, 1Jh 3. ptk ja 1Jh 4. ptk.

Meelespeetav kirjakoht: “Ent nüüd jääb usk, lootus, armastus, need kolm; aga suurim neist on armastus!” (1Kr 13:13).

On vägagi sobiv alustada kristliku usu põhimõisteid käsitlevaid õppetükke armastuse teemaga. Apostel Paulus rõhutab, et ükskõik kui olulised ka poleks usk, lootus ja muud kristluse koostisosad, saab kõik siiski alguse armastusest. Ilma armastuseta pole meist tema sõnul “ühtigi” (1Kr 13:2).

Umbes viis sajandit enne Kristuse sündi tuli kreeka filosoof Sophokles välja mõttega: “Üksainus sõna vabastab meid elu raskusest ja valust. See sõna on armastus.” Nii tõesed kui need sõnad ka pole, ei tundnud too kreeka mõttetark armastuse sügavust, mille kuulutajaks ja eeskujuks sai meie Päästja.

Jumal on armastus. Kõik see, mida Jumal on teinud, teeb täna ja tulevikus, on Tema armastuse väljendus. See armastus on samavõrd lohutav kui raskestimõistetav. Jumala armastus ületab kaugelt selle, mida inimesed armastuseks nimetavad ja mis mõnikord kujutab endast lihtsalt pinnapealset kiindumust või mööduvat meeletut armumist ning mille kaaslaseks on sageli isekus ja täitmatu iha. Jumal mitte lihtsalt ei armasta või näita armastust üles. Tema *ongi* armastus.

Pilk nädalale: Jumal on oma armastust inimkonna vastu ilmutanud loendamatuil viisidel. Selle suurimaks väljenduseks on Rist. Jeesuse järgijatena vastame me Tema armastusele armastades teisi nii nagu Kristus meid on armastanud.

Armastus – elu põhiolemus

Selleks, et elus püsida, peame sööma ja jooma. Ilma joogivee ja toiduta lõpeb meie elu üpris ruttu. Ent selleks, et elada selle sõna sügavamas tähenduses, vajame ka armastust. Elu ilma armastuseta on eksistentsi madalamaid vorme. Meis on kaasasündinud vajadus armastuse järele. Me vajame vanemate armastust. Me vajame pere ja sõprade armastust. Me tahame olla armastava kogukonna liikmed. Ent niisama palju, kui me ise igatseme armastuse järele, tahame seda ka jagada. Me pole täisväärtuslikud inimesed, kui ei suuda armastada. Ent selguse mõttes rõhutagem: tõeline armastus ei alga meist. Võime armastada on meile andnud Looja. (Vt 1Ms 1:26 ja Jh 3:16).

Kuivõrd esmajärgulise tähtsusega on armastus Kristuse järelkäija elus? Mt 22:37-39; 1Kr 13:1-3; 1 Jh 3:14. _____

Jumala armastus eelneb alati meie armastusele. Ja see tõde on ülimalt tähtis. Tõeline “armastus ei ole hetkeimpulss, vaid jumalik põhimõte, püsiv vägi. Pühitsemata süda ei saa sellist armastust luua. Selle leiab vaid südames, kus valitseb Jeesus. “Me armastame, sest Tema on meid enne armastanud” [1Jh 4:19]. Jumaliku armu läbi uuendatud südames on armastus valitsevaks tegutsemispõhimõtteks” (AA, orig lk 551).

Tuntud briti kirjanik C. S. Lewis kasutab Jumala armastuse ja inimese poolt kogetava armastuse vormi eristamiseks terminit “Andev armastus” ja “Vajav armastus.” Ehkki Jumal igatseb meie armastust enam kui midagi muud, ei vaja Ta seda niisuguses mõttes nagu meie vajame Tema ja kaasinimeste armastust. “Me peame alustama päris algusest, armastusest kui Jumalikust energiast. See esimene armastus on “Andev armastus.” Jumalas ei peitu kustutamist vajavat nälga, vaid üknes tohutu soov anda” (C.S. Lewis, *The Four Loves*, London; HarperCollins, 1998, lk 121). Jumalik armastus peab meie inimlikku armastust muutma nii, et – samal ajal kui me jätkuvalt igatseme teiste armastust meie vastu – oleksime suutelised teisi tõeliselt Kristusesarnaselt armastama.

Milline on sinu kogemuse põhjal erinevus inimliku ja Jumala armastuse vahel? Milline inimarmastuse liik on kõige lähedasem Jumala armastusele? Kuidas saab Jumala armastus meie elus paremini välja paista?

Vana Testamendi Jumal – armastuse Jumal

Sageli öeldakse, et Jumala armastus avaldub selgelt üksnes Uues Testamendis samas, kui “Vana Testamendi Jumal” on õiglase viha Jumal. Ent terve Piibli hoolikas uurimine näitab, et Jumala isiksus ei ole säärased lõhestunud. Ehkki Jumala armastus avaldus kõige täielikumalt Kristuses (ja sellest räägib Uus Testament), on Vana Testamendi Jumal täpselt samasugune ülima armastuse Jumal. Jumal ei muutu (Jk 1:17). Ta ei arene viha Jumalast või õigluse Jumast armastuse Jumalaks. Jumala armastus on igavene. Tema sõnad oma rahvale, kes elas Vana Testamendi päevil, kehtivad kõigil ajastuil: “Ma olen sind armastanud igavese armastusega” (Jr 31:3).

Heida pilk mõningatele Jumala armastuse tõenditele Vana Testamendi aegadel ja lisa teisi selgeid tõendeid Tema armastusest muude Vana Testamendi kirjakohtade põhjal.

* Jumala armastuse avaldumine Loomise kaudu (1Ms 1:26-31, 2:21-25)_____

* Jumala lahendus patuprobleemile (1Ms 3:15, 22:8; Js 53. ptk)

* Hingamispäeva and (2Ms 31:12-17)_____

* Jätkuv prohvetikuulutamise and (Am 3:7)_____

Vanas Testamendis on lugusid ja kirjakohti, mis on vähemalt pealiskaudsel lugemisel raskestimõistetavad. Jah, seal kirjutatakse verevalamisest ja sõdades. Ent ei maksa kunagi unustada, et Jumalat kujutatakse seal püsivalt kui lepingust kinnipidavat Jumalat, kes tõmbab inimesi enda juurde ega hülga neid vaatamata tõsiasjale, et nemad Talle ikka ja jälle selja pööravad.

Mida vastad küsimustele sõdade ja verevalamise kohta Vanas Testamendis? Kuidas lepitad sa jumaliku käsu hävitada terveid rahvaid (Kaanani vallutamise ajal) arusaamaga armastuse Jumalast?

Uue Testamendi Jumal – armastuse Jumal

Miks tuli Jeesus Kristus maailma? Miks pidi Ta kannatama ja kas Tema surm ristil oli ilmtingimata vajalik? Miks tuleb Ta uuesti, et taastada maailm selle algse veatus ilus? Kas mingit muud võimalust ei olnud? Kui ei, miks võtab patuprobleemi lõplik lahendamine nii kaua aega? Me pole pädevad neile küsimustele vastama. Oma piiritus tarkuses *kavandas* Jumal plaani, kuidas kõige paremini lahendada patukatastroof. Püha Jumalana polnud Tal võimalik mööda vaadata vastuhakust Tema täiuslikule seadusele; olles armastus, ei saanud Ta astuda lihtsalt kõrvale ja lasta oma loodud olendeil hukkuda tegemata omalt poolt nende päästmiseks kõike, mis võimalik.

“Jumala pühadus on Tema suursugune puhtus, mis ei talu mitte mingisugust moraalset kurjust. Jumala armastus on Tema väljapoole suunatud, südamest tulev kallistus patusele. Jumala pühadus on Tema eraldatus ebapuhtast ja pühitsematust. Jumala armastus on valmis-olek samastuda nendega, kes on ebapuhtad, selleks et neid aidata. ... [Kuid] Jumala viha on ajutine samal ajal kui Tema armastus on igavene” (Donald G. Bloesch, *God the Almighty: Power, Wisdom, Holiness, Love*, Downers Grove; InterVarsity Press, 1995, lk 140-143).

Mida räägivad järgmised Uue Testamendi kirjakohtad Jumala armastusest?

- Jumal andis inimkonnale oma Poja (Jh 3:16)
- Jumala Poeg andis Ennast inimkonna päästmiseks (Fl 2:5-8)
- Püha Vaimu and (Jh 14:15-18; Ap 2:1-4)
- Vaimuandide olemasolu (Ef 4:11-13)
- Päästekindlus (1Jh 3:1-3)
- Igavene tulevik armastuse keskkonnas (2Pt 3:13)

Kuidas võtaksid kokku Uue Testamendi sõnumi Jumala armastusest? _____

Kuidas sobib kolme ingli kuulutus Ilm 14:6-12 kokku Uue Testamendi sõnumiga jumalikust armastusest? Ellen White ütleb, et kolmanda ingli kuulutust on hea sõnum õigeismõistmisest usu kaudu “tegelikkuses.” Kuidas haakub see kõik Jumala armastusega inimkonna vastu?

Armastuse vastus

Selle maailma traagiliseks reaalsuseks on paraku enesearmastus, pimedad ambitsioonid, viha, olelusvõitlus, allakäik ja sõjad. Senikaua kuni selle maailma asukad on nõus kas teadlikult või ebatoadlikult juhinduma pimedusevürsti põhimõteteist, pole armastusel võimalustki vilja kanda. Ema Teresa on öelnud: “Kui sa mõistad inimeste üle kohut, siis ei jää sul aega neid armastada.”

Kui oleme tõeliselt pöördunud ja saanud Issanda jüngeriks, siis asub meie elu valitsema armastuse põhimõte. Hoolimata oma nõrkustest kasvame järjekindlalt armastuses Jumala ja kaasinimeste vastu. Pöördumine on sõna otseses tähenduses ümberorienteerumine – ärapöördumine enesearmastusest armastuse poole Jumala ja teiste inimeste vastu.

Millisele alusele on rajatud meile antud Jumala käsud? Kas see alus on peale Kristuse tulekut siia maailma muutunud? 5Ms 6:5, 6; Mt 22:37-40. _____

Kui oleme Jeesusel Kristusel tõesti lubanud end muuta, siis ise loomustab meie suhteid teiste inimestega Tema armastus. Ehkki meile ei pruugi mõni inimene meeldida kutsutakse meid armastama igat inimest, ka meie suurimat vaenlast. Sellest ei tõuse kasu mitte ainult inimestele, kellega lävime, vaid see saab tohutuks õnnistuseks ka meile endile. Olge armastavad ja tingimusteta avatud inimeste suhtes, kellega kohtute ning pange tähele, mis hakkab toimuma!

Kuidas peaksid kõik meie sõnad ja teod olema ajendatud armastusest? Mt 5:44, 25:31-46; 1Pt 1:22. _____

“Kui koguduseliikmed heidavad kõrvale enesekummardamise ja võtavad oma südamesse vastu sellise armastuse Jumala ja üksteise vastu, mis täitis Kristuse südant, siis ilmutab meie taevane Isa püsivalt oma väge nende kaudu. Lubagu Tema rahvas üksteist liita jumaliku armastuse abil. Siis näeb maailm Jumala imettegevat väge ja tunnustab, et Tema on oma käsku pidava rahva Tugevus ja Abimees” (Ellen G. White’i komm. 7BC, lk 940).

Kas sina oled oma olemuselt armastav või isekas ja enesekeskne? Milline on ainus praktiline võimalus ära pöörduda iseendast ja ilmutada armastust teiste vastu?

Armastuse kehastus

Jeesus Kristus on meie ülim eeskuju. Kui me tahame teada, milline peaks olema meie armastus teiste vastu, tuleb meil vaid heita pilk oma Päästjale. Tema on meie täiuslik eeskuju. Inimlikult võttes oli Kristusel enam kui küllalt alust mitte armastada või lausa vihata tervet hulka inimesi. Vaimulike juhtide kadedus tema edu üle sundis neid Teda lakkamatult taga kiusama, mis päädis otsusega Temast üldse vabaneda. Miks oleks Ta pidanud neid inimesi armastama? Tema enda pere oli nii mõnigi kord kõike muud kui toetav. Tema jüngrid võistlesid sageli üksteisega positsiooni pärast ja tihtipeale polnud neid kohal olukordades, mil Ta neid kõige enam vajanuks. Kuidas sai Ta neid armastada hetkedel, mil nad Ta täielikult hülgasid?

Kõigele lisaks näitas Jeesus oma armastust eriliselt välja inimeste vastu, kellele vaimulikud juhid ei pööranud noil päevil pea mingit positiivset tähelepanu: naised (kaasa arvatud prostituudid), pidalitõbised, Samaariast pärit inimesed, okupeeriva võimu esindajad, maksukogujad.

Heida hoolikas pilk mõnede konkreetsetele juhtumitele, kus Jeesus näitas üles isetut armastust olukordades, kus enamik inimesi poleks selleks suutelised. Lk 17:12-19; Jh 13:1-17; Jh 19:25-27

Kuidas peaks Jeesuse teenistuses avaldunud jumalik armastus mõjutama meie jüngriksolemist? 2Kr 5:14; Fl 2:2.

Apostel Paulus ütleb, et Kristuse armastus sunnib meid (2Kr 5:14). Nii inglise- kui eestikeelne tõlge on tegelikult kahetähenduslik, sest kreeka keelne algtekst on tõlgitav nii Kristuse armastusena meie vastu kui ka meie armastusena Kristuse vastu. Mõlemad tähendused on sealjuures grammatiliselt õiged ja teoloogiliselt korrektsed. Kui me mõistame pisutki Kristuse armastuse suurust, kasvab sellest välja vastuarastus, tekitades meis tungiva soovi jagada Tema armastust teistega.

Jeesus armastas ka neid, keda enamik inimesi põlgas ja pidas üldiselt armastust mitteväärivaiks. Ta astus oma teelt kõrvale, et ka nemad näeksid Tema armastust nende vastu. Kuidas näitan mina välja oma armastust kodutute, ühiskonna marginaalsete liikmete ja säärase inimeste vastu, kes ei esinda mingilgi moel neid väärtusi, mida hindan mina?

Edasiseks uurimiseks: loe Ellen G. White'i raamatust "Tee Kristuse juurde" peatükk orig lk 9-16; raamatust "Ajastute igatsus" peatükid "Kolgata," orig lk 741-757, ja "See on lõpetatud," orig lk 758-768, mis käsitlevad Kristuse maise elu lõpusündmusi. C. S. Lewise raamat "The Four Loves" on vaimulik essee, milles käsitletakse inimliku ja jumaliku armastuse erinevaid vorme.

Küsimused aruteluks:

1. Meil pole kuhugi põgeneda "Miks" küsimuse eest: kui Jumal on armastus, miks on siis maailmas nii palju kannatusi? Mitte üksnes kannatuste hulk ei ajenda inimesi kahtlema Jumala armastuses, vaid ka see, et kõige enam näivad kannatudused tabavat süütuid inimesi, kusjuures paljud kannatudused näivad olevat täiesti mõttetud. Mida vastame meie, seitsmenda päeva adventistidest kristlased sellistele küsimustele? Kuidas aitab meie arusaam suurest võitlusest mõista seda keerulist teemat?

2. Kuidas saab armastada vägivaldset lapsevanemat, sarimõrtsukat või läbinisti isekat inimest? Kuidas näitas Jeesus välja oma armastust inimeste vastu, kes polnud mitte vähimalgi määral armastust väärt?

3. Kuidas saab jätkuvalt armastada kedagi, kes ei vasta sellele armastusele? Taas, kuidas jätkas Jeesus nende inimeste armastamist, kes ei osutanud Talle mitte iial vastuarmastust?

4. Kes on teie ühiskonna heidikud, põlatud liikmed? Millist misjonitööd teeb teie kogudus nende inimeste heaks? Mida on vaja selleks, et sina ja sinu kogudus hakkaksid sellist tööd tegema?

5. Tõeline armastus nõuab möödapääsmatult surma oma *minale*, valmisolekut panna end teiste heaolu nimel viimasele kohale. Milliste valikute kaudu on surm oma *minale* üleüldse võimalik?

6. Milles väljendub lisaks Ristile Jumala armastus inimeste vastu?

Kokkuvõte: Jumal on armastus. Armastus on Jumala olemuse ja kõigi Tema tegude tähtsaim joon. Armastavat Jumalat ilmutab juba Vana Testament, kuid Tema armastuse ülimaks väljenduseks on Tema Poeg, Jeesus Kristus, kelle Ta andis meie lunastamiseks. Jumalik armastus äratav vastuarmastuse. Kui me nimetame end oma Issanda Jeesuse Kristuse järelkäijaiks, siis peab meie elus avalduma tingimusteta armastus meie Looja ning isetu armastus teiste inimeste vastu.

2. õppetükk: 4. – 10. aprill

Usk

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppetaine: Ef 6:10-18; Hb 11. ptk.; Jk 2:18, 19; 1Pt 1:3-8.

Meelespeetav kirjakoht: „Sest teie olete armust õndsaks saanud usu kaudu ja see pole mitte teist enestest; see on Jumala and; mitte tegudest, et ükski ei saaks kiidelda“ (Ef 2: 8, 9).

Usku ei tohi segamini ajada mõistusele rajaneva veendumusega. Usk piibellikus mõttes ei tugine esmajärjekorras meie mõistusel (ehkki see pole ebamõistusepärase või irratsionaalne!); samuti ei põhine see meie tunnetel (ehkki tunnetel on oma roll). Usk on sügavale juurdunud veendumus, mis avaldab mõju isiksusele tervikuna. Usk on elu valitsev põhimõte. Usk on vahend, mille abil me sirutame käe ja haarame kinni töötustest, mille on andnud Jumal, keda me ei näe ja kelle me ometi teame olemas olevat.

Heebrea 11:1 räägib meie usu olemusest. William G. Johnsson, Heebrea kirja asjatundja ütleb, et parim tõlge sellele kirjakohtale on: „Usk on meie lootust *väljanäitav tegu*, kindlustunne selles, mida me ei näe“ (*The Abundant Life Bible Amplifier: Hebrews*, Boise, Idaho; Pacific Press, 1994, lk 204).

Pilk nädalale: Usk on kristlase elu juhtiv põhimõte. See määrab, kuidas me peame elama ning suhtuma Jumalasse ja kaasinimestesse. Õpetuste omaksvõtmine mõistuse tasandil on küll väga oluline, ent usk on midagi palju enam kui vaid see. Käesoleval nädalal uurimegi, kui palju enam usk on.

Usk – Jumala and

Mis on usk? Kõige lihtsam definitsioon kõlab näiteks nii: „Usk on kindel ja sõnakuulelik usaldus Jumala olemasolusse, väesse ja armastusse nii nagu ilmutavad Tema teod ja meile antud tootused.“

Usk on imeline and sellises läbinisti langenud ja purunenud maailmas, kus me elame. Pole siis ime, et paljude arvates on usk kõige imelisem inimestele antud andidest. Meie aga küsime: oled sa kunagi püüdnud välja selgitada, kust sinu usk pärit on? Miks sinul on usk Jumalasse, aga sinu tuttaval seda pole? Kas sind on nii kasvatatud? Kas sinu vanemad olid usklikud? Oled sa alati kirikus käinud? Kas sind on veennud sind armastava Jumala olemasolus Piibli uurimine ja vaimulik kirjandus? Kas enne ususammu tegemist olid sul enda jaoks olemas rahuldavad filosoofilised argumendid selle sammu astumiseks? Lõppkokkuvõttes tuleb tõdeda, et usk on ime, and Jumalalt.

Kuidas rõhutab apostel Paulus usu kui anni olemust? Ef 2:8

Üks asi on kindel: nii nagu pole võimalik olla tõeline inimene ilma armastuseta, ei saa me olla need, kelleks meid loodud, ilma usuta. „Aga ilma usuta on võimatu olla meelepärane [Jumalale]“ [Hb 11:6]. ... Pange tähele, et Heebrea kiri ei õpeta nagu oleks ilma usuta raske olla Jumalale meelepärane, või et ilma usuta tuleb Tema heakskiidu pälvimiseks kõvasti vaeva näha. Vastupidi, siin öeldakse, et niisugune asi on *võimatu*. Lühidalt, usul pole asendajat. Usu kaudu elasid Jumala inimesed minevikus ja usu kaudu peab elama Tema rahvas ka tänapäeval“ (George R. Knight, *Exploring Hebrews: A Devotional Commentary*, Hagerstown, Md.; Review and Herald Publishing Association, 2003, lk 198).

Kuidas saame end ette valmistada usuanni vastuvõtmiseks? See tähendab, millised muutused meie elus teevad meid sellele annile vastuvõtlikumaks? Rm 10:17; vt ka Hb 11:6

Mõnikord inimesed kurdavad, et nad tahaksid omada rohkem usku. Mida soovitaksid sellistele inimestele? Milliseid muudatusi peaksid nad võib-olla oma elus tegema, et olla sellele annile vastuvõtlikumad? Vt Mk 9:24.

Meie usu alus

Üks hästituntud lugematutesse keeltesse tõlgitud inglise kiriku-laul meenutab meile, et „minu lootus on rajatud ainuüksi Jeesuse verele ja õigusele“ (*Seventh-day Adventist Hymnal*, nr 522). Me tohi seda tõde mitte iial unustada. Jeesus Kristus on meie usu ainus alus ja allikas. Ent kuigi usuand on müsteerium, mis jääb väljapoole meie arusaamist, on meie antud mõningal määral arusaamist, kuidas usk ärkab ja tugevneb. Piibli aegadel oli mehi ja naisi, kes asusid usuteele pärast mõnd raputavat kogemust. Kõige eredam näide on tõenäoliselt Paulus. Paljude elu tunnistab aga pigem järjekindlast vaimulikust kasvust. Mida enam need inimesed tunnetasid ja mõistsid, et nende elu juhib Jumal, seda enam pühendusid nad oma usu-rännakule. Kahtlemata on kogemus vaimuliku elu oluline ja võimas koostisosa. Kuid usul peab olema ka sisu ja Pühakirjas olev ilmutus mängib meie usu ülesehitamisel olulist rolli.

Milline osa on Pühakirjal uskliku usukogemuses? Jh 5:39; 2 Tm 3:15. _____

Pühakiri on ilmselgelt ääretult oluline. Sellega mitte arvestamine on hukatuslik. Ent see, kuidas Pühakiri meie usku täpselt äratada ja kasvatada aitab, ei ole selgitatav ühegi inimliku vormeliga. Isegi Heebrea 11. peatüki hästituntud usudefinitsioon ei selgita seda. „Heebrea 11:1 ei anna meile niivõrd *pistis*-e [„usk“ kreeka keeles] definit-siooni, kuivõrd kirjeldab pigem, kuidas usk toimib. Päris kindlasti ei esita apostel siin usu psühholoogilist tõlgendust. Pigem toob ta välja kaks kardinaalset võimet, mille usk annab – lootuse muutmine tege-likkuseks ja nähtamatu muutmine nähtavaks“ (William G. Johnsson, *The Abundant Life Bible Amplifier: Hebrews*, Hagerstown, Md.; Review and Herald Publishing Association, 2003, lk 205).

Mida räägib Jk 2:18, 19 usu olemusest? Miks on usk midagi enam kui lihtsalt mõistusel põhinev teadmine Jumala olemas-olust ja muudest õpetustest? _____

Miks ühtede jaoks on Piibli lugemine elumuutev kogemus samas kui teised väidavad, et see „ei muuda“ nende sees mitte midagi? Mida soovitaksid inimesele, kes loeb Piiblit ja suhtub sellesse kui lihtsalt kirjandusteosesse väites, et ta ei kuule Jumalat selle kaudu kõnelemas?

Usu rakendamine

Rääkides Kristuse tervendavatest imetegudest rõhutavad evanageeliumite kirjutajad, et nende taga polnud mitte maagia, vaid usk. Inimesi, keda tervendati, kutsuti üles oma usku ellu rakendama. „Teile sündigu teie usku mööda“, ütles Jeesus (Mt 9:29). Üleloomulikud kogemused, mis kannavad ümberlökkamatult imelise jumaliku sekumise pitsert, ei kasva ometigi mitte alati üle usuks. Tegelikult leiavad paljud võimaluse säärase sündmuste äraseletamiseks..

Loe Lk 16:30, 31. Millise olulise tõe võime siit enda jaoks välja noppida? _____

Meie usku tugevdavad kogemused, kus näeme Jumalat enda ja teiste elus tegutsemas, kuid sageli eelneb Jumala sekkumisele meie usk sellesse. Usk loodab näha Jumala kätt tegutsemas. Jumal on töotanud, et Ta tegutseb meie kaudu ja meie heaks, kui me Temasse usume. Säärase usaldava usuga peamegi haarama Tema sõnast.

Kuidas peegeldavad Rm 1:17; Gl 5:6; Jk 2:17, 18 ja 1Jh 5:4, 5 säärase „usu läbi elamise“ erinevaid aspekte? _____

Milline on usu puudumise traagiline tagajärg? Rm 11:20; Hb 3:19.

Rm 11:20 kontekst näitab selgelt, et Paulus räägib vanadest heebreallastest, kellele oli antud päästetootus lepingulise suhte kaudu Temaga. Nad oleksid võinud elada külluslikku elu Kristuses, mille toob usk kõigile, kes seda oma elus rakendavad, kuid nende kogemused ja ebaõnnestumised on ühemõtteliseks kinnituseks sellest, et „ilma usuta on võimatu olla meelepärane [Jumalale]“ [Hb 11:6].

Usk on küll and, ent oskad sa põhjendada, miks sina usud? Ja mis veelgi tähtsam, kuidas praktiliselt oma usku tugevdada? Millised on kindlad moodused selle kaotamiseks?

Usus kasvamine

Usk kasvab siis, kui me kahtluste ja takistustega vastakuti sattudes kindlalt edasi rühime hoides tugevalt kinni Jumala töotustest ja laskmata end mõjutada hetkeemotsioonidest või olukordade keerukusel. Usk on enam kui lihtsalt tunne – see on põhimõte, mis ulatub sügavamale inimlike emotsioonide heitlikkusest. Usk tähendab teutseda vastavalt Jumala soovile ka olukorras, kus me tegelikult tahaksime käituda hoopis teisiti.

Kui sa kasvad Jeesuse Kristuse armus ja tema tundmises, kasutad sa ära iga võimaluse õppida paremini tundma Kristuse elu ja iseloomu – see tähendab, et sa teed kõik, mis võimalik, et kasvada armus ja tugevdada usku.

Usk Jeesusesse kasvab seda enam, mida paremini sa Teda tunndma õpid. See on võimalik püsivalt mõtiskledes Tema elu ja armastuse üle. Kõige enam häbistad sa Jumalat siis, kui väidad end olevat Tema järelkäija ja samal ajal Temast eemale hoiad.

Millele kutsub usklikke üles Peetrus? 2 Pt 3:18. _____

Kuidas oli Tessaloonika kogudus selle üleskutse ellu rakendanud? 2Ts 1:3. _____

Kuidas aitab „usukilp“ sul vaimulikult kasvada? Milline seos on usul ülejäänud „Jumala sõjavarustusega,“ millest räägib Ef 6:10-18? _____

Kristlase eesmärgiks on saada „küpseks“ usus. See on eluaegne protsess. Kogedes ise kasvamise õnnistust ja „seistes kindlalt usus“ (1Kr 16:13, KJV) võime nii mõnigi kord imestada teiste „nõrkuse“ (Rm 14:1) üle. Paraku kiputakse sageli unustama, et enamikul meist on kulunud märkimisväärselt palju aega selleks, et jõuda sinna kus vaimulikus mõttes täna oleme. Ent milline ka poleks meie reaktsioon, ei tohi see iialgi olla vähimalgi määral seotud uhkuse ja kohtumõistmisega (1Kr 10:12). Jumal on see, kes laseb igal ususeemnel targata ja ainult Tema on ka see, kes on igasuguse vaimuliku kasvu taga. Samas, ehkki me ei tohiks seda tõde kunagi unustada, peame samuti meeles pidama, et meie isiklikud valikud võivad aidata kaasa vaimulikule kasvule vajaliku keskkonna loomisele.

Kas sul on suhteid, suhtlemiskohti, meediakanaleid, millele oled avatud ja mis sinu usku negatiivselt mõjutavad? Kui jah, siis kuivõrd valmis oled sa neist loobuma? Sinu vastus sõltub sellest, kui oluline on usk sinu jaoks tegelikult.

Usk Isikusse

Õpetused on olulised. Kui me ütleme, et usume Jumalasse, tahame me Temast rohkem teada ja oleme innukad tundma õppima seda, mida Ta on meile avaldanud. On täiesti loomulik, et me tahame omada korrastatud ülevaadet sellest, millesse, õigemini, Kellesse me usume. Samuti tahame kindlalt teada Tema tahet. Ent ehkki me usume, et meie koguduse õpetused on õiged, ei kinnitu meie usk ainuüksi õpetuste süsteemi külge, vaid Jeesusesse. Õpetused ei ole asi iseneses. Õpetused aitavad meil paremini mõista Jeesust ja seda, mida Ta meie heaks teinud on.

Teatud mõttes võime võrrelda doktriinide rolli kristluses grammatika rolliga. Me kasutame suhtlemiseks keelt seetõttu, et sõnad, mida kasutame on grammatiliselt struktureeritud. Samamoodi korrastame me oma usu sisu õpetuste abil. Anselm, keskaegne teoloog, on öelnud hästikutud sõnad, et teoloogia on usk, mis püüab end mõista.

Mida räägib Uus Testament tervikliku õpetuse tähtsusest? 1Tm 4:16; Tt 2:1. _____

Terviklik õpetus on ülimalt oluline, kuid õpetused ja teoloogia, mis jäävad elutuks teooriaks ei päästa mitte kedagi. Inimene võib olla teoloog olemata sealjuures usklik. Usk ei ole lihtsalt teatud piibellikult korrektsete põhimõtete omaksvõtmine, vaid usaldus Isikusse, kellest need õpetused räägivad.

Kuidas on pääste selles ja tulevases elus seotud usuga elu Allikasse? Jh 3:36; 6:35. _____

Millisele fundamentaalsele tõeale on rajatud kogudus? Mt 16:13-19. _____

Lõiku Mt 16. peatükis on sageli kasutatud kui tõendit sellest, et apostel Peetrust tuleks pidada kristliku koguduse rajajaks. Ent sellel mõttel puudub piibellik toetus. Vastupidi: Kristus on Kivi, millele kogudus on rajatud. (Vt 1Pt 2:4-8). Ja nimelt usk sellesse Kivisse – vankumatu veendumus, et Jeesus, Jumala Poeg, on meie Lunastaja – teeb kogudusest selle, mis ta on – mitte inimeste poolt rajatud institutsiooni, vaid Jumala koguduse.

Keegi võib öelda: „Ma usun Jeesusesse, usun õpetustesse, kuid mõnikord võitlen ikkagi kahtlustega.“ Mida ütleksid sellele inimesele? Millist abi ja nõu võiksid talle pakkuda?

Edasiseks uurimiseks: „Peetrus manitseb oma vendi kasvama „meie Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse armus ja tundmises“ (2Pt 3:18). Kui Jumala rahvas kasvab armus, muutub nende arusaamine Piiblist üha selgemaks. Nad märkavad selle pühades tõdedes uut valgust ja ilu. Seda on kinnitanud koguduse ajalugu läbi aegade ja nii jätkub see lõpuni. ...

„Usus võime vaadata tulevasele elule ja kinni haarata Jumala töotusest, et meie intellekt areneb edasi, kui inimlikud võimed on ühendatud jumalikega ja hinge kõik jõud on saanud vahetu ühenduse valguse allikaga. Me võime olla rõõmsad, et kõik, mis on paistnud meile jumalikus ettenägevuses ebaselge, saab selgeks ja raskesti-mõistetavad asjad leiavad seletuse“ (SCh, orig lk 112, 113).

Küsimused aruteluks:

1. Heebrea kirja 11. peatükk loetleb tervet hulka usukangelasi. Pane samas tähele, et praktiliselt igapähele neist oli mingeid iseloomuvigu ja mitte kõik nende teod polnud veatud. Millist julgustust pakub sulle teadmine, et nemadki eksisid ajal, mil maadled kiusatusega loobuda usust oma pattude ja vigade tõttu?

2. Paljud meist on oma elus kogenud usukriisi ja väljunud sellest kogemusest uuendatuina. Kui ka sinuga on seda juhtunud, siis kuidas selles kriisis ellu jäid? Kuidas saaksid aidata oma pere- või koguduseliikmeid, kes on sattunud samasuguse võitluse keerisesse? Mida õppisid oma kogemusest, mis võiks neile abiks olla?

3. Milliste mõjutegurite suhtes on sinu usk kõige kaitsetum? Kas näiteks teadus *versus* religioon? Keskkond, milles elad, töötad või puhkad? Inimestevahelised suhted? Miks on oluline nende mõjutajate olemasolu tunnistada, mitte neid lihtsalt ignoreerida?

4. Inimene ei vaja usku uskumaks sellesse, mida on võimalik tõestada. Usku on vaja uskumaks sellesse, mida pole võimalik tõestada. Miks on oluline teadvustada, et hoolimata kõigist tõendeist, mida võime oma usu kaitseks esitada, jääb alati hulk asju, mida me lihtsalt ei mõista?

Kokkuvõte: Usk on kogemus. See on seotud kindla veendumusega ja usaldusega. Pühakirjal on oma roll usu äratamisel, tugevdamisel ja alalhoidmisel. Ent usk pole lihtsalt uskumus, vaid põhimõte, mis määrab selle, kuidas me elame oma elu Jumala ja teiste inimeste pilgu all.

3. õppetükk: 11. – 17. aprill

Lootus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Lk 21:25, 26; 1Kr 15:20-26, 50-55; Jh 5:24; Ilm 21. ptk.

Meelespeetav kirjakoht: „Olles alati valmis andma vastust iga ühele, kes teilt nõuab seletust lootuse kohta, mis teis on“ (1Pt 3:15).

Kahekümnes sajand algas ülioptimistlikus meeleolus. Valgustusajastust alates oli läänemaailma mõtteviisis domineerinud optimism. Näis, et inimene on suuteline ainuüksi mõistusele toetudes jõudma kõigi tõdedeni ja saavutama kõlblist täiuslikkust. Uued leiutised, uued reisimisvõimalused, tohutud edusammud meditsiinis, uute masinate tulek ja kõlbluse järjekindel areng pidid parandama kõikide inimeste elukvaliteeti. Ent viimase aastasaja kaks maailmasõda, hoolokaust, külma sõjaga kaasnenud tuumaohud ja alaline hirm ülemaailmse terrorismi ees, millele lisandub arusaamine, et inimkond on sunnitud elu säilitamiseks järjekindlalt oma elukeskkonda hävitama, ei anna eriliseks optimismiks põhjust. Siiski eksisteerib lootus, mitte küll selles, mida näeme või teha võiksime, vaid selles, mida Jumal on meile oma Pojas, Jeesuses, töotanud.

Pilk nädalale: Kristuse järelkäijatena võib lootus meid saata ka maailmas, kus iseenesest lootust ei ole. Ja seda põhjusel, et see lootus ei rajane meil endil ega millelgi, mida meie või maailm pakkuda võiks. Niisuguse lootuse alusmüüriks on ainuüksi Jeesus ja Tema töötused.

Lootus meie maailmas

Elu on peale 11. septembrist 2001 tohutult muutunud. Inimesed ei unusta kunagi Maailma Kaubanduskeskuse kaksiktornidesse sööstunud reisilennukeid. Kõik me mõistame, et selline sündmus võib korduda. Pole võimalik end 100%-selt kaitsta inimeste eest, kes on valmis surema kasutades pommina inimesi täis reisilennukit või nõustuvad end rahvarikas bussipeatuses või kaubanduskeskuses õhkima. Sellesarnast hirmu võib kohata kõikjal ja arvestades seda, millises maailmas elame, on niisugune hirm mõistetav.

Mida nimetab Jeesus lõpuaja ühe iseloomuliku joonena? Lk 21:25, 26. _____

„Üleastumine on praktiliselt jõudnud oma piirini. Maailma täidab peataolek ja peagi tabab inimesi tohutu hirm. Lõpp on väga lähedal. Jumala rahvas peaks valmistuma sündmusteks, mis tabavad maailma täiesti ootamatult“ (Ellen G White, *Child Guidance*, lk 555). Kujuta ette, mida ta ütleks täna, 9/11-järgses maailmas!

Elame sõdade, kõlbelise laostumise, ahnuse ja hirmu maailmas. Meile on ka teada, et tulevikus sünnib veel palju ebameeldivaid asju – nii maailmas kui koguduses. Ent mis ka ei juhtuks, meil on lootus Jeesuses. Rahvad võivad olla ahastuses. Inimesed võivad muutuda lausa „rammetumaks kartuse ja sündmuste ootamise pärast, mis maailma peale on tulemas“ (Lk 21:26), kuid seda ei juhtu nendega, kes oma Issandat ootavad. Ükski neid hirmuäratavaist asjust ei taba neid ootamatult. Lõppude lõpuks hoiatab Piibel meid paljudel lehekülgedel, et Jeesuse tulekule eelnevad hädad ja kannatused. Tõsiasi, et me näeme seda kõike tänases maailmas, peaks veelkord kinnitama meile Jumala Sõna tõelevastavust.

Loe Lk 21:28. Millist lootust pakub Jeesus meile maailmas valitsevate hädade ja hirmude keskel? _____

Miks on sedavõrd kasutu ja asjatu panna oma lootus selle maailma või selle maailma poolt pakutava peale? Miks me ikkagi kipume seda tegema, ehkki meile peaks praeguseks olema selge, et ainus lootus saab olla lootus, mis ületab kõik selle maailma poolt pakutava?

Lootus – siin ja praegu

Kristlik lootus on seotud tulevikuga – Kristuse tagasitulekuga, Jumala rahva ülestõusmisega, uue taeva ja maaga, igavikuga, mille saame veeta Jumalaga koos. Kuid pääste on ka käesolev tegelikkus. Selline lootus eristab meid inimestest, kes ei tunne elu mõtet ega tõde, et koos Kristusega saab inimkond osa igavesest tulevikust. Apostel Paulus meenutab meile radikaalset muutust, mis toimub Jeesuse vastuvõtmisel meie Issandaks. Niikaua kuni oleme lahutatud Kristusest, oleme „ilma lootuseta ja ilma Jumalata siin maailmas“ (Ef 2:12). Ent see kõik muutub, kui me pole enam „kaugel ära“ Jumalast, vaid „saanud ligi Kristuse vere läbi“ (13. s).

Milliseid sõnu kasutab Jeesus rääkides radikaalsest muutusest, mis leiab aset, kui me „kuuleme“ Tema sõna ja usume Temasse? Jh 5:24. _____

Missuguse elu osaliseks võime saada? Jh 10:10. Mida see tähendab ja kuidas on võimalik seda töötust oma elus kogeda?

„,Elu“ on üks Johannese evangeeliumi võtmesõnadest. Matteuse, Markuse ja Luuka evangeeliumid räägivad eelkõige igavesest elust. Ent Johannese evangeeliumis käsitletakse eelkõige elu käesolevas reaalsuses ja seda, mida Jeesus praeguse elu heaks Temasse uskujale teeb. On kaks juhtlõnga, mille abil saavutada parim elukvaliteet. Esiteks tuleb mõista, et selle elu allikas on ainuüksi Kristus (Jh 14:6; 6:33-58; 1Jh 5:11, 12). Kõikjal, kus on Jeesus, on ka elu (Jh 11:25, 26). Teiseks on usk (Jh 1:4, 12). Pideva suhte abil Jeesusega saab inimene osa elust, mis on ainuüksi Jeesuses (Jh 3:16, 36)“ (Jon Paulien, *The Abundant Life Bible Amplifier: John*, Boise, Idaho; Pacific Press Publishing Association, 1995, lk 189).

Kuidas on Jeesus sinu elu siin ja praegu paremaks muutnud? Mis on sinu elus niisugust, mida seal enne Jeesusega kohtumist ja Temas peituvat lootust, polnud?

Lootus üle hauapimeduse

Surm tabab meid kõiki (kui me just Kristuse tagasituleku päeval elus pole). Igaüks meist on kaotanud surmale mõne kalli inimese. Päevast päeva puutume ühel või teisel moel kokku surma karmi tegelikkusega. Näeme selle reaalsust kalmistuist möödudes, matuseid nähes või uudiseid kuulates. Veelgi teravamalt puutume me sellega kokku siis, kui meil tuleb lõplikult hüvasti jätta sõbra või lähedasega. Surm on meie ürgne vaenlane, kuid õnneks saab ta kord lõplikult lüüa.

Milline on auline tõde surma alistamise reaalsuse kohta? 1Kr 15:20-26, 50-55; 1Pt 1:3. _____

Kuidas jaguneb inimkond ülestõusmisel? 1Ts 4:14. _____

Apostel Paulus rõhutab 1. Korintose kirja hästituntud 15. peatükis ülestõusmisest rääkides (1Kr 15. ptk), et ülestõusmise lootus on meie usukogemuse põhikomponent (12.-19. s). Kui ülestõusmist ei ole, on kogu meie usk mõttetu.

Loomulikult on ihuliku ülestõusmise juures palju tahke, mida me ei mõista. Kindlad võime aga olla selles: meie „ülestõusmine“ ei sõltu meie praeguse füüsilise ihu vigastamatuna hoidmisest. See sõltub meie Looja väest kaitsta meie identiteeti ja taasluua meid konkreetsel ajahetkel uues (täiuslikus) kehas, mis ei vaja mitte kunagi ei kosmeetilisi iluoperatsioone ega vananemisvastaseid pille.

Meil pole aimugi, kuidas Jumal selle ime korda saadab. Ent Jumal, kes oli suuteline looma elu siin maa peal, on päris kindlasti võimeline taaslooma maa ja täitma selle inimestega, kelle isiksused on alalhoitud jumalikus mälus. Meie lootus ei põhine millelgi sellisel, mida saame oma mõistuse või meeltega tõestada. Ülestõusmine on seotud niisuguse eksistentsisfääriga, mis ületab kaugelt selle, mida teadus meile näidata suudab. Ülestõusmine rajaneb tõsiasi, et Kristus on surma võitnud. Selle tulemusel on uskliku surm vaid ajutine „uni,“ millest ta äratatakse igavesele elule.

Isegi selle suure lootusega, suurima lootusega, mis kellelgi üldse olla saab, vihkame ja kardame me surma ning põgeneme selle eest kui vähegi võimalik. See on täiesti loomulik (sest surm ongi ebaloomulik). Samas, kuidas kasvatada ja tugevdada oma usku igavesele elu imelisse töötusesse, mis suudab ainsana leevendada meie hirmu surma eest?

Igavene lootus

Kuidas saavad piiratud olendid üleüldse mõista piiramatut? Kuidas saame meie, surelikud, kellest enamik ei ela kauem kui 80-90 eluaastat, üleüldse mõista, mida tähendab surematus ja igavene elu? Igavene elu ei ole lihtsalt käesoleva elu jätkumine. Kui see nii oleks, meenutaks see nii mõneski osas pigem „põrgut“ kui „taevast.“ Igavesel elul on hoopis teine kvaliteet. Viibides praegu oma surelikus olekus peame rahulduma vaid põgusa pilguga sellest, mida tulevik peidab: me näeme vaid „ähmast“ kujutist ja „tunnetame poolikult“ (1Kr 13:12).

Mil moel erineb igavene elu meie praegusest eksistentsist? 1Kr 15:42, 43, 52; Ilm 21. ptk. Millised saavad olema sarnasused?

Mõtiskledes meid eesootavast elust peame leppima terve hulga küsimustega, mis siin ja praegu rahuldava vastuseta jäävad. Me võime paljusid asju õppida Jeesuse ülestõusmisest. Oluline on märkida, et surnuist üles tõusnud Kristus oli seesama Isik, kes oli mõni päev varem ristil surnud. Ta äratati üles „aulises“ ihus, mis ei allunud enam looduseadustele nii nagu meie surelikud ihud. Samal ajal oli Tal jätkuvalt „inimese kuju“ nii nagu enne oma surma ja ülestõusmist. Ta oli seesama Isik, Talle omase välimuse, hääle ja pestidega. See annab meile igati põhjust järeldada, et meie oleme oma „aulises ihus“ samamoodi äratuntavad neile, keda me selles elus tundime ja kes saavad osa tulevases elust koos meiega.

Ometigi on meil võimalus kogeda mingit osa igavesest elust juba nüüd. Paulus selgitab meile (Rm 8:10), et Kristuse vastuvõtnud isikusse asub elama Jumala Vaim. Seega kogeb usklik selle kaudu juba praegu igavese elu puudutust, mis saab täielikult tegelikkuseks tulevases maailmas. Vaimu kohalolek on meie igavese pääste pitsar (Ef 1:13, 14).

Püüa kujutleda elu uues taevas, uuel maal ja uues ihus. Lase oma kujutlusvõimel lennata kõrgelt ja kirjuta lühidalt mõnele Piibli kirjakohtadele toetudes sellest, milline see uus elu saab olema. Kas pole siis rumal heita see kõik minema millegi praeguse maailma poolt pakutava pärast?

Kristus – meie lootus

Kaua enne seda, kui Kristus sellesse maailma astus, oli tema tulekut ette kuulutatud. Ja Ta tuligi, täpselt nii nagu ettekuulutatud. Palju on töotusi Tema teise tuleku kohta. Ta ise ütles nõnda: „Ma tulen tagasi!“ Piibli viimasel leheküljel korratakse seda töotust: „Tõesti, mina tulen varsti!“ (Ilm 22:20). See on kristlaste ühine lootus. See on õndsas lootuses täitumine – meie suure Jumala ning meie Önnistegija Jeesuse Kristuse auhiilguse ilmumine (vt Tt 2:13).

Millises mõttes kulmineerub kristlase lootus Jeesuse teise tulekuga? (Ilm 22:7, 10-12, 20). Miks on need töötused meile nii määrava tähtsusega? _____

Kuidas aitab 2Pt 3:8, 9 meil paremini mõista, mida tähendab varsti seoses Teise tulekuga? _____

Lõplik lahendus patuprobleemile ja kõigile patu poolt põhjustatud hädadele ei peitu mitte üheski inimkonna leiutises ega saavutuses, vaid taevases sekkumises Issanda Jeesuse Kristuse kaudu. Meie lootus ei ole inimtehnoloogias, tarkades poliitikutes ega sotsiaalses ja kõlbelises arengus. Need asjad ei suuda iial lahendada surmaprobleemi. Ja ehkki on oluline teada, mis Issanda tulekule eelneb ja sellega kaasneb, on veel palju olulisem olla vankumatult kindel Temas, keda ootame.

Meie Issand tuleb varsti. „See on ainult aja küsimus, muud midagi. Ja mitte keegi ei saa seda tõsiasi muuta. Mitte ükski hirmuvalitseja ei saa kätt välja sirutada, et maailma Tema haardest ära kiskuda. See jääb kindlalt ja igavesti Ristilöödu kätte. Mitte ükski ei suuda muuta olematuks Kolgatat täpselt nii nagu ei ole võimalik teha olematuks oma sündi. ... Alates ristist elame me Kolgatal saavutatud võidu ajastul – ja selle ajastu pikkuse on määranud eesmärk. Seega, teadvustame me endale või mitte, aga inimkond ei ela lihtsalt loodetud eesmärgi saavutamise päeva ootuses, mis võib hoopistükkis saabumata jääda. Ei! Inimkond liigub võidukalt edasi eesmärgile, mille Jeesus on juba saavutanud“ (Norman Gulley, *Christ Is Coming*, Hagerstown, Md.; Review and Herald Publishing Association, 1998, lk 540).

Filosoof Martin Heidegger on kunagi öelnud, et „ainult Jumal võib meid päästa.“ Mida iganes tema sellega ka ei mõelnud, miks on see tegelikult tõsi? Mille peale paned sina oma lootuse? Miks on tegu valelootusega, kui see ei tugine elaval Jumalal?

Edasiseks uurimiseks: Norman Gulley raamat „Christ Is Coming“ on tõenäoliselt kõige põhjalikum viimase kümne aasta jooksul ilmunud advent-autorite raamatuist, mis käsitleb viimsete päevade sündmusi ja Kristuse teist tulekut. Võimalusel võiksid seda sirvida [tegu on väga mahuka teosega], käesoleva õppetüki kontekstis soovitaksime 44. peatükki „The Greatest rescue of All Time“ (lk 538-552). Klassikalise kirjelduse meie lootuse täitumise hetkest leiad Ellen G White'i raamatust „Suur võitlus“ (eriti vt orig lk 662-678).

Proovi meelde jätta järgmised võimsad sõnad: „Suur võitlus on lõppenud. Pattu ja patuseid ei ole enam. Terve universum on puhas. Läbi kogu loodu tuksub üks kooskõla ja rõõmu pulss. Temast, kes on loonud kõik, voogab elu, valgus ja rõõm läbi lõputu maailmaruumi. Kõige väiksemast aatomist kuni suurima maailmani kuulutavad kõik asjad – nii elutud kui elusad oma varjamatus ilus ja täiuslikus õnnes – et Jumal on armastus“ (GC, orig lk 678).

Küsimused aruteluks:

1. Lugege hingamispäevakooli klassis üksteisele ette oma kirjeldused elust uuel maal. Võrrelge loetut ja arutlege selle üle.

2. Kuidas vastaksid neile, kes väidavad, et kristlaste lootus teise eksistentsi peale muudab nad praeguse eksistentsi hädade suhtes mõnevõrra ükskõikseks?

3. Kuidas säilitada lootust ka siis, kui kõik näib veerevat allamäge?

4. Kuidas kogeda siin ja praegu mingitki osa lootusest, mis meil on Kristuses? Kuidas peaks meie elu selle lootuse tõttu muutuma? Kuidas saab reaalseks ja teistele nähtavaks elava Jumala järgimise viljad ja õnnistused?

Kokkuvõte: lootus on kristliku elu ülimalt oluline koostisosa. See tugineb vankumatult sellel, mida on Kristus ristil korda saatnud. Kristlik lootus puudutab meie elu juba siin ja praegu, sest tulevane kuningriik on põhimõtteliselt juba rajatud uskliku südamesse. Siiski seisab selle õnnistatud lootuse täitumine ees alles tulevikus. Me teame, et maailma mõjutavad jätkuvalt Saatana vastuhaku viljad, kuid lahendus sellele on vankumatu: meie Issand valitseb kogu universumi üle ja peagi rajatakse Tema igavene kuningriik kõiges auhiilguses ka siia maa peale. Meie lootus on omandada igaveseks selle riigi kodakondsus.

4. õppetükk: 18. – 24. aprill

Elu

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 2:7; Ps 139:13, 14; Jh 1:1-3; Jh 3. ptk; Jh 10:10; 2Kr 5:17; Fl 2:1-5.

Meelespeetav kirjakoht: „Mina olen tulnud, et neil oleks elu ja seda ülirohkesti!“ (Jh 10:10; KJV).

Tänapäeva inimesed, eriti niinimetatud arenenud riikides, elavad palju kauem kui varasemad põlvkonnad. Loomulikult on see tore. Siiski on eluea pikkus ja elukvaliteet kaks eri asja. Mõnikord võitlevad arstid ennastalgavalt selle nimel, et hoida kunstlikult elus inimest, kelle elukvaliteet, või see, mis sellest järele on jäänud, on väga madal.

Ent elukvaliteeti ei saa piiritleda üksnes teatud rahuldava füüsilise heaoluga, vaid sellel on laiem tähendus. Mida hakkame me peale meile antud aastatega? Kas me elame mõtestatud elu kooskõlas teiste inimestega? Kas me elame rahuldustpakkuvais suhetes kaasinimestega, ja mis kõige olulisem, meie Loojaga? Need küsimused on tähtsad kõigile, kellele elu antud.

Pilk nädalale: Elu on ainuüksi Jumala and. Mida see tähendab meie, elavate jaoks? Kuna tegu on anniga, siis on meil jumalik kohustus kanda oma elu eest hoolt nii füüsilises kui vaimulikus mõttes. Samal ajal viib meie usk Jeesusesse meid teiste usklikega ühisesse kogukonda ja nii saab meist uue perekonna liige nii taevas kui maa peal, mis omakorda peaks mõjutama meie elukvaliteeti siin ja praegu.

Füüsilise elu and

Kust on pärit elu? Osa inimesi väidab, et see on jumalatu evolutsiooni tulemus. Teised väidavad, et evolutsiooniline protsess toimus jumalikul juhtimisel, kus miljonite aastate jooksul elu „lihtsamatest“ vormidest arenesid mingil moel välja keerukamad organismid, kaasa arvatud inimesed. See teooria tekitab aga paraku rohkem küsimusi kui vastuseid (kusjuures Piiblis pole kõige vähimatki vihjet sellele justkui kasutanuks Jumal inimeste loomiseks evolutsiooni). Samas on mitmed tunnustatud teadlased viimastel aastatel tunnistanud, et see teooria vaevleb sügavas kriisis. Kuid isegi kõige veendunud evolutsioonilise mõtlemise toetajad peavad tunnistama, et elu on ja jääb siiski suureks müsteeriumiks.

Samal ajal pole ka neil, kes usuvad Jumalasse kui selle maailma ja univesumi Loojasse, vastuseid kõikidele küsimustele. Siiski on säärane lähenemine palju loogilisem ja arusaadavam kui ebatõepärane teooria inimelu juhuslikust tekkest.

Mida räägib jumalik ilmutus meile elu päritolust? 1Ms 2:7; Jh 1:1-3. _____

See, mis kehtib elu kui müsteeriumi kohta üldiselt, kehtib ka iga üksiku inimese elu kohta. Ehkki meil on hulgaliselt teaduslikku teavet inimelu eostumise ja kasvamise kohta, teab iga lapsevanem, mis tunne on hoida oma kätel vastsündinud last – see pole midagi muud kui tõeline ime. Fundamentaalne kristlik seisukoht ütleb, et elu, eriti inimelu, on püha.

Kuidas kirjeldab Taavet inimelu imet ja inimese keha suurepärase kujundust? Ps 139:13, 14. _____

Kes ei teaks hästituntud laulusõnu, et Jumal „hoiab kogu maailma oma käes.“ See kehtib nii universumi kui kogu meie planeedi kohta. Samuti meist igapäeva kohta isiklikult – kes ja kus me ka poleks, hoiab Jumal meid oma käes. Me võlgname kogu oma füüsilise elu Talle – terve oma elu, algusest kuni lõpuni.

Mida muudab teadmine, et Jumal on kogu elu, kaasa arvatud meie elu, Looja? Kuidas peaks meie seisukoht elu päritolust mõjutama meie vaateid säärasele asjadele nagu surmanuhtlus, abort ja eutanaasia?

Füüsiline haridus

Kui me võlgname oma olemasolu Loojale, siis on mõistlik arvata, et meil tuleb meie kätte usaldatuga tähelepanelikult ümber käia. Piiblis leidub piisavalt tõendeid, et Jumal on huvitatud meie füüsilisest heaolust. Ta hoolitses lakkamatult Iisraeli rahva eest. Ta andis oma rahvale hulgaliselt juhiseid tervisliku toitumise ja hügieeni kohta. Ta toitis neid kõrbes mannaga. Ta hoolitses Eelija eest näljaajal. Need on vaid mõned üksikud näited sellest, kuidas hoolitseb Jumal meie füüsilise heaolu eest.

See tõde saab veelgi selgemaks meie Isanda teenistuse kaudu. Isegi evangeeliumite pealiskaudne lugemine ei jäta vähimatki kahtlust, et Jeesuse arusaam religioonist oli vägagi praktilise suunitlusega.

Kuidas näitas Jeesus üles huvi nii enda kui teiste inimeste füüsilise heaolu vastu? Otsi üles järgmised kirjakohtad ja analüüsi, mida tähendavad need meie jaoks täna:

- tervendamine (Mk 5. ptk) _____
- puhkus (Mk 6:30-32) _____
- toit (Mk 6:33-43, eriti 34. s) _____
- hingamispäev (Lk 4:16) _____

Millistes teistes valdkondades näitas Jeesus üles muret inimeste füüsilise heaolu suhtes? _____

See, kuidas me kohtleme oma keha on igas mõttes seotud teenimisega. Olgu tegu meie materiaalse omandi, aja, annete või kehaga – see kõik kuulub Jumalale, mistõttu peame me olema ustavad majapidajad hoolitsedes meile usaldatud andide eest. Ent hoolitsus meie keha eest on lähedalt seotud piibelliku arusaamaga sellest, kes on inimene. Paljud kristlased usuvad, et inimene koosneb surematust hingest, mis elab surelikus lihast ja verest kestas. Piibel räägib aga inimesest kui terviklikust olendist, mille moodustavad ihu, hing ja vaim, mida pole võimalik üksteisest eraldada. Seega ei puuduta meie religioon lihtsalt meie „surematut“ poolt, vaid meid tervikuna. See mõjutab meie olemasolu kõiki aspekte.

Ehkki Piibel ütleb, et mitte kõik asjad ei ole inimesele söögiks kõlblikud (vt näiteks 3Ms 11. ptk), ei saa Jumalariiki muuta üksnes söögi ja joogi küsimuseks (vt Rm 14:17). Kuidas saavutada õige tasakaal mitte ainult söömist puudutavaid küsimustes, vaid ka muudes tervisliku eluviisi valdkondades?

Vaimulik elu

„Niisiis: kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu; vana on möödunud, vaata, uus on tekkinud!“ (2Kr 5:17).

Kuidas mõistad sina seda kirjakohta? Mida tähendab olla „uus loodu“ Jeesuses? _____

Kõik selle maa asukad, mõistavad nad siis seda või mitte, on sünnipäraselt Jumala omad. Ent nagu me kõik teame on elu siin maa peal väga ajalik. Patt on endaga toonud hävinemise ja surma mitte ainult igale inimesele, vaid kõigele, mis meie planeedil elab. Mitte miski pole immuunne patuga kaasneva hävingu suhtes.

Hea sõnum on aga see, et kõigil meil on võimalik valida, kas elada vaid see üksainus elu või võtta vastu igavese elu imeline and.

Igavene elu eeldab aga ümberpööramist, pöördumist. Piibel kasutab mitmeid metafoore selle möödapääsmatu kogemuse kirjeldamiseks. Kõige näitlikum on võrdlus sünniga, uuesti sündimisega, mis kirjeldab pöördepunkti selle inimese elus, kes võtab vastu igavese elu anni Kristuses. Kui see toimub, siis „vana inimene“ sureb ja „uus inimene“ on sündinud.

Mitte kusagil ei räägi Piibel uuestisündimise vajalikkusest selgemalt kui Johannese evangeeliumi 3. ptk-s. Loe salmid 1-21, mis kirjeldavad Jeesuse kohtumist Nikodeemusega. Mida räägib see uuestisünni olemusest? Kuidas mõistad sina uuestisündi?

Jeesuse järgija uut elu, mis tähendab pöördumist eneseteenimiselt Jumala riigi teenimisele, iseloomustab kasv. Vastsündinud usklik peab saama toiduks õiget vaimulikku rooga, et ta võiks järkjärgult kasvada küpsuse poole. Apostel Peetrus julgustab meid: „Kasvage meie Issanda ja Önnistegija Jeesuse Kristuse armus ja tunnetuses“ (2 Pt 3:18).

Mida vastaksid inimesele, kes küsib, kas sa oled uuestisündinud? Mida räägib sinu vastus sinu suhtest Jeesusega?

Sotsiaalne elu

Inimesed on oma olemuselt sotsiaalsed olendid. Loomulikult on hetki, mil tahame üksi olla. Me vajame aega palveks ja mõtisklemiseks. Mõned vajavad omaette olemiseks rohkem aega ja ruumi kui teised. Ometi kipume me kaasa tundma inimestele, kes on alati üksi, eriti aga neile, kel puuduvad piisavad sotsiaalsed oskused sügavamate inimsuhete rajamiseks ja alalhoidmiseks.

Piibel kujutab inimesi kui erinevate sotsiaalsete võrgustike osi. Olulisemad neist on perekond, sõpruskond, etniline ja kogukondlik kuuluvus, kuulumine usukogudusse. Piibel viitab Jeesuse Isale kui kogu inimkonna Isale, mis tähendab, et me oleme sõna otseses mõttes kõik vennad ja õed (Ap 17:26). Inimelu oluliseks osaks on erinevad suhted. Kui Jumal lõi Aadama, siis kohe järgmisena valmistas Ta temale ka kaaslase. Pereelu on jumalik mudel inimliku õnne saavutamiseks. Piibel rõhutab korduvalt tõealise sõpruse määratud väärtust ja suuremasse kogukonda kuulumisega kaasnevaid õnnistusi.

Mis on sotsiaalsete suhete eduka säilitamise võti? Kui hästi avalduvad need põhimõtted sinu elus? Fl 2:1-5. _____

Meie kristliku elu mitmed tahud on seotud meie kuulumisega Kristuse ihusse: kogudusse. Kogudus on midagi enamat kui koht, kus kohutavad sarnaseid tõekspidamisi omavad inimesed selleks, et üksteise osadusest rõõmu tunda. Sellegipoolest on kirik paljude jaoks tööpoolest nende elu sotsiaalne keskpunkt. Sellel on nii positiivsed kui negatiivsed aspektid. Ilma kristlastest sõpradeta oleks meil väga vähe, kui üldse, eeskujusid. Suhtlemine inimestega, kes samuti Jumalat teenivad ja on omaks võtnud piibelliku eluviisi, aitab meil jääda Isandale ustavaks ja kasvada vaimulikus mõttes. Ent kui meil puuduvad sõbrad väljaspool usklike ringi, siis jääb meil tunnistamiseks vähe võimalusi. Paljudes maailmaosades on sõprus-evangelism kõige edukam koguduse kasvu meetod.

Uuringud on näidanud, et suur osa uutest adventistidest kaotavad peaaegu kõik oma mitte-adventistidest sõbrad seitsme aasta jooksul. Heida pilk endale. Kas ka sinuga on nii juhtunud? Millised on mõned põhjused? Miks on vajalik investeerida aega ja energiat sõprussuhete loomisele ja hoidmisele nii teiste kristlaste kui mitte-usklikega?

Elu täius

Jh 10:10 on kirjas Jeesuse hästituntud sõnad, et Ta on tulnud tooma meile elu, et meil oleks seda ülirohkesti ehk külluslikult(KJV).

Sellised on mõned “küllusliku” elu olulised koostisoad. Lisa siia veelgi koostisosi, mille toetuseks oleksid Piibli kirjakohtad:

1. See on elu täis võimalusi
2. See on elu, millel on eesmärk
3. See on elu, mida iseloomustab seesmine rahu
4. See on elu, millel on oma missioon

Kristlastena kasvades veendume üha enam, et Kristus pakub meile tõepoolest elu enam kui külluslikult. Seda on sageli raske selgitada inimestele, kes ei ole end Kristusele pühendanud. Neile tundub kristlik elu üpris igav. Kristliku eluga käivad nende arvates kaasas mitmesugused piirangud, mis mitte-usklikke inimesi enamasti häirib. Ent kristlane on üldjuhul mõistnud, et mitte iga kogemus ei tee inimest rikkamaks. Paljud kogemused võivad olla pigem miinus- kui plussmärgiga ja anda oma panuse hoopis seesmisele tühjusele mitte elu täiusele.

Nimeta kogemusi, mida on targem vältida ja miks.

Külluslik elu ei ole kombinatsioon heast tervisest, kenast välimusest, rahuldavast haridusest ja korralikust sissetulekust. Ja ehkki tugevad, armastusel rajanevad suhted on kindlasti üks osa sellest, kuulub säärase elu juurde märkimisväärselt enam asju. Külluslik elu tähendab elu, millel on mõte. See on elu, mida märgib seesmine rahu. Sellise elu õnnetunne ei sõltu üksnes välistest, materiaalistest asjaoludest. See elu on ühenduses Eluallikaga ja seetõttu igavene.

Miks kõlab küllusliku elu töötlus nii meeldivalt? Kuidas aga suhtuda sellesse, kui kohtume inimestega, kellel näib juba olevat “külluslik elu,” kuid kes ei tunne Jeesust ega oma vähimatki soovi Temaga tuttavaks saada? Kuidas mõista niisugust olukorda teades, et paljud kristlased kogevad siinses elus suuri kannatusi? Vt 2Kr 4:18.

Edasiseks uurimiseks: Ellen G White'i tuntud raamat "Tee Kristusse juurde" keskendub elule Kristuses. Sellenädalase õppetüki kontekstis tasub lugeda just 8. peatükki: "Kasvamine Kristuses" (orig lk 67-76).

"Elu Kristuses on elu täis rahu. Võib-olla ei ole seal alati tunde ekstaasi, kuid seal peab olema püsiv, rahulik usaldus. Su lootus on Kristuses, mitte iseendas. Su nõrkus on ühendatud Tema tugevusega, su teadmatus Tema tarkusega, su vastuvõtlikkus kiusatustele Tema vastupidavusega. Nii ei pea sa vaatama iseendale, vaid Kristusele. Püsigu su mõtted Tema armastuse ja Tema iseloomu ilu ning täiuse juures" (orig lk 70).

Küsimused aruteluks:

1. Tõsise puudega või mõne ränga haiguse lõpufaasis oleva inimese puhul küsitakse sageli, kas tema elul on üldse mingit "kvaliteeti." Kas elukvaliteet peaks olema üheselt määratletav ainuüksi füüsilise tervisega või on siin mõningaid muid, võib-olla isegi olulisemaid aspekte? Kuidas mõjutab meie vastust arusaam elu päritolust?

2. Paljude jaoks röövib teadmine eesseisvast surmast kogu elumõtte ja -eesmärgi. Lõppude lõpuks, mis mõtet saab sellel elul üldse olla, kui varem või hiljem me kõik sureme ja kustub isegi mälestus meist? Kuidas on Jeesus vastanud sellele küsimusele ja selle mure kõrvaldanud?

3. Millised teie kaasaegsele kultuuriruumile omased seisukohad röövivad elult selle tõelise tähenduse? Teisisõnu, milliseid elu degradeerivaid ideaale ja kõlbelisi väärtusi soositakse, mis muudavad arusaamise elust niisuguseks nagu see ei peaks olema? Kuidas reageerime meie kristlastena sellistele väljakutsetele?

4. Kuidas aitavad meie tervisekuulutus ja parema elu põhimõtted elada "külluslikumat elu"? Kas on võimalik end ise selle töötuse õnnistustest ilma jätta?

Kokkuvõte: käesoleva nädala õppetükk keskendus "külluslikule" elule, mille leiame Jeesuses Kristuses. See on vastutustundlikult elatud elu, mille üheks komponendiks on hoolitsus oma füüsilise elupoole eest. Samuti on selle elu koostisosaks inimsuhted, sest Jumal valmistas inimese sotsiaalseks olendiks lävima teiste inimestega. Kõige peamine on aga tõsiasi, et see on täielikult uuendatud elu Jeesuses, elu, mida muudab ja kasvatab Jumala arm.

5. õppetükk: 25. aprill – 1. mai

Ilmutus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Ms 7:1-6; Ps 19:2-5; Rm 1:18-20; 2Tm 3:14-16; Hb 1:1-3.

Meelespeetav kirjakoht: „Kui Jumal muiste mitu korda ja mitmel kombel vanemaile oli rääkinud prohvetite kaudu, siis on ta neil viimseil päevil meile rääkinud Poja kaudu, kelle ta on pannud kõigi asjade pärijaks, kelle läbi ta on teinud maailmad“ (Hb 1:1, 2; KJV).

Mõnede inimeste jaoks on Jumal mingi kauge jõud, kes ammus minevikus lükkas maailma liikvele, kuid on nüüdseks kaotanud iga-suguse huvi selle vastu, mis siin toimub. Loomulikult ei räägi Piibel sellisest Jumalast, keda Pühakiri portreeterib armastava Isana, Loojajana, kes tunneb jätkuvalt tõsist muret oma loodolendite suhtes. Tema on Leping Jumal, kes otsib võimalusi rajada silda enda ja Tema kuju järele valmistatud inimeste vahele.

Pühakirja Jumal on suur suhtleja. Inimkeel ei suuda rahuldavalt selgitada, kes Jumal on, kuid tõsiasi, et Piiblist vaatab meile vastu pidevalt oma rahavaga suhtlev Jumal, on äärmiselt tähendusrikas.

Niipea kui Adam loodi, kõnetas Jumal teda. Otsemaid pärast seda, kui maailma esimene asukas oli pattu teinud, kutsus Jumal teda, Aadamat, küsides: „Kus sa oled?“ (1Ms 3:9). Ja sealtmaalt on Jumal jätkuvalt inimkonnaga eri viisidel kõnelnud (Hb 1:1). Ka Piibli viimasel leheküljel leiame sellele kinnituse jumaliku kutse näol: „Ja Vaim ja pruut ütlevad: „Tule!“ ” (Ilm 22:17). Sel nädalal uurime, millistel eri viisidel Ta meiega täna räägib.

Pilk nädalale: Jumal, kelle sõna kaudu loodi maailm, kõneleb ka täna kõigiga, kes kuulata tahavad.

Jumal ilmutab end looduse kaudu

Loe Ps 19:2-5 ja Rm 1:18-20. Need on kõige sagedamini tsiteeritavad kirjakohtad, kui arutuse alla tuleb Jumala ilmutamise-teema looduse kaudu. Võta oma sõnadega kokku, mida need kaks kirjakohta meile õpetavad. _____

„Jumal ümbritses meid kauni loodusega, et äratada meie meele tähelepanu ja huvi. Tema eesmärgiks on olnud, et me seostaksime looduse imelisuse Tema iseloomuga. Kui uurime hoolsalt looduse- raamatut, saab sellest tänuväärne materjal mõtisklemiseks Jumala lõpmatu armastuse ja väe üle“ (AH, lk 144). Need, kes usuvad Piib- lisse, leiavad oma veendumusele kinnitust vaadates tähistaevasse, viibides metsas majesteetlike puude all, imetledes lumiste mäetip- pude taha loojuvat päikest – see kõik on armastava ja võimsa Looja kätetöö. Kõrgustes liuglev kotkas, tulbiõis, inimorganismi ülilm kee- rukus – kõik see tunnistab Jumala mittenähtavaist iseloomuomadus- test ja kinnitab, et loodus kuulutab tõepoolest Jumala au.

Ent Piibel viib meid sammukese veel kaugemale. Jumala Sõna kin- nitab, et ka uskmatu, kes loodust jälgib, on võimeline märkama juma- likku Väge, mis on kõik kujundanud ja valmistanud. Paljud inimesed sulgevad tänases maailmas silmad selle tõsiasja ees. Nad on imbunud läbi evolutsioonilisest mõtlemisest ning püüavad selgitada kõike ju- huse ja vajadusega. Kuid järjest suurenev hulk teadlasi tunnistab, et looduse arukast kujundusest on tohutult tõendeid ning neid saab eitada vaid see, kes kangekaelselt nende ees oma silmad kinni pigistab.

Esita endale lihtne küsimus: mis on loogilisem ja mõistuspä- rasem selgitus looduse ilule ja keerukusele: kas puhas juhus või sihikindel ja plaanipärane loomine? Põhjenda oma vastust.

Loe veelkord Ps 19:1-4 ja Rm 1:18-20. Millisel määral ilmu- tab Jumalat loodus? Mida loodus meile Jumalast ei räägi? Mida teame Jumalast sellist, mida pole võimalik imelisest loodusest siiski leida?

Jumal kõneleb meie südametunnistuse kaudu

„Südametunnistust“ määratletakse mõnikord võime või seesmise põhimõttena, mis aitab meil valida hea ja halva vahel. Isegi need, kes Jumalasse ei usu, teavad üldjuhul oma sisimas, mis on kõlbeliselt vastuvõetav ja mis mitte (Rm 2:14, 15). Kristlane usub, et Jumal on kõrgeim Seadusandja, kes on andnud inimkonnale südametunnistuse, kuid patt on nüristanud selle jumaliku töövahendi kõlbeliste otsuste tegemiseks. Vana Testamendi enamikes tõlgetes sellist sõna nagu *südametunnistus* ei leidu, küll esineb seda aga hulgaliselt Uues Testamendis. Ent sõltumata selle sõna kasutamisest, läbib südametunnistuse mõiste kogu Pühakirja.

Nimeta mõned lood, kust paistab välja südametunnistuse mõju inimeste elule. (Vt näiteks 1Ms 42:18-23; Jh 8:1-9; Mt 27:3-5; Tn 5. ptk). _____

Nii oluline kui meie südametunnistus ka pole, ei ole see alati usaldusväärne. Inimesed teevad südametunnistuspiinadeta mõnikord väga veidraid otsuseid, kuidas mingis olukorras käituda. Apostel Paulus oli sellest teadlik nagu tunnistab tema märkus 1Kr 4:4: „Sest ma ei tea enesel olevat ühtegi süüd. Kuid selle põhjal ei ole ma veel õigeks mõistetud, sest Issand on see, kes minu üle kohut mõistab.“ Sama mees hoiatab meid ka, et südametunnistuse märguandeile on võimalik ka vastu panna. Ta ütleb, et on inimesi „kes oma südametunnistusse otsekui tulise märgi on põletanud (1Tm 4:2) ja neid, kes on oma südametunnistuse rüvetanud ehk rikkunud. Teisalt on võimalusi, kuidas oma südametunnistust tundlikumaks muuta. Elades kooskõlas Jumalaga muutub meie südametunnistus korrapärase Piibli uurimise ja püsiva palveosaduse abiga järjest tundlikumaks Vaimu häälele, kes meie südametunnistuse kaudu meiega räägib.

Kuidas jõuad sina mõnes kõlbelises küsimuses otsusele? Kas sa kuulad oma südametunnistuse häält? Kuidas olla kindel, et sellest ei kaja üle teised hääled sinu sees ja sinu ümber? Kuidas sa tead, kas saad oma südametunnistust usaldada või mitte? Millal võtsid viimati kuulda südametunnistuse häält aga tegid kõlbeliselt vale otsuse? Mida sellest kogemusest õppisid, et järgmisel korral sama viga vältida? _____

Jumal kõneleb prohvetite kaudu

On inimesi, kelle ettekujutus prohvetiannist on väga piiratud. Prohvetikuulutamise and tähendab nende jaoks peamiselt ettekuulutusi ja prohvetitena tunnistavad nad vaid neid, kelle nimed on antud osadele Piibli raamatutele. See pole aga kogu tõde. Jumal on kasutanud prohveteid palju suurema haardega tööks kui arvatagi oskame. Prohvetlikult kõnelemine ei tähenda ainuüksi ettekuulutamist. Sellel on palju sügavam sisu.

Kuidas illustreerib Moosese ja tema venna Aaroni suhe *prohveti* mõiste peamist tähendust? 2Ms 7:1-6 _____

Kirjakoht 2Ms 7:1-6 toob esile prohveti tõelise ülesande. Moosest, keda nimetatakse suureks prohvetiks (5Ms 34:10-12), abistas tema vend, kes oli Moosese eestkõnelejaks. „Mooses on nagu Jumal Aaronile, kes on vaaraole omakorda nagu prohvet. See osutab ühetähenduslikult tõsiasjale, et prohvetid ei mõtle oma kõnesid ise välja, vaid üksnes edastavad seda, mida nad on Jumalalt kuulnud“ (Jon Dybdahl, *The Abundant Life Bible Amplifier: Exodus*, Boise, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 1994, lk 80).

Prohvet on Jumala nimel kõnelev mees või naine. Tema poolt edastatud sõnad omavad autoriteeti, kuna pärinevad Jumalalt, ehkki prohvet kasutab üldjuhul talle omast kõnepruuki. Jumal kasutas sellist suhtlemismeetodit küllaltki ulatuslikult; ütleb Aamoski ju: „Tõesti, Issand Jumal ei tee midagi, ilmutamata oma nõu oma sulaseile prohvetitele“ (Am 3:7).

Mida räägib Pühakiri prohvetikuulutamise anni püsimisest ka Vanale Testamendile järgnevail ajastuil? Heida pilk järgmistele Uue Testamendi tõenditele. Millise järelduse teed?

1. Prohvetid, keda on mainitud nimepidi (Lk 1:67; 2:36; Ap 13:1).
2. Elav and (1Kr 12:28; 14:1-5).
3. Valeprohvetid (2Pt 2:1; Ilm 1:20).
4. Ülejäänute kogudust iseloomustav tunnus (Ilm 12:17; 19:10).

Milline on olnud Ellen G White'i, (kellel oli prohvetikuulutamise and), kirjutiste mõju sinu isiklikule elule? Kuidas on Jumal tema teenistuse kaudu sinuga kõnelnud? Kuidas on sul võimalik veel paremini temale antud anni õnnistustest osa saada?

Jumal ilmutab ennast oma Sõnas

Palju sellest, mida Jumal on minevikus oma prohvetite kaudu avaldanud, ei ole kirja pandud ega seetõttu ka Piiblisse jõudnud. Ent mõned neist Jumala ilmutustest, mille osaks enam kui 1500 aasta jooksul paar tosinat inimest said, pandi kirja. Nende poolt kirjutatust koosneb meie Piibel. Jeesus ja Tema kaasaegsed pidasid kalliks kirjutisi, mida me tänapäeval Vanaks Testamendiks nimetame. Meie tänane Pühakiri sisaldab sellele lisaks ka algristikoguduse päevil kirja pandud evangeeliume ja apostlite kirju.

Paulus kiitis Timoteost Jumala Sõna hoolsa uurimise eest, millel on tema sõnul võime teha inimene targaks päästmiseks usu kaudu. Millist mõju omistab see kirjakoht veel Jumala kirjapanud Sõnale? 2Tm 3:14-16.

„Mõtiskledes Jumala Sõnas olevate oluliste tõdede üle heidame me justkui pilgu purskkaevule, mis meie pilgu all avardub ja järjest sügavamaks muutub. Selle laius ja sügavus ületavad meie arusaamise. Hoides oma pilku sellel, avardub silmale nähtav, ja me näeme enda ette laotumas piiritut kallasteta merd. Säärasel uurimisel on elustav vägi. Meel ja süda saavad uut jõudu, uue elu.

„Säärane kogemus on ülim tõend Piibli jumalikust autorlusest. Me võtame Jumala Sõna vastu kui hingetoidu täpselt samamoodi nagu leiva ihutoiduna“ (Ellen G White, *My Life Today*, lk 26).

Tänapäeval müüakse rohkem Piibleid kui kunagi varem. Järjest ilmub konkreetseid sihtgruppe silmas pidavaid Piibli versioone. Meil on Piibleid, mis kergemini mõistetakse algajaile ja versioone, mis on kohandatud liturgiliseks teenistuseks. See kõik on ju väga tore. Paraku ei tähenda see tingimata seda, et Piiblit ka rohkem loetakse. Õigupoolest näitavad märgid, et Piibli lugemine kristlaste, sealhulgas seitsmenda päeva adventistide hulgas, on vähenemas. Paljud ei tunne Piiblit nii nagu tundsid nende eelkäijad. Ent Jumala Sõna hooletusse jätmine tähendab tõsist ohtu meie päästele. Piibilil on vägi kõnelda meile millestki uuest iga kord kui selle avame.

Kui kaua aega veetsid oma Piibliga möödunud nädalal? Kas Piibli lugemine on sinu päevakavas tähtsal kohal? Kui ei, siis miks? Võrdle, kui palju aega oled veetnud teleri ees ja kui palju Sõna uurides. Kas peaksid midagi muutma ja mida?

Kristus – Jumal tuleb meie juurde Isiklikult

Kauase korrapärase kirjavahetuse käigus võib inimesest saada päris põhjaliku pildi. Kui su kirjasõber saadab sulle oma foto, siis muutub see pilt täiuslikumaks. Ent sa ei õpi teist inimest sellegipoollest tõeliselt tundma enne, kui oled temaga isiklikult koos olnud. Patu tõttu ei olnud Jumalal enam võimalik meiega otse suhelda nii nagu Aadama ja Eevaga Eedeni aia päevil. Ehkki Ta oli inimestega suhelnud edukalt eri suhtlemisviise kasutades, tahtis Ta anda meile Endast veel täiuslikuma pildi. Seda tegi Ta Jeesuse kaudu.

Kuidas andis Jumal meile Endast täiusliku pildi? Jh 1:1, 2; Jh 14:9; Hb 1:1-3. _____

Väga oluline on täpselt mõista Jh 1:1. Johannes ei ütle, et Jumal näitas End lihas või ilmus lihas. Johannes ütleb, et Jeesus sai lihaks ühel kindlal ajahetkel. Jeesus tuli ülalt ja sai lihaks, see tähendab, et Ta võttis endale meie inimolemuse. See, et Issand Jeesus Kristus, igavene Jumala Poeg, sai lihaks meie päästmiseks, on tõenäoliselt üks kristluse põhiuskumisi, mis ühendab kõiki kristlikke denominatsioone.

Missugune suhe on Jumala ilmutusel Pühakirjas Tema ilmutusega Jeesuses Kristuses? Jh 5:36-40. _____

Mõnede inimeste jaoks on Piibli uurimine asi iseeneses. On tõepoolest hulgaliselt andekaid piibliõpetlasi, kes Jumalasse üleüldse ei usu. Ent Piibli lugemine, mis soovitab tundma õppida Issandat, keda see ilmutab, ei suuda sind juhtida pääste juurde täpselt nii nagu toiduretsepti lugemine ei suuda täita tühja kõhtu.

Pühakirja kese on Jeesus Kristus. Piibel räägib Temast: mida Ta on Jumala olemuse ja iseloomu kohta avalikuks teinud. Piibel ei päästa meid, kuid on autoriteetne tõeallikas rääkimaks Temast, kes seda suudab – Naatsareti Jeesusest.

Piibli lugemine, Piibli tundmine ja kirjakohtade tsiteerimine peast on head asjad. Kuid kas sa tunned Issandat, keda ilmutab Piibel? Kuidas lugeda Piiblit nii, et iga lugemise käigus Jumalat paremini tundma õppida?

Edasiseks uurimiseks: “Palju on neid viise, millega Jumal püüab endast märku anda ja mõjutada meid astuma osadusse temaga. Loodus kõneleb meie meeltele lakkamatult. Jumala armastus ja kirkus, mis avalduvad tema kätetöös, mõjutavad avatud südant. Kuulja kõrv võib kuulda ja mõista Jumala kõnet looduses. Rohelised nurmed, majesteetlikud puud, pungad ja õied, ruttavad pilved, vihmasadu, vulisev oja ja taevalaotuse hiilgus – kõik see kõnetab meid ja kutsub tutvuma temaga, kes on need kõik teinud” (SCh, orig lk 85). Loe läbi terve peatükk raamatust “Tee Kristuse juurde” pealkirjaga “Jumala tundmine” (orig lk 85-91).

Küsimused aruteluks:

1. Millises ulatuses aitab loodus meil Jumalat leida? Kas loodus õpetab meile midagi Piibli Jumalast, või jätab lihtsalt mulje, et kusa-gil peab Keegi või Miski olema?

2. Arutlege klassis oma südametunnistuse järgmise tähtsuse üle. Seejärel puudutage sellega seotud ohtusid. Kuidas aidata inimesel aru saada, kas ja millal võib oma südametunnistuse häält usaldada?

3. Millist osa mängib kultuuritaust ja kasvatus südametunnistuse kujunemisel? Kuidas on teie kultuuriruum mõjutanud sinu arusaamu õigest ja väärast? Kuidas õppida vajadusel ületama kultuurilisi piiranguid ehk teisisõnu käituma kõlbeliselt õigesti olukorras, kus kultuuriruum toetab selge Jumala Sõna õpetusega vastuolus olevaid seisukohti?

4. Kui prohvetikuulutamise and on vaimuand Jumala kogudusele, kas peaksime eeldama, et sellel on tänapäeva maailmas ja ajastul suur roll? Kas meil on alust loota, et Jumal kutsub veel prohveteid nii nagu Ta enam kui sada aastat tagasi kutsus Ellen G White'i? Arutlege.

5. Kuidas uurida Piiblit nii, et õpiksime iga korraga Jumalat paremini tundma? Kuidas lugeda Piiblit nii, et iga kord seda sulgedes ei ole me lugemise käigus Jumala kohta mitte midagi uut teada saanud?

Kokkuvõte: Jumal tahab meiega suhelda. Ta teeb seda looduse ja meie südametunnistuse hääle kaudu. Sajandeid on Ta kasutanud sel eesmärgil prohveteid ja teinud prohvetianni kättesaadavaks ka oma tänasele kogudusele. Piibel, Jumala kirja pandud Sõna jääb jätkuvalt meie palverännu Reisijuhiks. Selle keskpunktis on see, mida Jumal on meie heaks teinud, millest kõige ülevam on tulek siia maailma oma Poja Isikus ja millest tunnistab kogu Pühakiri.

6. õppetükk: 2. – 8. mai

Patt

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Js 14:12-14; Mt 23:23, 25:45; Fl 2:6-8; Hb 1:1-5; Ilm 5:9-12.

Meelespeetav kirjakoht: “Nõnda siis, otsekui üks langemine on saanud hukkamõistmiseks kõigile inimestele, nõnda saab ka üks õiguse täitmine kõigile inimestele elu õigustuseks” (Rm 5:18).

Varasemate põlvkondade vankumatu optimism, et elu muutub maailmas aina paremaks, ei kõla täna enam usutavalt. Isegi pärast külma sõja lõppu pole maailm muutunud turvalisemaks. Terrorismi-ohu tõttu oleme kõik väga haavatavad. Teadus, mille eesmärgiks pidi justkui olema maailma paremaksmuutmine, ähvardab maailma hoopis hävinguga. Maakera energiavarud on ammendumas. Jääliustikud sulavad. Kuritegevus on kõikjal igapäevaelu kurb kaaslane. Inimeste moraal pole võrreldes varasemate põlvkondadega sugugi mitte kasvanud. Lõhe rikaste ja vaeste vahel suureneb jätkuvalt. Igapäevased uudised räägivad meile jätkuvalt toimepandud julmusest ja inimkonna kõlbelisest allakäigust. Pole siis ime, et keegi on kusagil öelnud, et kristlik õpetus inimkonna patusest on väga lihtsalt tõestatav õpetus. Ehk teisisõnu, ei ole selle õigekstunnistamiseks isegi usku vaja.

Ometi, nii kohutav kui patt iseenesest ka poleks, ei ole see meie loo lõpp. Jah, patt on tõeline, kuid täpselt sama tõeline on ka arm.

Pilk nädalale: Patt ja patu tagajärjed on inimelu karm tegelikkus. Tänu Jumalale Jeesuse eest, kes on valmistanud meile kõige pääsetee.

Patt on vastuhakk

Mis on patu põhiolemus? Kuidas määratleb seda Piibel? 1Jh 3:4 ütleb: “Igaüks, kes pattu teeb, teeb ka seda, mis on käsu vastu; ja patt on see, mis on käsu vastu.” New Living Translation piiblitõlge ütleb, et “patt paneb käsule vastu” ja King James Version piiblitõlge, et patt on “käsust üleastumine.” Ent inimkond pole üleastunud mitte lihtsalt mingisugusest käsust, vaid Jumala käsust. Inimesed on vastu hakanud oma Valmistajale, kujutades ette, et nemad ise on kõikide asjade mõõdupuu ning keeldudes usaldamast end Jumala tarkuse ja armastuse hoolde.

Mida räägivad järgmised kirjakohtad patu olemusest? 1Ms 3:1-7; Js 14:12-14; Ilm 12:7-9. _____

Miks karistas Jumal Aadamat ja Eevat pealtnäha tühise eksimuse eest? See üleastumine võib tunduda ebaolulisena, kuid tegelikkuses oli see seotud ülitähtsa põhimõttega. “See vililiseeneenesest polnud mürgine ja patt ei olnud seotud lihtsalt söögiisu rahuldamisega. See oli usaldamatus Jumala headuse vastu, uskmatus Tema sõna suhtes ja Tema autoriteedi hülgamine, mis tegi meie esivanemaist üleastujad ja tõi maailma kurja tundmise. Nimelt see avas ukse kõikvõimalikele valedele ja väärusele” (Ellen G White, *Education*, lk 25).

Milline saab olema Jumala lõpuaja rahva silmatorkav tunnusjoon? Ilm 14:12. Kuidas on sellega seotud sõnakuulelikkus? _____

Jumal on teinud meie heaks kõik, mida lõpmatu armastus suudab. Vastu palub Ta meilt armastust ja sõnakuulelikkust. Ajal, mil maailmas levib ohjeldamatu seadusetus ja relativistlik filosoofia, mille kohaselt sõltuvad hea ja kurja kriteeriumid täielikult kultuurikeskkonnast ning üldiselt tunnustatud ja isiklikest eelistustest, peab ja saab olema inimesi, kes asuvad kartmatult Jumala pühaduse standardi, Kümne Käsu, kaitsele.

Me kipume määratlema vastuhakku otsese rünnaku ja autoriteedi kõrvalelukkamisena. Ent see võib esineda palju varjatud kujul. Kas sina oskad näiteks märgata enda juures varjatud vastuhakust kantud suhtumist Jumalasse?

Märgist mööda

Sageli püütakse patu tõsidust näidata tühisena. “Keegi meist pole täiuslik!” öeldakse tihti enda õigustamiseks. Tegelikult on patt äärmiselt tõsine asi. “Patu kogu tõsidus saab mõistvaks ainult siis, kui me oleme mõistnud Jumala näo järele loodud inimkonna kogu potentsiaali” (John Macquarrie, *Principles of Christian Theology*, London; SCM Press, 1966, lk 238).

Patt ei tähenda ainult valesid tegusid. See tähendab ka teadaolevate valede asjade himustamist ja nendest unistamist (Mt 5:28).

Millest oled sina viimase 24 tunni jooksul unistanud? Kas tunneksid häbi, kui need mõtted teistele avalikuks saaksid? Mida räägib sinu vastus sellest, kus asub sinu süda? Vt Rm 8:6.

On olemas veel ka selline patukategooria nagu “tegematajätmise patud.” See osutab oma kohustuse teadlikule täitmatajätmisele, teadlikule keeldumisele teha midagi, millest inimene teab, et ta peaks seda tegema.

Mt 23:23 ja 25:45 räägib Jeesus tegematajätmise pattudest. Loe neid salme kontekstipõhiselt. Milline on nende salmide sõnum? _____

Mt 25. ptk.-s leiame ka tähendamissõna talentidest (14.-18. s.). Mis juhtus sulasega, kes oma talendi maha mattis? Mis tähendus on sellel meie teema kontekstis? _____

Meile kõigile on antud oma talendid. Heade majapidajatena peaksime oma talente täies ulatuses kasutama. Ühel päeval tuleb meil Jumalale aru anda, miks me pole täitnud Tema poolt meile antud kohust. Pidagem meeles apostel Peetruse sõnu: “Teenigu igäiks teist selle andega, mille ta on saanud, kui Jumala mõnesuguse armu head majapidajad” (1 Pt 4:10).

Tegematajätmise patud, mõttes tehtud patud – kes meist poleks neis süüdi? Meenuta andestuse töötust Jeesuses. Miks peaks see meile nii palju tähendama?

“Pärispatt”

Teoloogid teevad enamasti vahet meie *patutegudel* ja meie *patusel olemusel*. Kõik me oleme rikutud Aadama langemise tõttu – me oleme patused juba enne patustamist. Laialtlevinud lasteristimise komme on väga lähedalt seotud nimelt selle tõe tunnistamisega. Lasteristimise mõte põhinebki nimelt sellel: juhul, kui vastsündinud laps ristimata sureb, siis ta hukkub, kuna laps on oma olemuselt patune. Seetõttu tuleb selle patuse eest ristimisega hoolt kanda, et laps päriks ootamatu surma korral igavese elu.

Niisugusele tegevusele pole vähimatki piibellikku alust nagu ka mitte arusaamale, et laps on surma korral automaatselt hukule määratud. On tõsi, et Aadama ja Eeva patul on kõikjale tungiv olemus ja selle tagajärjed puudutavad igäüht. Patt tuli maailma ühe inimese kaudu ja selle patu kaudu jõudis surm “kõigi inimesteni” (Rm 5:12).

Kuidas iseloomustab apostel Paulus läbivat kalduvust pattu teha, millega me kõik siia ilma sünnime? Rm 8:7, 8; 7:21-24. Kuidas oled sina oma elus patule kalduvust kogenud? _____

Ajastute jooksul on olnud küllalt kristlasi, kes väitsid, et on saavutanud täiuslikkuse. Paraku petavad seda väitvad inimesed iseennast. See on vastuolus Pühakirja selgete sõnadega. Tsiteerides Ps 106:6 kuulutas Paulus: “Ei ole kedagi, kes oleks õige, ei ühtainustki” (Rm 3:10). Tema kaastööline apostel Johannes ütleb sama konkreetset: “Kui me ütleme, et meil ei ole pattu, siis me petame iseendid ja tõde ei ole meie sees” (1Jh 1:8).

“Pühitsus ei toimu hetke, tunni ega päevaga. See on jätkuv armus kasvamine. Me ei tea täna, milline võitlus seisab meil ees homme. Saatan on elus ja tegutseb aktiivselt, mistõttu peame me iga päev paluma Jumalalt kogu südamest abi ja jõudu tollele vastu panna. Nii kaua kuni Saatan valitseb, tuleb meil pidevalt tegelda oma *mina* alistamise ja hädade vastu võitlemisega, millele ei saabu siin elus lõppu. Pole olemas kohta, milleni jõudes võime seisma jääda ja väita, et oleme täiusele jõudnud” (Ellen G White’i komm 7 BC, lk 947).

Oletagem, et sa jõuad sinnamaale, kus oled tõeliselt patu üle võidu saavutanud, st sa ei tee enam mitte ühtki pattu. Peale selle oled sa kogu aeg luke, armastav, helde ja elad täielikus kooskõlas sinul oleva valgusega. Oletagem, et sa peegeldad “täiuslikult” Jeesuse iseloomu. Miks vajaksid sa ka siis kõigele sellele vaatamata Päästjat, kelle õigus võimaldab sul ainsana seista Jumala ees “hukkamõistmiseta” (Rm 8:1)?

Üldine patt *versus* isiklik patt

Alates Langemisest on maailm patu poolt rikutud. Patu tagajärjed on silmnähtavad looduses. Neist kõnelevad sõjad, orjapidamine ja muud ekspluateerimisvormid, nagu ka meie hoolimatu suhtumine loodusvaradesse. Maailm oli ja on endiselt pilgeni täis materialistlikku ja egoistlikku ellusuhtumist, ebaõiglust ja õiguse väänamist.

Need tõsiasiad tõstatavad hulga raskeid küsimusi. Olulisemad neist on, kas meie üksikisikutena kanname vastutust kõige selle eest, ja kas me peaksime end mingis ulatuses kõige selle tõttu süüdlasena tundma. Järgnevad mõtted peaksid aitama meil seda dilemma lahendada.

1. Mõttele, mismoodi võiksid meie maailma üldised hädad paista suure võitluse valguses. “Riikide tõusu ja languse ning inimlike huvide kokkumängude ja kokkupõrgete taga toimub Jumala ja ustavate inglite ning Saatana ja langenud inglite vaheline nähtamatu võitlus, mis mõjutab otseselt kogu inimtegevust” (Frank Holbrook, “The Great Controversy” Raoul Dederen’i koostatud raamatus *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Hagerstown, Md.; Review and Herald Publishing Assotiation, 2000, lk 995).

2. Mõttele patu läbinisti hävitava olemuse peale. Patt tahab hävitada kõike vähegi väärtuslikku. Patt ja surm on sünonüümid ning valitsevad kõikjal. Seega pole sel maailmal jumaliku sekkumiseta mitte mingisugust lootust, sest patu ja surma vägi ületavad kaugelt inimvõimed nendega toime tulla.

3. Mõttele ka selle peale, et meil kõigil on mingil määral mõjuvõimu. Igaüks meist saab teha väikeseid otsuseid, mis antud hetkel võivad kasvõi pisut suurendada või vähendada selles maailmas valitsevat kurjust. Me saame teha tööd rahu ja õigluse edendamiseks. Me saame aidata hädasolijaid. Me võime valida koostöö nendega, kes püüavad kaitsta keskkonda. Kuidas aitavad meil seda teemat mõista järgmised kirjakohtad: Kg 9:10; Lk 16:10 ja Fl 4:8, 9?

Pole midagi lihtsamat kui tõsta oma käed abitult taeva poole ja kurvalt ohata: “Maailmaprobleemid on tohutud. Mida saan mina, väike inimene, siin teha?” Ometi, kuidas peaks Jeesuse eeskuju ja Tema heated – haigete tervendamine ja õnnetute kinnitamine (keda, võttes arvesse kogu tollase maailma haigete ja õnnetute arvu, oli ju suhteliselt väike arv) – mõjutama meie otsust teha enda poolt kõik, et maailm oleks elamiseks parem paik?

Ainus lahendus patuprobleemile

Patuprobleemile ei ole lihtsat ega odavat lahendust. Pattu ei saa võita inimliku otsustusvõime ja järjekindlusega. Patt on suurem kui meie. Seepärast peab ka lahendus ületama meie võimalused. Inimeste hulgas on käibel terve hulk segaseid arusaamu päästmise kohta. Paljud väidavad, et kuningriiki viib palju teid. “Teed on erinevad,” ütlevad need inimesed, “kuid sihtpunkt sama.” Paraku nad eksivad.

Milline on Pühakirja ühemõtteline tunnistus ühe ja ainsa päästmistee suhtes? Jh 10:7; 14:6; Ap 4:12. _____

Meie ei tea, kes Jumala riigi väravaist sisse pääseb. Tänu Jumalale otsustab selle üle Tema, kelle kätte on antud kohtumõistmine ja kes on armastuse ja õigluse kehastus. Küll aga teame me üht: need, kellele antakse igavene elu, saavad selle ainult tänu Kristuse surmale nende eest. Nende hulgas saab olema inimesi, kellel polnud võimalust oma Päästjat tundma õppida. Ometi ei muuda see olematuks tõsiasi, et nad päästetakse ainult Kristuse nime kaudu, isegi juhul kui nad pole seda nime iial kuulnud.

Miks oli Jeesus ainus, kes sai langenud inimkonna päästa? Fl 2:6-8; Hb 1:1-5; Ilm 5:9-12. _____

“Jumala Poeg oli ainus ohver, Kelle väärtus rahuldab täielikult Jumala täiusliku käsu nõudeid. ... Kristust ei sunnitud millekski. Tal oli vägi oma elu jätta ja seda taas võtta. Talle ei pandud kohustust võtta enda peale lepitustööd. See oli vabatahtlik ohver, mille Ta tõi. Tema elu oli piisava väärtusega, et päästa langenud inimene.

“Jumala Poeg oli olnud Jumal, ometi ei pidanud Ta paljuks loobuda omaenese olust ja saada alamaks inglitest. Tema on olnud ainus inimene siin maa peal, kes võis kõigile öelda: “Kes teist võib mind patus süüdistada?” Ta oli olnud Isaga üks inimese loomisel ja tänu oma patutusele siin maa peal oli Tal vägi saada lepituseks inimese patu eest ning tõsta inimene üles, tagasi sellele kohale, kust ta oli langenud” (Ellen G White, *Lift Him Up*, lk 24).

Mõtle selle peale, kuivõrd kohutav peab olema patt, et selle lepitamiseks tuli maksta säärane kõrge hind – Jeesuse elu. Kuidasi hoida püsivalt mees seda imelist tõde, mis aitab sind igapäevases võitluses patuga?

Edasiseks uurimiseks: loe võimalusel Ellen G White'i raamatust "Early Writings" peatükid "The Fall of Satan", "The Fall of Man", ja "The Plan of Salvation" lk 145-153. [Eesti keeles „Kogemused ja nägemused“ peatükid „Saatana langemine“, „Inimese langemine“, „Lunastusplaan“] Need kolm lühikest peatükki käsitlevad patu ilmumist taevas ja maa peal ning lunastusplaani esmakordset avalikustamist.

Küsimused aruteluks:

1. Seitsmenda päeva adventistidena teame, et maailm ei lähe paremaks, vaid halvemaks – palju halvemaks sealjuures. Kuidas peame meie selle maailma probleemidesse suhtuma? Kas võime lihtsalt õlgu kehitades tõdeda: "Jumal on öelnud, et asjad lähevad hulluks ja nii ongi läinud. Mida meie sinna parata saame?" Või laseme end hoopis maailmaprobleemide lahendamisest nii kaasa kiskuda, et unustame oma peamise ülesande: teha inimestele nähtavaks ainus tõeline lahendus – Jeesus Kristus, kes suri meie pattude eest ja tuleb tagasi? Kuidas leida õige tasakaal?

2. Kas meie kogudus peaks valjuhäälselt mõistma hukka selle maailma üldiseid pahesid? Või on selle mõju väike ja viib meid lihtsalt kaugemale meile antud ülesandest: viia evangeelium iga inimeseni? Samas, kas ei tunnista oma seisukoha mahavaikimine säärestes olulistes küsimustes moraalse vastutuse puudumisest?

3. Patu kõigist tagajärgedest kohutavam on surm. See on asi, mida me inimestena mitte mingil moel muuta ei saa. Patu hävitavat mõju saab kaotada üksnes Jumala üleloomulik sekkumine. Mida räägib see meile vajadusest võidelda patu vastu kogu Jumala väes?

4. Seitsmenda päeva adventistidena on meie patu ja kurjuse käsitluse keskmes suur võitlus, arusaam, mille kohaselt teiste maailmade asukad jälgivad siintoimuvat, et näha, kuidas lahendab Jumala patuprobleemi ja selle tagajärjed. Kujutle, et oled patuta olend mõnest langemata maailmast, kes on näinud, mida patt siinse maailmaga teinud on. Kuidas selline olend võiks toimuvat näha? Mida ta võiks mõelda? Mida õpetab siintoimuv langemata olenditele? Kujutle kui võrd arusaamatud ja mõistmatud võivad paljud meie teod neile tunduda.

Kokkuvõte: Patt on nakatanud kõik elusfäärid. Me seisame silmitsi millegagi, mis ületab kaugelt meie võimed sellega toime tulla. Ent see ei ületa Jumala väge ja armastust. Tema on patuprobleemi otsustavalt lahendanud oma Poja, Jeesuse Kristuse kaudu.

7. õppetükk: 9.–15. mai

Arm

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Ms 25:8; Js 53; Rm 5:18, 19; 2Kr 3:16–18; Ef 2:4–10; Tt 2:11–14.

Meelespeetav kirjakoht: „Ent Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui me olime alles patused“ (Rm 5:8).

„Inglismaal ühel võrdleva usuteaduse konverentsil väitlesid asjatundjad üle kogu maailma selle üle, kas kristluses on midagi ainuomast ja kui, siis mis see olla võiks. Nad asusid eri võimalusi maha kriipsutama. Inkarnatsioon? Teistes religioonides on teistsuguseid versioone inimkujul ilmuvatest jumalatest. Ülestõusmine? Taas on ka teistes religioonides lugusid surmast tagasitulekust. Vaidlus jätkus mõnda aega, kuni ruumi juhtus astuma [kristlik kirjanik] C. S. Lewis. „Millest see lärm?“ küsis ta, ja kuulis vastuseks, et kolleegid arutlevad, mis võiks olla ristiusu ainulaadne panus, võrreldes teiste maailmausunditega. Lewis vastas: „See on küll lihtne: arm“ (Philip Yancey, *Mis on armus nii hämmastavat*, Allika 2005, lk 49).

Eelmisel nädalal mõtisklesime kohutava patu-fenomeni üle, „vägivalla saladuse“ üle (2Ts 2:7). Õppetüki lõpuosast lugesime, et tänu jumalikule sekkumisele on sellele fenomenile olemas lahendus. Mis oli see sekkumine ja mida see meie jaoks tähendab, seda uurime käesoleval nädalal.

Pilk nädalale: Missuguseid võrdkujusid kasutab Jumal meile lunastusplaani õpetades? Mis on lepitus? Kui oluline on risti mõistmisel asenduse kontseptsioon?

Jumal päästab

Lugu sellest, kuidas Aabrahami ustavus proovile pandi, on väga tuntud. Jumal palus tal ohverdada oma poeg Iisak. Teadmata, mida Jumal on käskinud tema isal teha ja arvates, et nad lähevad lihtsalt kuskile ohverdama, küsis Iisak, miks nad ei olnud endaga ohvrilooma kaasa võtnud. Aabraham vastas prohvetlike sõnadega, mis kajavad meieni läbi Vana ja ka Uue Testamendi lehekülgede: „Küllap Jumal vaatab enesele ohvritalle.“ (1Ms 22:8)

Missugune on Aabrahami sõnade prohvetlik tähendus?

Kus mujal Vanas Testamendis on salme, mis viitavad lunastusele Kristuses? Kus need salmid on kirjas ja mida seal meile öeldakse? Vaata näiteks 1Ms 3:15, 2Ms 25:8, Js 53.

Vana Testamendi keskmes on Jeesus Kristus. Tõepoolest, kogu maise pühamuteenistuse eesmärk oli osutada tulevale Messiale (vt Hb 8, 9). Kõik, mis eelnes Tema maailma tulemisele, oli vaid risti eelkaja. Jumal ootas õiget hetke. Siis, „kui aeg täis sai“ (Gl 4:4), tuli Kristus meie keskele elama.

„Läbi kõikide ajastute, igal hetkel, oli Jumala armastus tegutse-
nud langenud inimsoo heaks. Inimeste rikutusest hoolimata oli Ta pidevalt osutanud halastust. Ja kui aeg täis sai, kirkastus Jumala kuju selle kaudu, et Ta valas üle maa parandava armu voo, mida ei pidanud tõkestama ega kuivatama mingi asi seni, kui lunastusplaan tõdeneb“ (Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 37).

Mõtle sellele, kui palju sajandeid jäi Messia tuleku töötuse ja Tema tulemise vahele. Mida peaksime meie, olevused, kes elame paremal juhul vaid 80 lühikest aastat, siit õppima kannatlikkuse ja Jumala usaldamise kohta ka siis, kui näib, et kõik võtab nii kaua aega?

Armume pildid

Kuidas sa selgitad 3-aastasele, mis on elekter? Kuidas selgitad sügavas Aafrika džunglis elavatele inimestele, kes ei ole iialgi oma kodukohast kaugemal käinud kui nelikümmend kilomeetrit, mis on liiklustuled ja kuidas ja mis eesmärgil töötab lift? Kuidas saab füüsik isegi loota sellest, et ta suudaks selgitada Einsteini relatiivsusteooriat inimesele, kelle haridus piirdub algastmega? Jumal seisis suhtluskuristik juures, mida ei ole võimalik isegi võrrelda nende inimsuhtluse barjääridega. Jeesuse Kristuse elus ja surmas meile ilmutatud jumaliku armastust ei ole võimalik inimsõnadega haarata. Siiski soovib Jumal, et meil oleks piisav arusaamine sellest, mida Tema lunastusplaan tähendab. Jumal inspireeris Pühakirja autoreid kasutama erinevaid sõnapilte, millest igäüks heidab valgust Tema armu saladusele. Ühtki neist piltidest ei tohiks kasutada teistest eraldi. Kui neid vaadeldakse koos, tekitavad need imetlust ja ääretut tänutunnet.

Mis on üks esileküündivamaid sõnapilte, mida Jumal kasutab, et aidata meil armu saladust sügavamini mõista (Js 53:7; Jh 1:29)? _____

Missuguseid sümboleid veel kasutatakse, illustreerides lepituse tõe sügavat dimensiooni? Mt 20:28; Ap 20:28; 1Kr 6:20.

Me peame olema hoolsad, et me ei kasutaks üht teatud sümbolit, jättes kõrvale teised sõnapildid. Kui me paneme kõik lunastuse kohta öeldu kokku, moodustub nii täiuslik pilt, mida meie, piiratud inimesed, veidigi suudame haarata. Siiski on väga võimas lunaraha võrdkuju, pilt meie eest makstud kõrgest hinnast. „Kristus lunastas meid patust, see tähendab, Ta tõi meid patust tagasi. /.../ See metafoor tähendab, et a) meie päästevahend kallis ja et b) me oleme läinud ühest seisundist teise – orjusest Jumala lähedusse. Lunastus tähendab omaniku vahetust kalli hinna eest.“ (Edward W. H. Vick, *Let Me Assure You*, 1968, lk 33)

Mõtiskle selle mõtte üle, et universumi Looja, kes tegi kõik, mis on (Jh 1:1–3), läks vabatahtlikult ristile ainsa eesmärgiga – päästa meid igavesest hukatusest. Kuidas peaks selle tõe reaalsus mõjutama meie elu? Mõtle sellele, kui rumal on lasta ükskõik millel maisel meid ristist eemale juhtida.

Mis juhtus Kolgatal?

Lepituse doktriin on teoloogide seas palju kõneainet tekitanud. Esile on tõstetud kaht peamist arusaama. Ühed pooldavad lepituse objektiivset, teised aga kaitsevad subjektiivset käsitlust. Mida see tähendab? Esimene koolkond rõhutab, et seal Jeruusalemma väravate taga asuval mäel leidis aset ajalooline sündmus, see konkreetne ajalooline fakt andis päästealuse. Teised teoloogid toovad peamise- na välja põhimõtte, et risti keskne mõte on selles, kuidas meie vastame Jeesuse armastuse ja eneseohverduse ilmutusele: me muutume siis, kui vaatleme seda suurt armastust! Mõlemad käsitlused on õi- ged ja, kui neid koos vaadelda, täiendavad teineteist.

Kuidas selgitab Piibel seoseid selle vahel, mida Kristus meie heaks tegi, ja mida meie, patused olevused, tegelikult ära oleme teeninud? Js 53:4, 5; Rm 5:18, 19. _____

Asendusena mõistetakse seda, et Jeesus Kristus suri meie eest, nii et meie ei pea minema igavesse surma, vaid saame osa elust, mida Tema pakub. Paljude jaoks on see vastumeelne mõttekäik. Neile ei meeldi legalistlik keelekasutus, mida nii sageli kasutatakse, või arusaam patu vastu suunatud jumalikust vihast. Mis iganes meile võib meeldida või mitte meeldida, on siiski suurejooneline tõde see, et Jumal tegeles patuprobleemiga just nii, nagu Tema kõige paremaks pidas. Olles õiglane, ei saanud Ta pattu ignoreerida; olles armastus, ei saanud Ta patust hüljata. Meie ise oleksime pidanud kandma igave- se surma karistust, kuna me oleme süüdi. Kuid Jeesus võttis vaba- tahtlikult meie koha! Just see juhtuski Kolgatal. See ajalooline sünd- mus – Tema sai asenduseks meie eest – on meie lunastuse alus.

Kristuse valiku järelmina, vastusena Tema asendusele meie eest tõmmatakse meid Tema poole, me vastame Talle, me muudame oma suhtumist Temasse ja ka teistesse inimestesse. See on päästeplaani täiendav, subjektiivne pool (Jh 12:32; Rm 5:1).

Mõttele kõigele halvale, mida oled teinud ja (võib-olla) praegu- gi teed. Anna endale aru, et Jeesus kannatas ristil karistuse käes, mille sina oled nende tegude eest ära teeninud. Kuidas sa ennast tunnend, teades, et Ta kannatas sinu asemel? Missugune peaks olema sinu vastus, mõistes, mida Jeesus sinu eest läbi elas?

Südamemuutus

Jumaliku kaastunde ja armu võrratu ilmutus Kolgatal on muutnud miljoneid südameid. Alates hetkest, mil Ta surres ristil rippus, muutusid inimesed, nähes Kristuse armastust. Üks kurjategijatest, kes tema kõrvalristil rippus, pani tähele, et Jeesus oli eriline, keegi, keda ootab pärast seda häbiväärset surma tulevik (Lk 23:39–43). Isegi Rooma tsentuurio märkas, et Jeesus ei olnud kurjategija (s 47).

Kuidas peaks meie elu muutuma, kui vaatame Jeesust ja Tema tegusid meie heaks? 2Kr 3:16–18; Hb 12:2, 3. _____

„Kui kahetsev patune *hoiab pilgu* Jumala Tallel, „kes võtab ära maailma patu“ (Jh 1:29), *ta muutub*. Hirmu asemele tuleb rõõm, kahtluse asemele lootus. Ärkab tänumeel. Kivine süda mureneb. Hinge voolab armastus. Kristus saab temas eluvee allikaks, mis voolab igavesse ellu. Kui vaatleme Jeesust, Valudemeest rändamas kadunute, põlatute ja pilgatute päästmiseks linnast linna, kui näeme Teda Ketsemanis higistamas suuri verepisaraid või ristil surmaagoonias, siis ei taha me enam ennast austada. Kui vaatame Jeesusele, häbene-me oma külmust ja isekust. Me soovime olla ükskõik kes või mitte keegi, et vaid südamest teenida Meistrit“ (Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 439, 440; kursiiv lisatud).

Mil määral peegeldavad Ellen White'i sõnad sinu enda kogemust Kristusega? Mis hoiab sind tagasi sügavama kogemuse ees? Kui palju aega veedad Kolgatat vaadeldes?

Teoloogid käivad välja erinevaid lepitusteooriaid. Aga kui kõik on välja öeldud, ei küüni ükski teooria või teooriate sulam Jumala armu südamikuni (vt 1Kr 1:20–25). On hea koos rääkida Pühakirja salmidest, mis ilmutavad meile Jeesuse ohvri erinevaid tahke, kuid see, mida Jeesus meie heaks tegi, ei peaks olema pelk aruteluküsimus, vaid see peaks olema meie palvemeelne vaatlus ning kogemus. Kuigi on palju, mida me ei suuda mõista, on meile antud küllaga, et imetleda, mida Jumal on Kristuses meie heaks teinud.

Kristus – meie pääste

Kristlastel on kerge kõrvale kalduda. Mõne jaoks on nende usu kese Piibel, teistel kogudusel või traditsioonid või koguduse doktriinid. Kõigel sellel on oma osa, kuid need osised võivad muutuda murettekitavaks, kui need juhivad meid eemale Kristusest, kes ainsana on meie päästeallikas.

Seitsmenda päeva adventistidena räägime sageli „tõest“ kui oma usu keskpunktist. Selles ei ole midagi halba, seni kui me ei taanda oma tõekontseptsiooni doktriinide nimekirjaks, mida me mõistuslikul tasandil endale omistame. Meie usk peaks rajanema tõe peale, mille me leiame Jeesuses. Me usume isikusse, kes on ilmutanud meile Jumalat, kes tuli meid lunastama, kes on praegu meie taevane Vahe-mees ja kes tuleb tagasi meid koju viima. See peaks meie jaoks kõige tähtsam olema.

Mida õpetavad Ef 2:4–10 ja Tt 2:11–14 Kristuse-kesksusest meie usust? _____

Ef 2:4–10 on eriliselt rikas lõik Piiblis. Seal rõhutatakse mitu korda, et meid päästetakse armust. Seda kirjeldatakse kui „võrratut rikkust“ (s 7), mis lähtub Jumala „suurest armastusest, millega ta meid on armastanud“ (s 4). See arm on *gratis*, ilma hinnata. Seda ei ole võimalik välja teenida. Meie teod ei vii meid igavesse ellu. Kui see oleks nii, oleks meil põhjust iseenda headusest kiidelda. Jumala arm toob meie igapäevasesse ellu nähtavaid muutusi ja annab meile võime teha „häid tegusid“ (s 10). Ja ka need head teod on oma olemuselt Jumala töö meis.

Missuguse võimsa kirjelduse Jeesuse Kristuse keskest usust leiame Pauluse sõnades Ap 17:28? Vaata ka Gl 2:16-20.

Kuidas peaksid adventkoguduse doktriinid aitama meil paremini mõista, mida Kristus on meie heaks teinud? Oletame, et sa usud igavese põrgu olemasolu. Kuidas mõjutaks see või mõni teine valeõpetus sinu arusaama Kristusest? Miks on õiged doktriinid nii olulised, kui soovime Jeesust paremini tundma õppida?

Edasiseks uurimiseks: Raamat, millele seitsmenda päeva adventistid pea automaatselt Kristuse lepitusest rääkides viitavad, on Ellen G. White'i „Ajastute igatsus“. Selle nädala õppeaine kontekstis on eriti asjakohased peatükid 78 ja 79 (lk 741-768). Pane tähele mõtet lk 751: „Kui Jeesuse rist röövlite ristide „keskele“ püstitati, siis püstitati Tema rist sümboolselt pattudes oleva maailma keskele. Andestussõnad, mis Jeesus kahetsevale röövlile lausus, süütasid valguse, mis särab maailma kaugeimate nurkadeni.“

Küsimused aruteluks:

1. Mõnda inimest riivab mõte sellest, et Jumal nõudis oma Poja elu inimkonna pattude „tasuks“. Siiski on see üks kujund, mida Piiblis kasutatakse ja me peame võtma seda nii, nagu on kirjas. Mida peaksime sellest järeldama oma patu tõsisuse ja lunastuse hinna kohta?

2. Kõigist doktriinidest on just lepitus see, mille vastu tänapäeva inimesed on. Paljude jaoks on vastuvõetamatu mõte, et meie probleemide lahendus peaks tulema „väljastpoolt“. Kas iga inimene ei peaks mitte ise oma tegude eest vastutama? Kuidas selgitad sina jumaliku sekkumise olulisust? Küsi neilt inimestelt surma probleemi kohta. Kuidas saaks see probleem lahendatud kui mitte jumaliku sekkumisega?

3. Need, kes on armu läbi päästetud, peaksid seda armu näitama inimestele enda ümber. Kuidas näitame meie üksikisikutena, et me elame armus? Kuidas ilmutab kogudus jumalikku armu?

4. Miks on risti „subjektiivne“ pool nii oluline? Kuidas peaks arusaamine Kristuse surmast meid muutma? Mida peaks see meile õpetama andestuse, alandlikkuse, kannatlikkuse kohta, armastuse kohta ebaarmastusväärsete suhtes? Nimeta mõni konkreetne, praktiline viis, kuidas me saame näidata, mida rist meie jaoks tähendab?

Kokkuvõte: Teoloogid on lepituse kohta palju teooriaid välja töötanud. Enamus neist on puudulikud või ühekülgsed. Neid võib võrrelda piltidega, mis on võetud Himaalaja mäestiku erinevatelt külgedelt. Neil kõigil on näha mägesid, ent need ei moodusta tervikut. Me ei tohiks armuimet taandada ühele valemile või vormile, mille siis mõistuslikult heaks kiidame. See on meie usu alus. Kristus suri meie eest, et meie saaksime elada igavesti. Ilma Temata oleme kadunud. Tema, meie Päästjaga on tulevik kindel.

8. õppetükk: 16.–22. mai

Puhkus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 2:2, 3; 5Ms 5:12–15; Js 58:12–14; Hs 20:12; Hb 4:9–11.

Meelespeetav kirjakoht: „Ja ta ütles neile: „Hingamispäev on seatud inimese jaoks, mitte inimene hingamispäeva jaoks; nõnda on Inimese Poeg ka hingamispäeva isand“ (Mk 2:27, 28).

Kui tänapäeva 21. sajandi alguse inimestele on kristlikus usus midagi asjakohast, on see hingamispäev. See on ravim, mida meie stressi-, südameprobleemide ja läbipõlemise katku käes vaevlevas ühiskonnas vajavad miljonid. Hingamispäev on väljapääs moodsa elu lõppematust pingeringist. See annab võimaluse laadida tühje partareisid ja keskenduda elu tõelistele eesmärkidele. Hingamispäeva sõnum on, et on aeg, mil me sulgeme oma meeled ja koduukse maailma mürale ning virrvarrile ja tuleme Tema juurde, kes on meid loonud ja kes teab, mida me vajame.

„Kui tänapäeva kiirustavad ja kurnatud inimesed mingit käsku vajavad, siis on see hingamispäev. Me oleme nii hõivatud oma elu mõtestamise ja iseenda teenimisega, et me unustame: Jumal üksi on see, kes saab meie elule mõtte anda. Me näitame „puhkamist“ Tema, kui puhkame Tema päeval“ (Jon L. Dybdahl, *The Abundant Life Bible Amplifier: Exodus*, lk 186).

Pilk nädalale: Miks on hingamispäev meie jaoks nii oluline? Miks Jumal hingamispäeva sisse seadis? Mis on püha aeg? Kes või mis muudab hingamispäeva pühaks? Mida saame meie teha, et meie hingamispäev oleks rõõmustav ja mõtestatud kogemus?

Jumala kingitus hõivatud inimestele

Kaks inimkonna jaoks peamist institutsiooni alates maailma ajaloost esimesest nädalast on abielu ja hingamispäev. Need on jumaliku plaani lahutamatud osad inimkonna õnne nimel. Pole ime, et kurjus on neid mõlemat läbi aegade nii palju rünnanud. Jumal teadis, mida inimkond vajab ja lõi seetõttu aja täiusliku ringi kuue „tavalise“ päevaga ja lisaks ühe ebatavalise – hingamispäevaga. Alates algusest on õnnistuste osaliseks saanud need, kes on seda jumalikku rütmi austanud.

Miks puhkas ka Jumal ise seitsmendal päeval pärast maailma loomist? 1Ms 2:2, 3. _____

Missuguse terminiga viitab prohvet Hesekiel hingamispäevale? Mida see sinu arvates tähendab? Hs 20:12. _____

„Jumal pühitses, st eraldas seitsmenda päeva, mil Tema puhkas, puhkepäevaks inimestele. Looja eeskujul tuli inimesel sel pühapäeval puhata, et tal oleks aega taevast ja maad silmitsedes mõtiskleda Jumala suure loomistöö üle ning et ta Jumala tarkusest ja headusest kõnelevaid tõendeid nähes võiks kogu südamest armastada ja austada oma Loojat.

Jumal nägi, et inimene vajab hingamispäeva, ja seda isegi paradisis. Oli oluline, et inimene paneks igal seitsmendal päeval kõrvale oma harrastused ja ettevõtmised ning selliselt neist vaba olles saaks sügavamalt mõtiskleda Jumala tegevuse, headuse ja väe üle. Inimene vajab hingamispäeva kui igapäevasest jõulisemat meeldetuletust Jumala armastusest. Ta vajab tänutunde elavdamist, sest kõik, mis inimesele kuulus ja mille üle ta rõõmu tundis, tuli ju tegelikult Looja heldest käest“ (Ellen G. White, *Patriarhid ja prohvetid*, lk 47, 48).

Missugune on sinu kogemus hingamispäevast? Kas sa naudid seda? Kas sa hindad veelgi enam Jumalat, kui vaatled Tema loomisimesid? Kui mitte, missuguseid muudatusi saaksid ellu viia, mis aitaksid sul hingamispäeva süvitsi kogeda?

Püha aeg

Sõna „püha“ esineb Piiblis erinevates kontekstides. Mõnikord räägitakse inimestest kui pühadest, aga ka asjadest või ajaperioodidest. See sõna tähendab „eriliseks kasutuseks kõrvale pandut“. Preestrid olid pühad inimesed, kuna nad olid eraldatud pühamuteenistuse tarvis. Kui nad on juba kord *pühadena* välja valitud, ei neid võimalik enam tavapäraselt kasutada, kuna nad on määratud kõrgemale eesmärgile. Meie tegevused neil *pühadel* päevadel peavad olema kooskõlas Jumala eesmärgiga nende päevade suhtes.

Me peame „meeles pidama“, et pühitseksime hingamispäeva. Kes muudab selle päeva pühaks – kas Jumal või meie? Milles seisneb erinevus? 1Ms 2:3; Js 58:13. _____

„Hingamispäev on võimas tunnistus Jumala valitsusest. Vaid Tema saab luua ja vaid Tema saab midagi pühaks teha. Just sel põhjusel on adventistid nii tugevalt vastu ideele muuta hingamispäev, kristlik puhkuse ja ülistuse päev, pühapäevaks. Ilma selge jumaliku volitusega on selline areng Jumala otsene solvamine“ (Richard Rice, *The Reign of God: An Introduction to Christian Theology from a Seventh-day Adventist perspective*, Michigan; Andrews University Press, 1997, 403).

Kuidas mõjutab iganädalane püha seitsmes päev, hingamispäev, neid, kes peavad hingamispäeva käsku vastavalt Jumala määratletud pühale ajale? 2Ms 31:12, 13. _____

Hingamispäeva pidamine ühendab endas sisemised ja välised küljed. Kui meie hingamispäevapühitsemine on vaid välise käitumise küsimus, kui me järgime rida reegleid, oleme kaotanud selle päeva tegeliku tähenduse. Samas on see, kuidas me hingamispäeva peame, teistele nähtav. See annab teada, et me oleme eraldatud ja teistsugused. See on ustavusemärk meie Loojale ja Lunastajale.

Jumal soovib, et Tema rahvas oleks *püha*, see tähendab, et Ta soovib, et inimesed eraldaksid end teadlikult selle maailma asjadest. Kuidas peaks hingamispäeva pidamine aitama sul maailmast „eralduda“? Kuidas peaks hingamispäeva saabumine sulle nädala sees, kui võitled oma kiusatustega, meelde tuletama, et me peaksime olema pühad inimesed, eraldatud selle maailma rüvedustest.

Hingamispäevarõõmu kogemine

Tavaliselt, kui räägime hingamispäevakäsust, viitame 2Ms 20. peatükile. Seal on see käsk seotud maailma loomisega. Igal hingamispäeval tuletatakse meile meelde kõike, mida see auline tõde hõlmab; meile meenutatakse, et Jumal on meie Looja ja me oleme Tema loodud. Kuid 5Ms raamatu kümne käsu versioonist leiame lisa. Iganädalane hingamispäev on ka iisraeli vabanemise mälestusmärk Egiptuse orjusest ja seega igasugusest orjusest vabanemise meenutus, millest Jumal on inimkonna päästnud.

Loe tähelepanelikult 5Ms 5:12–15 ja võrdle seda lõiguga 2Ms 20:8–11. Mida need salmid teineteisele lisavad, kuidas täiendavad? Kas on võimalik, et on veel midagi, mida me peame hingamispäeva pidades „meeles pidama“? Kui nii, siis mida?

Hingamispäev on lisaks loomise mälestusmärgile lunastuse märk. See viib meid pääste juurde, mille me leiame Jeesuses, kes taasloob meid mitte ainult praegu (2Kr 5:17; Gl 6:15), vaid annab meile igavikulootuse uutest taevastest ja uuest maast (2Pt 3:13). Juudid ongi pidanud hingamispäeva sümbolina „tulevast maailmast“; uutest taevastest ja uuest maast. See on iganädalane eelmaitsse sellest, missugune on igavik ja see peaks meile olema eriline meeldetuletus selle kohta, mille Jeesus on meile andnud.

Veelgi praktilisemal moel aitab hingamispäev meil vabaneda kella ja kalendri orjusest. Paljud meist on arvuti ja mobiiltelefoni ikkes. Mõne jaoks meist on uskumatult raske eristada töö- ja puhkeaega. Tundub, et moodne elu nõuab alatist kättesaadavust ja kohest ümberlülitumist tööprogrammidele. Hingamispäev on ideaalne vastumürk sellistele haigustele, mis ohustavad tõelist puhkust, nii füüsilist kui vaimset.

„Püha hingamispäeva eraldamine tähendab, et me saame oma tootlikkuse ja saavutused üheks päevaks peatada, üheks päevaks seitsmest. Kui me nii toimime, on põnev avastada, et see muudab meie suhtumist ka ülejäänud nädalasse. See vabastab meid liigsest murest selle kohta, kui tõhusad me teistel päevadel olema peaksime. Veelgi enam, kui me lõpetame selle nurjumisele määratud tegevuse – tuule tagaajamise –, saame tõeliselt puhata ning kogeda rõõmu hoopis uuel moel“ (Marva J. Dawn, *Keeping the Sabbath Wholly*, lk 19).

Hingamispäeva näitamine kogu maailmale

Loe Js 58:12–14. Missuguseid hingamispäeva pidamise põhimõtteid leiame sellest lõigust, mis aitavad meil veelgi paremini kogeda õnnistusi, mis Jumalal meie jaoks on, kui meil on meeles hingamispäeva korralikult pidada? _____

On üks äärmiselt kahetsusväärne fakt: paljud adventistid ei nau- di tegelikult Jumala hingamispäeva. Mõni meenutab pitsitava tunde- ga viise, kuidas tema lapsepõlvkodus hingamispäeva peeti. Isegi adventasutustes jätab hingamispäeva pühitsemine soovida. Reeglid ja juhised peavad siis tagama selle, et hingamispäeva peetakse „pühaks“. Mõne aluseks on Piibel, kuid enamus neist on välja kasvanud kultuurist ja traditsioonidest, mitte lausest: „Sest nii ütleb Jumal.“

Hingamispäev ei tohiks kunagi muutuda päevaks, mis seostub keeldude ja piirangutega. Kui me otsime eeskujut, laskem end inspireerida Jeesuse elust.

Loe hoolega järgmisi lõike ja uuri, kuidas pühitses Jeesus, meie ülim eeskuju, seitsmendat päeva, hingamispäeva. Mk 2:23–3:6; Lk 4:16; 6:1–11. _____

„Taeva tegevus ei lakka iialgi ja ka inimesed ei peaks kunagi puhkama heategemisest. Hingamispäev pole mõeldud tegevusetuks jõudeajaks. Käsk keelab teha Jumala puhkepäeval argitööd: rühmine, millega teenime elatist, peab selleks päevaks lakkama. Sel päeval ei tule teha mingit tööd, mis pakub ajalikku kasu või mõnu. Nii nagu Jumal lõpetas oma loomistöö ja puhkas hingamispäeval ning õnnistas seda, nii tuleb ka inimesel jätta oma igapäevase elu askeldused ja kasutada need pühad tunnid tervislikule puhkusele, jumalateenimisele ja headele tegudele. Kristuse töö tervendada haige oli igati kooskõlas käsuga. See austas hingamispäeva“ (Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 207).

Püüa ette kujutada, missugune oleks täiuslik hingamispäev. Kuidas sa seda peaksid? Mis on sulle siis kättesaadavam, võrreldes töönädalaga? Võta oma kirjeldus hingamispäevakooli kaasa.

Puhkamise märk

Hingamispäevapidajatena on meid süüdistatud selles, et püüame hingamispäeva pidades oma tegudega taevariiki pääseda. Me kuuleme seda pidevalt. Kuidas peaksime vastama?

Loe veelkord hingamispäevakäsku 2Ms 20. peatükist. Mida on meil kästud teha? Meil kästakse puhata – meie tütaridel ja poegadel, meie teenijatel, loomadel ja isegi võõrastel meie seas. Kõik koonduvad puhkamise ümber.

Lihtne küsimus: kuidas on nii, et see üks käsk, mis on pühendatud *puhkamisele*; käsk, mis tõstab eraldi *puhkamise* esile; üks käsk, mis annab meile erilise võimaluse *puhata* – kuidas on võimalik, et see on peapeale pööratud „uue lepingu“ tegude sümboliks? Ainus käsk, mis oma loomuselt seisneb puhkamises, on paljude jaoks muutunud oma tegudega pääste ärateenimise võrdkujuks.

Mis on sellel pildil valesti?

Tõesti, olemata kaugeltki sümbol tööst, on hingamispäev Piibli igavene märk puhkusest, mille Jumala lapsed on alati Temas leidnud.

Loe Hb 4:9–11. Mis on nende salmide sõnum hingamispäeva kohta?

Alates patueelsest maailmast, Aadama ja Eeva Eedeni aiast kuni uue lepinguni on olnud puhkus, mille Jumala järglased leiavad Kristuse lunastustöös nende heaks; hingamispäev on reaalse aja ilming sellest puhkusest, mida Kristus meile pakub. Mt 11:28–30, kutsub Jeesus meid hingama. Tema annab meile hingamise ja selle üks väljendus on Tema ainulaadne hingamispäev. Igaüks võib öelda, et ta puhkab Kristuses: igaüks võib öelda, et ta on armust päästetud. Ent seitsmenda päeva hingamispäeva pidamine on nähtav märk sellest puhkusest, elav võrdkuju sellest, mida tähendab olla kaetud Tema armuga. Meie igapäevane puhkus ilmalikust, maisest tegevusest on sümbol meie hingamisest Jeesuses, Tema tööst meie heaks.

Meie kuulekus sellele käsule on üks viise öelda: „Me oleme oma päästes Jeesuses täiesti kindlad, me oleme nii veendunud ja kindlad selles, mida Kristus on meie heaks teinud, et me võime sel erilisel viisil puhata igasugusest tööst, sest me teame, mida Kristus on oma surmas ja ülestõusmises inimkonna jaoks teinud.“

Hingamispäev on väga tõeline, väga ilmikas, väga nähtav avaldus ja kuulutus puhkusest, mis meil Jeesuses on, ja sellest, mida Tema meie heaks on teinud. Me ei pea seda ütleva, me saame seda väljendada väga reaalset kombel, viisil, mida need, kes ei pühitse hingamispäeva, ei valda.

Edasiseks uurimiseks: Loe Ellen White'i kommentaare kümne käsu andmise kohta raamatust „Patriarhid ja prohvetid“ lk 303–310. „Ajastute igatsusest“ lk 281–289 loe lugu selle kohta, kuidas Jeesus koos oma jüngritega hingamispäeva pidas.

Väga hea allikas lisainfoga on Walter F. Spechti “The Sabbath in the New Testament” Kenneth A. Strandi raamatus „The Sabbath in Scripture and History“, 1982, lk 92–113.

Pööra tähelepanu sellele lõigule: „Mk 2:27 tõstatab Jeesus hingamispäeva eesmärgi küsimuse. Hingamispäev ei ole asi iseeneses. /.../ Hingamispäev loodi inimese õnnistamiseks, see on füüsilise puhkuse päev, samas on see pühendatud ka vaimulikule elule. Variserid pidasid seda päeva nii, nagu oleks inimesed loodud hingamispäeva teenimiseks, mitte hingamispäev inimeste vajaduste tarvis. 180. aastal pKr ütles R. Shim Menasya mäel samasuguse mõtte (sarnane Jeesuse mõttekäigule): „Teile on antud hingamispäev, ent te ei ole alistanud hingamispäevale“ (lk 96).

Küsimused aruteluks:

1. Võrrelge oma hingamispäevakooli klassis kirjeldusi täiuslikust hingamispäevast. Mida saaksid teha, et sellele ideaalile võimalikult lähedale pürgida?

2. Sel nädalal mõtisklesime selle üle, et mõned reeglid ja piirangud hingamispäeva suhtes ei põhine mitte Jumala Sõnal, vaid pigem traditsioonil. Arutlege oma klassis, mis võivad need inimese loodud reeglid olla, vastandina sellele, mis Piiblis kirjas. Kuidas neid eristada?

3. Süvene neljapäevases osas toodud mõttesse. Kuidas saaksime maailmale paremini näidata, et see eriline puhkamine, mida me hingamispäeval Jeesuses naudime, on Kristuse armu avaldus meie elus? Missugused meie elu tõsiasjad võivad teistele vale mulje jätta?

Kokkuvõte: Hingamispäev on Jumala kingitus inimkonnale. See on ideaalne vastumürk tänapäeva rahutusele ja stressile. See on väga eriline iganädalane ajahik, mille Jumal on meie jaoks pühaks teinud. See päev võib õige suhtumise korral olla füüsilise ja vaimse puhkuse ning rohke rõõmu allikas. Tõelise hingamispäevapidamise ülim eeskuju on Jeesus, kes rääkis väga tähendusrikkalt endast kui hingamispäeva Issandast.

9. õppetükk: 23.–29. mai

Taevas

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: **Kg 9:5, 6; Kl 1: 10–14; 1Ts 4:13-18; Ilm 21:1–4, 8.**

Meelespeetav kirjakoht: „Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nõnda ei oleks, kas ma siis oleksin teile öelnud, et ma lähen teile aset valmistama? /.../ ...tulen ma jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina“ (Jh 14:2, 3).

Sõna „taevas“ on paljude silmis kaotanud oma tähenduse, muutunud tühjaks mõtteks, mis kuulub muinasjuttude maailma. Nad ütlevad, et kui me mõtleme mingisugusest elust pärast maist eksistentsi, siis petame endid. Mõni läheb isegi niikaugemale, et ütleb: kui me räägime inimestele taevast, on see absoluutne vale. Nad väidavad, et taevasse uskumine hoiab inimesi tagasi täielikust panustamisest siinses elus, nüüd ja praegu.

Ka paljud kristlased murravad selle mõtte üle pead – nad ei ole päris kindlad, kas taevas on reaalne koht. Kas *taevas* on pigem *meelteseisund*? Teisalt on palju neid, kes usuvad, et inimese surses vabaneb tema hing ja läheb *taevasse* koos Jumalaga elama. Nad on veendunud, et nende ema, isa, abikaasa või laps, kes on enne neid surnud, on nüüd koos Jumalaga taevas ja et neid lahutab taaskohtumisest armatega vaid paar aastat.

Missugune on selle tähtsa teema tõde?

Pilk nädalale: Miks on tõotus taevast meie jaoks nii oluline? Missugune saab olema sealne elu? Kuidas me saame kogeda taeva eelmaitset siin? Missugune saatus saab osaks neile, kes teevad valikuid, mis neid taevast välja jätavad?

Millal me taevasse pääseme?

On üsna hämmastav, et kristlaste seas on nii valdavaks muutunud mõtte surematust hingest, mis on lahutatav meie füüsilisest kehast ja mis tõuseb kohe pärast surma taevasse. Saatana vale Eedeni aias oli: „Te ei sure, kindlasti mitte.“ (1Ms 3:4)

Mida saame järgmistest lõikudest teada surma tegeliku olemuse kohta? 1Kn 11:21; Ps 13:3; Kg 9:5, 6; 1Kr 15:51. _____

Surres siseneme teadmatusesse seisundisse, mida Piiblis võrreldakse unega. Me ootame ülestõusmise hommikut, samal ajal teadmata midagi maailmas toimuvast. Alles siis saavad lunastatute hulgad ühineda taevas nende vähestega, kes on enne meid sinna võetud, nagu Eelija ja Eenok! Kuid see ootamine ei ole meie jaoks pikk. Kui me suleme oma silmad surmas, on järgmine hetk meie jaoks Jeesuse teine tulemine. Teisisõnu, mis puudutab Kristuses surnuid, ei ole vahet, kas nad surid 3000 aastat tagasi või päev enne Jeesuse naasmist. Nad sulevad oma silmad surmas ja järgmine asi, millest nad teadlikuks saavad, on Jeesuse taastulemine siia, et meid kaasa võtta. Nende jaoks on see hetkeline.

Missugune on meie taevasseminemise ülev tõde? Jh 14:1–3; 1Ts 4:13–18. _____

„Õnnistatud lootus ei keskendu Uues Testamendis ühelgi korral üksikinimese surmale, vaid alati Kristuse tagasitulemisele ja pühade ülestõusmisele ning muutmisele – kõik kohtuvad Temaga ühel ajal. Mitte surmahetkel ei leia pühad troosti, vaid tulevikus“ (Norman Gulley, *Christ Is Coming*, lk 293, 294).

Miks on töötu taevast meie jaoks nii oluline? Kui ei oleks mingit taevast ja käesolev elu oleks kõik, mis meil on, mis lootust saaks meil üldse olla?

Taevas või põrgu

Mitte kõik inimesed ei pääse. Osa meist saab igavese huku osaliseks. Inimesed on loodud vaba tahtega. Keegi väljendas seda kunagi nii: on vaid kahte moodi inimesi: need, kes ütlevad: „Issand, sinu tahe sündigu!“, ja need, kellele Jumal ütleb: „Ma pean sinu valikut austama, sinu tahe sündigu!“ Lõppeks ei ole ju keegi palunud siia maailma sündida. Me oleme siin ainult sel põhjusel, et meid loodi ilma meie nõusolekuta. Jumal pakub meile igavese elu lootust, kui me selle valime. Kui me ei soovi seda, läheme tagasi mittemillessegi, kust me alguse saime. Kõik taandub meie enda valikule.

Kogu inimkonna ees on kaks lõpliku saatuse valikut. Mis need on? Mt 25:46; Jh 5:29; Ilm 21:1–4, 8. _____

Taevas on reaalsus. See on koht. Seal elab Kolmainsuse Jumal koos langemata inglitega. Seal hakkame elama meie, kui jääme Jumala poolele. Kui Kristus tuleb ja aset leiab esimene ülestõusmine, ühinevad ülestõusnud pühad Issandaga taevas, kuhu nad jäävad tuhandeks aastaks (Ilm 20:4–6). Pärast tuhandet aastat toimub erinevaid sündmusi, kulmineerudes „uue taeva ja uue maa“ loomisega (Ilm 21:1), kus lunastatud igavesti elavad.

Kuid ka põrgu on reaalsus. Piibel ei toeta populaarset uskumust sellest, et põrgu on koht, kus patuseid igavesti piinatakse. Kuid me ei leia Piiblist toetust ka sellele mõttele, et lõppeks päästetakse kõik inimesed. Nende üle, kes pääste hea sõnumi ära tõukavad ja keelduvad kuulekusest Jumalale, mõistetakse kohut ja nad mõistetakse hukka; nad peavad silmitsi seisma surmaga, millest ei ole ülestõusmist. Need, kes usuvad, et päästetakse kõik inimesed, väidavad, et armastuse Jumal ei lase kellelgi igavesest õndsusest ilma jääda. Nende jutus on iva sel määral, et Jumal on tõepoolest isikustatud armastus ja Ta soovib päästa kõiki. Kuid traagika seisneb selles, et mitte kõik ei taha saada päästetud. Jumal ei saa enam selgemini öelda: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kes kuuleb minu sõna ja usub teda, kes minu on saatnud, sellel on igavene elu, ning ta ei lähe kohtu alla“, kuid Ta lisab, et „need, kes on teinud halba, tulevad välja hukkamõistmise ülestõusmiseks“ (Jh 5:24, 29).

Valik on meie teha. Kui me valime uskuda Jumalasse ja oleme tahtlikud saama Tema Poja, Jeesuse Kristuse jüngriteks, on taevas meie päralt.

Kuningriik – nüüd ja siis

Kui võtame Jeesuse Kristuse oma Päästjana vastu, saame osa uuelaadsest eksistentsist. Kuigi me oleme ikka veel patu tagajärgede meelevaldas – vananemine, haigused ja ajutine surmauni –, oleme sellegipoolest väga reaalses mõttes saanud igavese elu. On oluline, et me ei kaotaks seda kunagi silmist. Me oleme uuestisündinud ja meil on uus elu Kristuses. Need, kes on kuulutanud oma ustavust Kristusele, on Jumala lapsed (1Jh 3:2). Jeesus ütleb, et nad „on läinud surmast ellu“ (Jh 5:24). Kui nad võtavad oma ellu vastu Jumala kuningriigi väärtused, saavad neist selle kuningriigi kodanikud. Neil on nüüd teine Isand ja nende peamine siht ei ole enam selle maailma asjad, vaid igavene linn.

Kuidas rääkis Jeesus oma jüngritele kuningriigi kodanikuks olemisest juba selles maailmas? Lk 17:21; Jh 14:27. _____

Missuguse kinnituse sellele tõe leiaime Pauluse sõnadest? Rm 14:17; Kl 1:10–14. _____

Mitte siin ei ole lõpp. See, mida me siin maailmas taevasest reaalsusest kogeme, on vaid meie pärandi eelmaitse. See tekitab meis veel tungivama igatsuse. Kui Jeesus oma aus tuleb, kogutakse „kõik rahvad“ Tema ette (Mt 25:32). „Siis ütleb kuningas oma paremal käel olijatele: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale!““ (s 34). Seda hetke on Jumala lapsed oodanud. Nad on lõpuks ometi kodus!

„Kristuse lunastatute sõprus on parem kui kogu maailma sõprus. Eluasemete nimed, mida Issand läks meile valmistama, on paremad kui maailma uhkeimate losside tiitlid. Ja meie Päästja sõnad ustavatele sulastele on paremad kui kogu maine ülistus: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma rajamisest peale!“ (Mt 25:34)“ (Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, lk 374).

Vaata veel kord üle tänase päeva piiblisalmid. Kuidas oled sina kogenud nende töotuste reaalsust? Kas oled teinud valikuid, mis takistavad sul tõeliselt nautimast seda, mida Kristus meile juba praegu anda soovib?

Enam, kui julgeme unistadagi

Kas sa oled kunagi mõelnud, missugune on elu taevas ja uuel maal? Kas me tunneme üksteist ära? Kas me oleme igavesti noored? Mida me siis teeme, kui oleme kohal? Kas igäühel on oma töö? Või kas me tegeleme vaid Jumalale kiituse laulmisega? Kas me reisime ka teistesse kohtadesse universumis? Kui palju me oma maisest elust mäletame? Me ei ole esimesed, kes nii küsivad!

Mida tahtsid saduserid ülestõusmisjärgsest elust teada? Mt 22:23–28. _____

Kuidas Jeesus vastas? Mt 22:29, 30. _____

Jeesuse öeldu, mis on kirja pandud Mt 22. peatükis, on osa Jeesuse ja saduseride omavahelisest arutelust. Saduserid olid juudi soost juhid, kes eitasid ihu ülesäratamise võimalikkust. On selge, et Jeesusel ei olnud plaanis anda igavese elu tingimuste täielikku kirjeldust. Kontekst annab selgelt mõista, et Jeesus soovis rõhutada mõtet, et surm on vöidetud. Ta viitab surmajärgsele reaalsele ja ülestõusmisele. Need, kes surevad, on kaitstud Tema mälestustes ja seetõttu saame Teda ikka veel nimetada Aabrahami, Iisaki ja Jaakobi Jumalaks. Sellest hoolimata näitab Jeesuse märkus selgelt, et vaatamata kõige jätkuvusele äratatakse meid sama ainulaadse isikupäraga, mis meil oli siin maises elus; samas on küllaldaselt ka katkendlikkust.

Mis on need tahud, mida me uueksloodud maal enam ei koge? Ilm 21:1, 4, 22–27; 22:5. _____

Need, kellele meeldib oma puhkust mere ääres veeta, võivad olla pettunud, saades teada, et merd „ei ole enam“. Siiski, inimesed, kes esimesena neid sõnu kuulsid, tajusid meres ohtu. Iisraeli rahvas kartis merd. Ja mõjuval põhjusel, nad kartsid ookeani pimedaid sügavusi. Ja me teame nii mõnestki evangeeliumiloost, et isegi Galilea mere ületamine oli nende jaoks hirmutav kogemus. Ilmutusraamatu Johannes ütleb meile, et Jumala loodud uues maailmas on kadunud kõik, mis võiks meile ohtu kujutada ja seal ei ole kedagi, kes võiks meid ohustada. Me elame igaveses kindlustundes!

Püüa kujutleda maailma, kus ei ole haigusi, surma, kaotusi, maailma, kus me ainult kasvame teadmiste ja armastuse poolest. Missuguseid vihjeid leiame juba praegusest maailmast selle kohta, missugune on elu taevas? Lase oma kujutlusel lennata, otsimaks mõtteid taevase elu kohta. Mida sa eriliselt ootad?

Kohtumine taeva Issandaga

Meil on alust uskuda, et uuel maal tunneme ära need, keda tundsi-me siin maal. Meie ülesäratatud keha sarnaneb meie maisele kehale. Kui Issand ilmus pärast ülestõusmist oma jüngritele, oli Ta selgelt äratuntav neile, kes olid enne Tema surma Temaga koos olnud. See on sõnulseletamatu rõõm – taaskohtuda oma armsatega, kelle oleme surmale kaotanud. Kuid ülilm kogemus on kohtuda universumi Issandaga. Meie laulud saavad tõeks: „Palgest palge näen ma Teda, sealpool tähti õndsuses!“ On suur eesõigus seista universumi Alfa ja Oomega ees.

Kuidas saame olla kindlad, et me kohtume isandate Issandaga? 1Ts 4:16, 17; Ilm 21:22, 23. _____

Me ei suuda praegu ette kujutada, kuidas me oma Päästjaga kohtume. Kui palju küsimusi meil on! Siis saame lõpliku vastuse miks-küsimusele, mis nii sageli meie huultel on olnud. Lõpuks ometi mõistame, miks lubas Jumal meie maisesse ellu teatud katsumusi ja kiusatusi. Me ei kahtle enam kunagi Jumala tarkuses ja headuses. Üsaldamatus hajib, kui me saame teada, miks Jumal mingeid sündmusi lubas. Ja alles siis mõistame täielikult, kuidas on meid kaitstud igasuguste ohtude eest.

Mis on igavese elu peamine eesmärk? Rm 14:11; 1Tm 1:17; Ilm 5:13. _____

Igavene elu laulab igavest kiitust Kuningale. Miks? Sest Ta on väärt meie imetlust. „Tõsiasi, et kõigi maailmade Looja, kõigi inimeste kohtunik pani kõrvale oma au ja alandas ennast armastusest inimeste vastu, äratav pidevalt universumi imetlust ja austust. Kui päästetud vaatavad oma Lunastajale ja näevad Isa igavest au Tema näol; kui nad silmitsevad Tema trooni, mis kestab igavesti, ja teavad, et Tema kuningriigil ei ole lõppu, siis alustavad nad taas vaimustatult laulu: „Väärt, väärt on Tall, kes oli tapetud ja on lunastanud meid Jumalale oma kalli verega!““ (Ellen G. White, *Suur võitlus*, lk 651, 652).

Mis tunne see võib olla, kui kohtud Jeesusega näost näkku? Mis sa arvad, mida sa Talle ütled ja miks? Mis sa arvad, mida Tema sulle ütleb?

Edasiseks uurimiseks: Ellen G. White on kirjutanud väga palju taevast ja meie saabumisest taevakuningriiki. „Suure võitluse“ viimased peatükid on ülev kirjeldus sellest, mis saab meie omaks.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas rääkida päästest neile inimestele, kes ei ole mitte kunagi isegi kuulnud Jeesuse nime? Kuidas peaks tõik, et Jeesus suri kogu inimkonna pattude eest, ka nende eest, kes ei ole Temast midagi kuulnud, aitama meil usaldada, et Jumal ei ole neid inimesi unustanud?

2. Piiblis kirjeldatakse surma kui und, teadmatuses olekut. Kuidas saab siis inimene kirjeldada surmalähedast kogemust, väites, et nad on näinud pimestavas valguses taevaseid olendeid või surnud sõpru ja sugulasi? Kuidas me saaksime aidata neil inimestel mõista, et see, mida nad kogesid, ei pruugi olla see, mida nad arvavad olevat? Teisisõnu, kuidas me saame aidata neil aru saada, et see, mida nad nägid, ei saa olla see, mida nad arvavad selle olevat, hoolimata sellest, kui reaalne see kogemus neile võis tunduda?

Kokkuvõte: Me oleme inimesed, kelle saatus ulatub palju kaugemale meie lühikesest elust siin, ajalises maailmas. Me oleme taevase kuningriigi kodanikud. See kuningriik on nii siin kui ka tulevikus. See on juba praegu meiega, ent me mõistame kogu selle aulisust siis, kui Kristus viib meid koju. Siis on meie päralt igavene elu Jumala ligi-olus. Ka raamatu „The Story of Redemption“ kokkuvõte käsitleb seda teemat imetlusväärset. Loe nelja viimast peatükki lk 418–433.

„Ma nägin uut taevast ja uut maad; sest esimene taevast ja esimene maa olid kadunud“ (Ilm 21:1). „Tuli, mis hävitab õelad, puhastab maa. Kõik needuse jäljed on ära pühitud. Ei ole igavest põrgut, mis hoiaks lunastatute ees patu kohutavaid tagajärgi. Jääb üks meeldetuletus: meie Lunastaja kannab igavesti ristilöömise jälgi. Tema haavatud pea, Tema jalad ja käed – need on ainsad jäljed patu sepistatud õelast tööst“ (Ellen G. White, *The Story of Redemption*, lk 430).

10. õppeükk: 30. mai–5. juuni

Jüngerlus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Ms 18:13–27; Mt 4:19; 9:9; Mk 3:13–19; 8:31–38; Rm 8:18.

Meelespeetav kirjakoht: „Selles on minu Isa kirgastatud, et te kannate palju vilja ja saate minu jüngriteks“ (Jh 15:8).

On oluline, et kasutaksime kõiki oma intellektuaalseid võimeid, et püüaksime haarata Jumala ilmutatust nii palju kui vähegi võimalik. Siiski ei ole kõigi doktriinide teadmine eeldus päästeks. Meid on kästud teha kõike seda, mis meile on öeldud. Jüngeriks olemine tähendab eluaegset õppimist ja Issanda järgimist.

Kes on jünger? SPA Piiblikommentaar defineerib seda nii: jünger on „keegi, kes on õpilane või pooldaja, kes järgib kellegi avaliku õpetaja õpetusi. Uues Testamendis on „jünger“ tõlge kreekakeelsest sõnast *mathetes*, mis on seotud sõnaga *manthano* ja mis tähendab „õppima“ ja seega ka „õppijat“, „õpilast“, „pooldajat““ (lk 288). Vaadake veidi lähemalt, mida jünger tähendab.

Pilk nädalale: Jünger on eluaegne õppiija. Kui Kristus meid kutsub, on meie ülesanne minna kuhu iganes Ta juhib ja mis iganes kannatused sellega kaasneda võivad; see tähendab kannatusi, kui mitte muul põhjusel, siis seetõttu, et järgimine tähendab ohvrit. Inimkeeli on tasu jüngerluse eest üsna kasin. Aga kui avaldub Kristuses elamise tõeline dimensioon, mõistame, et see oli väärt kannatusi, olenemata siin tasutud hinnast.

Järgijad ja juhid

Loe 2Ms 18:13–27. Missuguseid juhtimise põhimõtteid sellest lõigust leiad? Mida võime sealt õppida juhtide ja järgijate kohta? _____

Kuigi Jumala silmis on kõik inimesed võrdsed, on suured erinevused viisides, kuidas inimesed toimivad. Mõnel on juhiand. Kogu meie ühiskond ja iga organisatsioon selles ühiskonnas variseks kokku, kui meil ei oleks juhte. Näib, et ka taevas on rollide jaotus: on olemas inglid ja peainglid! Kui Jumal kutsus oma rahvast Egiptusest välja, määras Ta rahva ette juhid. Kui Ta korraldas pühamuteenistust, tagas Ta selle, et oleks olemas ka korralik juhtimine. Jumal töötas kohtumõistjate, prohvetite, kuningate jt vahendusel.

Kuid juhid on kasutud ilma järgijateta, kes oleksid tahtlikud nende juhtimisele alluma. Juhid vajavad seega lähikonda, kes on tahtlik nende juhtimisel õppima ja nende juhitud eesmärkide elluviimisel abiks olema.

Jeesus kutsus 12 jüngrit. Loe Mk 3:13–19 12 jüngrit valimise kokkuvõtlikku versiooni. Missuguseid teisi näiteid leiame evangeeliumidest õpetajate kohta, kes ümbritsesid end jüngritega? Vt Mk 2:18. _____

Faktis, et Jeesusel oli oma jüngrite rühm, ei olnud midagi erakordset. Tolle aja õpetajate puhul oli tavaline, et neil olid oma järgijad. Märkimisväärne on aga see, mis liiki mehed Jeesus enda järgijateks valis. Jeesus nägi potentsiaali meestes, kelles meie seda ei oleks tajunud! Märkimisväärne on ka nende kohene tahtlikkus jätta oma igapäevane töö ja järgneda puusepale Naatsaretist. Ilmselt nägid nad selles mehes midagi erakordset, mida isegi Tema enda sugulased ei olnud veel avastanud.

Samas peaksime ära märkima, et kuigi need 12 olid väga eriline rühm, on evangeeliumides ka palju teisi, kellest räägitakse kui jüngritest.

On ühiskondi, milles on väga suur antijuhtimise tendents, kontrastina neile ühiskondadele, kus inimesed pimesilmi oma juhte järgivad. Missugune on sinu ühiskond ja kuidas hoida õiget tasakaalu?

Jüngerluse tunnused: kuulekus ja ustavus

Jeesus ei jaganud oma jüngritega vaid teadmisi, kuigi oli kindlasti suur eesõigus kuulda Jeesuse selgitusi Pühakirja kohta ja Tema vastuseid neile paljudele küsimustele, millega tolle aja vaimulikud juhid Teda pommitasid. Jüngrid märkasid kiiresti seda, mida teisedki Jeesuse ümber: Ta õpetas meelevallaga, mis oli kaugelt üle tolle aja õpetlaste omast. Ta eristas pikaajalised traditsioonid ja tavad tegeliku elu probleemidest, millest Jumala Sõna räägib. Siiski oli midagi, mida jüngrid pidid veel enam õppima. Nad pidid õppima enda soovide ja ihade allutamist Kõigevägevama tahte alla.

Missugused jüngerluse põhimõtted on kirjas järgmistes salmides? Mt 4:19; 9:9; Mk 8:34. _____

„Jah, järgneda Talle nii heal kui halval ajal. Järgneda Talle, oles sõbraks neile, kes seda kõige enam vajavad. Järgneda Talle, unustades ennast, tehes rohkesti ennastsalgavad ja -ohverdavaid tegusid teiste heaks; kui teotatakse, siis mitte vastu teotada; kuulutades langenud inimkonnale armastus ja kaastunnet. Tema ei pidanud enda elu kalliks, vaid loobus sellest meie kõigi kasuks. Järgneda Talle haledast sõimest kuni ristini. Tema oli meie eeskuju“ (Ellen G. White, *Testimonies for the Church, vol 2*, lk 178).

Kuidas reageeris Peetrus, kui paljud Jeesuse järgijad Ta hülgasid? Jh 6:60–70. _____

Mitte kõik jüngrid ei jäänud Jeesuse juurde. Paljud lahkusid. Peetrus rääkis jüngrite nimel, kuulutades nende truudust. Välja arvatud Juudas, olid nad lõpuks ustavad jüngrid ja nendest said varase koguduse juhid; isegi kui neil oli sügava kahtluse ja illusioonide purunemise hetki, mil nende Issand vangistati ja hukati. Nende kogemus annab meile jõudu. Paljud meist on läbi tulnud hetkedest, mil meie otsusekindlus jääda jüngriks on lõõnud kõikuma, kuid nagu ka apostlite puhul, ei tähenda see, et me ei saa oma ajutusest madalseisust üle.

Kui keegi küsiks sinult: „Kui ustav sa Jeesusele oled?“, kuidas vastaksid ja miks? Missugused on sinu ustavuse välised tunnused?

Ohver

Enamusele meist meeldib olla tähtsate inimeste seltsis. Kohtumine riigipea, valitsuse liikme või kuulsusega annab meile palju kõneainet. Olulise inimese tundmine või kellegi tundmine, kes tunneb kedagi olulist, näib meile andvat mingi aupaiste. On loomulik soovida ühiskondlikul redelil ülespoole pürgimist, mitte jäämist selle alumistele pulkadele. Jeesuse jüngrid ei erinenud selle inimomase õnnetu omaduse suhtes teistest põrmugi.

Kuidas lootis mõni jänger (või nende sugulased), et Jeesuse järgimine tõstab nende staatust? Kuidas Jeesus vastas? Mt 20:20–23; Mk 10:35–41. Mida see suhtumine sulle meelde tuletab? Js 14:12–14. _____

Oma jüngritele materiaalse külluse ja sotsiaalse positsiooni lubamise asemel valmistas Jeesus neid hoopis teistsuguse elu jaoks ette: Tema järgimine on kulukas.

Loe Mk 8:31–38. Mis on selles lõigus kirjas jüngerluse kulukuse kohta? _____

Oma kuulsas raamatus „The Cost of Discipleship“ („Jüngerluse hind“) rõhutab noor saksa teoloog Dietrich Bonhoeffer, kes natside poolt 1945. aastal tapeti, et arm ei ole odav. Ja Kristuse järgimine ei ole kerge tee. Kannatus on selle vältimatu osa. Nii nagu Kristus ütles, et Tema „peab kannatama“, nii peame ka meie. Kui meie tahame Temaga samastuda Tema elus, peame samastuma Temaga ka Tema kannatustes ja surmas. „Kui tahame püsima jääda, ei ole rist tragöödia; see kannatus on meie erakordse truuduse vili Jeesusele Kristusele. Selle tulemine ei ole mitte õnnetus, vaid möödapääsmatu. /.../ Vaid see inimene, /.../ kes on täielikult jüngerlusele pühendunud, saab kogeda risti tähendust. Rist on siin, algusest peale, tema on selle vaid üles võtnud. Ta ei pea minema kuskile ise risti otsima, ta ei pea ise tahtlikult kannatusi otsima. Jeesus ütleb, et igal kristlasel on oma rist, rist, mille on määranud ja andnud Jumal“ (Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, 1965, lk 98).

Mis risti on Jumal sinule andnud? Mida on Kristuse järgimine sulle maksma läinud? Kui sinu vastus on: „Mitte midagi“, ehk peaksid sa süüvima sellesse, kui tõeliselt sa Kristust tegelikult järgid?

Jüngerluse tasud

Jeesus ei jätnud oma jüngritele mingit kahtlust: Tema järgmine tähendab ohvrit. Ta oli nendega väga otsekohene kõige selle suhtes, mis neid ees ootab.

Mida Jeesus lähemas ajaperspektiivis enda järgimise eest lubas? Lk 9:57, 58; Jh 15:18–25. Missugune eriline „lubadus“ oli Jeesusel Peetrusele? Jh 21:15–18. Mida saame siit teada Kristuse järgimise hinna kohta?

Kõigist jüngritest peale Juudase said lõpuks apostlid. Apostlite tegude esimest peatükist on selge, et need mehed olid palju õppinud. Nad olid olnud koos Jeesusega ja nüüd olid nad Püha Vaimu väes võimelised tulema toime vastuseisu ja tagakiusamisega. Kuigi me ei saa päris kindlad olla, on meil põhjust koguduse varase ajastu põhjal uskuda, et kõik apostlid surid märtritena. Eeldatavasti surid kõik neist vägivaldset surma, välja arvatud Johannes, kes oli Patmosel vangis, mis ei olnud ka lukspuhkus. Ka tema oli „vend ja kaasosaline viletsuses ja kuningriigis ja kannatlikkuses Jeesuses“ (Ilm 1:9).

Missugune jüngerluse aspekt kaalub üles kõik kannatused, mis meile Kristuse järgimise teel ette võivad tulla? Jh 10:10; Rm 8:28–39.

Kristuse järgijad seisavad silmitsi erinevate väljakutsetega. Kui nad suunavad oma tähelepanu Issandale, tulevad nad toime kõige nendega juhtuvaga. Neil on midagi sõnulkirjeldamatut. Tema annab neile oma rahu, mis erineb hoomamatult maailma pakutud ebatäiuslikust ja mööduvast rahust (Jh 14:27). See rahu ületab kogu mõistmise (Fl 4:7). Kristuse jüngrid saavad selle rahu kvaliteedimärgina küluslikust elust, mille Kristus oma järgijatele annab (Jh 10:10). Hoolimata katsumustest ja kiusatustest annab see elu rahuldustunde, mis ületab kaugelt taseme, milleni küündivad need, kes on valinud elu ilma Kristuseta.

Kristuse ustavate järgijatel on igavese elu kindlus, kindlus, et mis iganes kannatusi nad peavad kogema siin maailmas, ei saa neid võrrelda igaviku tőotusega, mis neid ees ootab.

Loe Rm 8:18. Missuguse lootuse ja lohutuse sellest tőotusest enda jaoks leiad? Miks peaks see sind innustama mitte kunagi, ei iial alla andma?

Jeesus Kristus, meie Issand

Jüngriks olemine viitab, et on olemas isand, et me oleme ustavad kellelgi, keda soovime järgida ja teenida. Meie suhtumine teistesse saab ilmsiks selles, kuidas me nendega suhtleme.

Missuguse tiitli Kristuse jüngrid Talle andsid? Jh 20:28; 1Kr 16:22. _____

Uues Testamendis kasutatakse Jeesuse kohta erinevaid nimesid. Teda hüütakse Jumala Pojaks, aga ka Inimese Pojaks või Messiaks. Sadu kordi räägitakse Jeesusest kui Issandast. Seda sõna kasutati algselt väga sageli, kuid see muutus eriti oluliseks varakristlaste kõnepruugis. Rooma imperaator taotles enda jumalikkust ja soovis, et tema poole pöördutaks kui Issanda poole. Tunnistus, et Kristus on nende ülim Issand, mitte Rooma keiser, ei olnud vaid arvamuseavaldu, vaid elu ja surma küsimus. Need, kes elasid Rooma riigis, tohtisid tunnistada vaid üht *Kyrios*'t (isand) ja iga teise isanda kohta selle nime kasutamine võis lõppeda piinamise ja surmaga.

Seega nõudis Jeesuse Issandaks nimetamine suurt usku ja pühendunud jüngerlust. Ka tänapäeval ei ole see mitte pisiasi nimetada Jeesust meie Issandaks ja seda tõsiselt ka mõelda. Kui Tema on meie Issand, on Tema terve meie elu Valitseja, kõige üle, mida me teeme või ütleme.

Missugune võti annab teada, kui siirad me Jeesust Issandaks nimetades tegelikult oleme? Mt 7:22, 23; Lk 6:46. _____

Üks asi on nimetada Jeesust enda Issandaks ja Jumalaks ja tunnustada Temale oma usku, armastust ja ustavust, hoopis teine tera on seda tõeliselt elada. Jeesus oli väga selgesõnaline: meie ustavus Temale väljendub meie kuulekuses Temale ja Tema käskudele. Sõna „ülekohus“ Mt 7:23 tähendab „seadusetust“. Pole küsimustki, et Jeesuse tõeline järgija, tõeline jünger peab Tema käske (Jh 14:15).

Püüa kujutleda, kui erinev oleks meie kogudus praegusest, kui kõik, kes ütlevad, et nad järgivad Jeesust, oleksid Jeesuse tõelised jüngrid. Missuguseid muudatusi me näeksime? Me ei saa teisi muuta, kuid missuguseid muudatusi saaksid teha enda elus, et see kulgeks Jeesuse tahtmise järgi?

Edasiseks uurimiseks: Jüngriks kutsumise kohta loe Ellen G. White'i raamatust „Ajastute igatsus“ lk 132-143 peatükki „Me oleme leidnud Messia“.

„Jeesuse jüngritele ei piisanud taevase riigi olemuse selgitamisest. Nad vajasid eelkõige südame uuendust, mis viiks nad kooskõlla Tema riigi põhimõtetega. Jeesus kutsus enda juurde väikese lapse, võttis ta sülle ja lausus: „Kui te ei pöördu ega saa kui lapsukesed, ei saa te taevariiki!“ Väikese lapse sirgjoonelisus, lihtsus ja usaldav armastus on omadused, mida taevast hindab. Need on tõelise suuruse tunnused“ (Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 437).

Küsimused aruteluks:

1. Vaadake klassiga uuesti üle küsimus, missugune on Kristuse tõelise järgimise hind. Paluge kellelgi, kes soovib, rääkida, mida on Issanda järgimine tema jaoks maksma läinud. Küsige ka, miks ta usub, et see on hinda väärt.

2. Mida saame meie teha, et uued usklikud meie hulgas muutuksid paremateks Kristuse järgijateks? Miks on jüngriks olemine palju enam kui intellektuaalne nõusolek teatud doktriinidega või veelgi enam kui uskumine, et Jeesus suri meie pattude eest?

3. Meid on kutsutud Jeesuse jüngriks. Kuid inimlikul tasandil on meil ka oma eeskujud. Kas on õige pidada ennast ka kellegi inimese järgijaks, kui me teda austame ja peame enda eeskujuks? Kui nii, siis kuidas leida tasakaalu, et me ei unustaks samal ajal ka seda, kellele kuulub meie ülim ustavus?

4. Kuidas võidelda patuse inimsooviga saavutada rohkem inimlikku au, veel enam ülistust, võimu ja prestiiži? Miks on need soovid nii vastupidised sellele, mida tähendab olla Kristuse jünger?

Kokkuvõte: Kristuse jüngriks olemine ei ole väike otsus. See eeldab palju veendumust ja visadust ning tahtlikkust Issandale järgneda, vaatamata sellele, et teel on kannatusi. Kristuse jüngriks olemine tähendab elu usust, Jumala usaldamist ka kõige raskematel aegadel. See tähendab valmisolekut enesele surra ja elada teiste heaks ja Jumala auks.

11. õppetükk: 6.–12. juuni

Majapidamine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaaine: 5Ms 8:18; Ps 50:12; Mt 24:46; 25:14–30; Lk 4:16; 1Kr 6:19, 20.

Meelespeetav kirjakoht: „Sest igaihele, kellel on, antakse, ja tal on rohkem kui küllalt, kellel aga ei ole, selle käest võetakse ära seegi, mis tal on“ (Mt 25:29).

Majapidamine ei ole piiritletud finantsvahendite ja Jumalale kümne protsendi tagastamisega. Kuigi see on kindlasti majapidamise oluline osa, hõlmab see mõiste palju enamat.

„Mõiste *majapidaja* on sageli vääritimõistetud ja meie ühiskonnas isegi võõras. Meie tänapäeva sõnavaras ei ole mõistet, mis annaks edasi selle sõna kogu rikkust. *Hoolekandja* ei anna edasi majapidajale pandud vastutust. *Juht* ei kirjelda täielikul määral omaniku ja majapidaja vahelist suhet. *Järelevaataja* on liiga passiivne sõna. *Agent* on tänapäeva keeles liiga enesekeskne. *Saadik* liiga poliitiline ja sel puudub teenimise aspekt. *Valvur* on liiga administratiivne ja kaotab seega isiklikkuse tunde. *Kaitsja* on liiga tihedalt seotud vanemliku vastutusega“ (R. Scott Rodin, *Stewards in the Kingdom*, 2000, lk 27)

Pilk nädalale: Kuidas kasutan mina oma talente, oma aega ja materiaalseid vahendeid – kõike seda, mis Jumal on mulle kui majapidajale usaldanud? Kuidas ma rakendan oma elus vastutust Looja ja Lunastaja ees? Majapidamine just selles seisnebki.

Talendid

Kui antaks välja kõige selgema ja kõikehõlmava ning sügavuti mineva kontseptsiooni auhinda, võidaks selle Jeesus oma tähendamissõnadega talentidest.

Loe Mt 25:14–30. Missugune on Jeesuse sõnade peamine sõnum majapidamise kohta? _____

Esimene tõelus: meil kõigil on talendid. Pane tähendamissõnas tähele, et kõik sulased saavad ühe või rohkem talente. Mitte keegi ei jää ilma. See on esimene tõde, mida Jeesus soovib oma jüngeritele edasi anda.

Teine tõelus: meil ei ole ühepalju talente. See on eluline fakt, millega peame leppima. Mõni inimene on väga andekas, samas kui kellelgi teisel ei ole nii palju talente. Need, kellele on palju antud, ei tohiks iialgi teiste peale ülalt alla vaadata. Jeesuse mõte on selge: kõige olulisem ei ole mitte meie talentide arv, vaid see, mida me nendega teeme, kui oleme need omandanud.

Kolmas tõelus: mõni keeldub oma talenti kasutamast. On inimesi, kes ei tunne enda talente kunagi ära. Kahjuks ei ole keegi nende tähelepanu nende annetele pööranud. Või märkasid nad ise oma andeid, kuid keeldusid erinevatel põhjustel neisse oma energiat panustamast.

Neljas tõelus: talentide unarussejätmine on tõsine asi. „Halb sulane“ ei saa teist võimalust. Ta visatakse „kaugele pimedusse, seal on ulgumine ja hammaste kiristamine“ (Mt 25:30) – sümboolne kirjeldus igavese surma põhjatust tühjusest. Jumalalt meile usaldatud talentide kasutamata jätmine ei kahjusta meid mitte ainult selles elus, vaid ohustab ka meie igavest elu. See tähendab, et ustav majapidamine ei ole midagi, mis kuulub meie kristliku kogemuse äärealale – see on jüngerluse eluline iseloomustaja.

Mis on sinu talendid? Veelgi olulisem küsimus: mida sa nendega teed? Kas sa kasutad neid vaid enese teenimiseks, enda soovide rahuldamiseks või rakendad sa neid ka Issanda teenimiseks? Miks on see küsimus niivõrd oluline?

Aeg

Aja kasutamise kohta on koostatud terve plejaad raamatuid ja kursusi. Need on aidanud miljoneid inimesi paremale ajakasutamisele. Ka paljudele kristlastele tuleks kasuks nende raamatute lugemine või headel kursustel osalemine. Kuid kristlikus ajakasutuses on külgi, mida saab õppida vaid Piiblit lugedes ja eriti Jeesuse elu uurides.

Mida saame evangeeliumidest Jeesuse ajakasutuse kohta teada? Missuguseid tähelepanekuid saame teha, eraldi Tema kiirest jutlustamiste ja tervendamiste päevakavast? Missugused kirjakohtad annavad lisainformatsiooni?

Mt 4:23 _____

Mk 1:29-31 _____

Lk 4:16 _____

Jh 2:1-11 _____

Jh 12:2 _____

Tänapäeva pingelises maailmas on Jeesuse eeskuju värskendav ja väärt järgimist. Jeesus tegi palju tööd ja oli oma missioonile täiesti pühendunud. Kuid Ta hoolitses selle eest, et Ta ei jääks ilma hingamispäeva õnnistustest. Evangeeliumidest ilmneb selgelt, et Tal oli küllaldaselt aega oma Isa jaoks, oma sõprade jaoks, puhkuse ja hea toidukorra tarvis. Selline ajakasutus (või pigem aja haldamine) tagab õnnistused kõigile.

Piibel ei ülista töönarkomaane ega avalda kiitust ka neile, kes kõik see aeg kergelt võtavad. Nagu igal pool, peab ka siin valitsema tasakaal, kus kõik, mis on vaja, saab tehtud ja samas ei põleta me end ei emotsionaalselt ega füüsiliselt. Jumalal on meie ajale esmaõigus. Me kuulutame seda, pidades hingamispäeva ja võttes igapäevaselt aega palveks ning teenimiseks. Ka meie lähedased saavad oma osa meie ajast. Siis on tööaeg, puhkeaeg ja aeg muude tegevuste jaoks. Ka kogodus nõuab oma osa meie ajast. Kuid siin peab alati valitsema tasakaal, nii et me ei variseks ei ühte ega teise lõksu.

Mille põhjal saad aru, et sa ei tee piisavalt või teed liiga palju? Kuidas saaksid elada tasakaalustatumat elu aja kasutamise suhtes? Miks on nii oluline saavutada see tasakaal?

Majapidamine oma ihu üle

Ilmalikus maailmas peavad inimesed oma ihu enda omandiks. Neil on täielik sõnaõigus kõige üle, mis sellega toimub. See ei kehti mitte ainult nende naiste kohta, kes väidavad, et neil peaks olema vaba valik otsustada, kas teha aborti, vaid ka kõigi nende kohta, kes tunnevad, et neil on õigus oma keha vigastada ebaseaduslike ainete või suurte hulkade rämpstoidu manustamisel või seksuaalsuhete ommises igaihega, kellega nad aga valivad.

Loe 1Kr 6:19, 20 ja palveta seda lugedes. Mida saame nendest salmidest oma keha kohta teada? Mil praktilisel viisil saame need sõnad ellu viia? _____

Vahetu kontekst annab mõista, et apostel Paulus räägib siin eriliselt meie keha kasutamisest seksuaalse ebamoraalsuse taustal. Kahjuks on see tänapäeva maailma paljudes kohtades sama aktuaalne nagu Antiik-Korintoses, linnas, mis oli tuntud oma väärastuste poolest.

Kuid selle kirjakoha peamõte on, et me ei tohiks patustada oma keha vastu, kuna see ei ole meie oma. Esiteks on Jumal meid loonud Jeesuse Kristuse läbi. Tema on meie Looa ja seega vastutame Tema ees kõiges, mida teeme. Teiseks on Tema meie Lunastaja, Ta on maksnud meie hinna.

Majapidamine oma keha üle tähendab head hoolekannet ka tervise eest. See ei hõlma ainult sööki, vaid ka seda, mil määral me puhkame ja kuidas me oma keha vormis hoiame. Ja sõltuvusainete või mingil muul moel kahjulike ainete kasutamine ei tule kõne allagi.

Ka selles teemas on siiski vaja tasakaalu. „Tervis iseenesest ei tohiks saada valdavaks mõtteks. See peaks olema osa meie kristlikust elust ja pigem automaatne tegevus. Tervisealaste mõtete ülevõim võib olla üks ebajumalakummardamise vorme, mis takistab tõelist suhet Jumalaga. Meie tervis peaks võimaldama Jumala teenimist, kuid see ei ole eesmärk omaette“ (Leo R. Van Dolson ja J. Robert Spangler, *Healthy, Happy, Holy*, 1975, lk 43)

Vaata hoolega üle oma terviseharjumused, mitte ainult söögilaud. Mida peaksid parandama? Missuguseid muudatusi saad ja peaksid läbi viima? Mis hoiab sind tagasi tegemast seda, mille kohta sa tead, et see on õige?

Meie materiaalne vara

Kristlik majapidamine *ei ole* ühemõtteliselt *ainult* raha. Kuid see hõlmab *ka* raha. Raha on väga olulisel kohal meie elus ja sel on keskne roll ka majapidamises.

Loe järgmisi salme: 3Ms 27:30; 5Ms 8:18; Ps 50:12; MI 3:8–10; Mt 6:31; Mt 23:23. Missuguseid õppetunde neis leiad? Võrdle oma vastuseid allolevaga. _____

Esimene fakt: kõik algab Jumalast. Kõik on Jumala oma. Tema annab meile jõudu töötada ning elatist teenida. Need, kes ütlevad: „See kõik on tulnud minu raske tööga“, unustavad elutähtsa tõe: vaid Jumal üksi on andnud talle võimaluse teenida kõik olemasoleva.

Teine fakt: Jumalale kuulub esikoht kõiges, mis meil on ja mis me teeme, kaasa arvatud meie rahakasutus. Enne kui kulutad oma raha, veendu, kas oled sellest pannud kümniseks ja annetusteks. Ülejäänud kasuta vastutustundega, ole alati valvas – majapidamine laieneb igasuguse raha kasutamisele, mis sulle on usaldatud.

Kolmas fakt: Jumal ootab, et Tema rahvas annaks Talle tagasi vähemalt kümme protsenti oma varast. See oli Vana Testamendi reegel ja seda põhimõtet ei ole kunagi tühistatud. Vana Testamendi aegadel võtsid kümnise vastu preestrid ja seda kasutati pühamuteenistuse ülalpidamiseks. Ka tänapäeval läheb meie kümnis ja seda kasutatakse ülemaailmse evangeeliumikuulutuse levitamiseks, mille Jumal on oma kogudusele ülesandeks teinud.

Neljas fakt: mida enam me anname, seda rohkem meid õnnistatakse. Proovi seda ja sa koged isiklikult sõnade „õndsam on anda kui võtta“ tõelisust (Ap 20:35).

On üks vana inglise ütlemine: „Las ta paneb oma raha sinna, kus on tema sõnad.“ Selle mõte on, et inimesed võivad küll palju rääkida sellest, mida nad usuvad, aga kui nad ei ole nõus sellesse raha panustama, on nende jutt tühine. Kuidas näitab kümnise ja annetuste andmine, kus on sinu süda tegelikult? Mida näitab sinu andam sinu usu kohta?

Oodates

Tähendamissõnades on oluline mõõde talentide ja varanduse kohta, mida me ei tohiks kahe silma vahele jätta. Mt 25 läks „isand“ (s 19) pikale reisile ja tuli pärast pikka aega koju tagasi, et oma sulastega arveid klaarida. Lk 19 on meile öeldud, et „kõrgest soost inime-ne“ (s 12) reisis kaugele maale. Reisi käigus sai temast kuningas ja ta pöördus koju tagasi (s 15).

Jeesus viitab siin selgelt iseendale. Ta soovis, et jüngrid teaksid, et Ta läheb ära ja kulub mõnda aega, enne kui Ta tagasi tuleb. Aga kui Ta tuleb, küsib Ta meie käest, mida me oleme meile antuga peale hakanud.

Mis peaks iseloomustama meie Kristuse teise tulemise ootamist? Mt 24:42–46. Mida tähendavad need salmid meie jaoks igapäevases elus? _____

Samal ajal kui me ootame, elame ka eesmärgistatud elu. See ei ole jõudeolek, vaid me oleme pühendunud jüngrid, kes on hoolsad majapidajad kõige üle, mis neile on antud. „Me peame olema valvel, oodates inimese Poja tulekut ja me peame olema ka usinad, töötades selle ootuse ajal. Need kaks peavad olema käsikäes. See tasakaalustab kristlikku iseloomu, arendades seda ja muutes selle sümmeetriliseks. Me ei tohiks tunda, et peame kõik muu kõrvale heitma ja anduma meditatsioonile, uurimisele või palvetamisele, ka ei tohi me kaduda kiirustamise ja töötamise keerisesse, jättes unarusse isikliku pühituselu. Ootamine ja valvamine ja töötamine peavad olema segunenud. „Usin töödes, innukas vaimus, teenides Issandat““ (Ellen G. White, *The Adventist Home*, lk 23).

Me ootame Tema tulekut, kellele oma kõik on. Varsti tuleb Ta tagasi ja tahab teada, mida me oleme meile antud talentide, aja, füüsilise jõu ja materiaalsete vahenditega teinud. Tõsiasi, et Ta tuleb meie ustava majapidamise tulemusi uurima, ei tohiks meid kuidagi hirmutada. Sulane, kes mattis oma talendi maha ja keeldus seda kasutamast, süüdistas isandat, et see on „vali mees, kes lõikab sealt, kuhu ei ole külvanud, ja kogub sealt, kuhu ei ole puistanud“; see oli valesüüdistus. Pane tähele, et sulased, kes olid olnud ustavad, ei jaganud tema negatiivset arvamust. Kõik jõupingutused talentide paljundamisel olid väärt hinnangut, mille isand neile andis: „Mine oma isanda rõõmupeole!“ (Mt 25:21)

Kui Jeesus tuleks järgmisel nädalal, mis sa arvad, mida Ta ütleks sulle selle kohta, mida sa oled teinud eelmisel nädalal nende asjadega, mis tema on sulle usaldanud?

Edasiseks uurimiseks: Hea allikas majapidamise teema edasiseks uurimiseks on kogumik „Counsels on Stewardship“, millesse on kogutud Ellen G. White'i kommentaarid sel teemal. Vaata eriti Section VIII, milles on juttu andmise motiividest (lk 195–206).

„Issand ei nõua vaestelt, kel ei ole midagi anda; Ta ei nõua, et haiged annaksid energiat, mida ihunõrkus ei suuda. Keegi ei pea kurvastama sellepärast, et ta ei saa Jumalat teenida talentidega, mida talle pole kunagi antud. Aga kui sul on vaid üks talent, kasuta seda hästi ja see paljuneb. Kui talent ei ole maha maetud, saab ühest mitu.“ (Ellen G. White, *SPA Piiblikommentaar, vol 5*, lk 1100)

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas mõistame majapidamise ja vastutusele võtmise küsimust usu läbi pääsemise kontekstis? Kas meid päästetakse meie majapidamisoskuste tõttu? Või toob sinu majapidamine ilmsiks sinu usu tõelise palge? Ja isegi kui me eksime, miks ei tohiks me meeleheitel alla anda?

2. Mis on viltu niinimetatud eduteoloogias, arvamuses, et kui sa elad hästi, annab Jumal sulle palju raha ja hea tervise? Kuidas on see majapidamise tõeliste põhimõtete ümberpööramine?

3. Arutlege järgmise mõtte üle: „Suurimad, andekad inimesed on täiesti kasutud, kui nad ei lase Jumalal end kasutada. Teisisõnu, enda andmine on olulisem kui anne“ (Mike Nappa, *The Courage to Be a Christian*, 2001, lk 164).

4. Missugust nõu annad koguduseliikmele, kel on kitsad majanduslikud olud ja kes ütleb, et ta ei saa lubada kümnise maksmist, veelgi vähem annetuste andmist? Kuidas peaksid sellele inimesele lähenema?

Kokkuvõte: Meile kõigile on antud üks või enam talente. Meile on usaldatud vahendid. Meilt kui majapidajatelt oodatakse nende vahenditega tegutsemist meie parimate võimete kohaselt ja tänulikus meeles, et kõik, mis meil on, tuleb Jumalalt. Majapidamine ei peaks olema raske kohustus, vaid elu kõigi aspektide rõõmsameelde tähtsusejärjekorda seadmine.

12. õppetükk: 13.–19. juuni

Kogukond

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Ms 11:1–4; 12:1–3, 1Kr 12:12–27, Ef 4:1–13, Ilm 22:1–6

Meelespeetav kirjakoht: „Teie olete aga Kristuse ihu ning igaüks omast kohast tema liikmed“ (1Kr 12:27).

Inimesed on sotsiaalsed olevused. Jumal oleks võinud luua sada miljonit täiuslikku inimest kui ühtemoodi tinasõdurid, kes igaüks ajaksid taga enda iseseisvat eesmärki. Seeasemel lõi Ta alguses ühe mehe ja naise ja ütles, et inimesel ei ole hea üksi olla. Esimene paar oli teineteisele täienduseks. Ja nad pidid paljunema ning looma pere-liikmete kogukonna ning kaugemas plaanis suuremad sotsiaalsed üksused.

Üks olulisemaid sotsiaalseid kehasid, kuhu inimesed saavad kuuluda, on nende kogudus. Kahjuks ei tunnista paljud inimesed enam koguduse liikmelisuse sotsiaalseid eeliseid. Muidugi on kogudus enam kui meeste ja naiste klubi, kes juhtuvad jagama sama huviala. Kogudus on usklike kogukond, kes jagavad ülimalt päästekogemust ja tunnistavad Jeesust Kristust oma Issandana.

Pilk nädalale: Uskumine ja kuulumine on omavahel tihedalt seotud. Jumal soovib, et me oleksime Tema algatatud kogukonna liikmed. Sellesse kogukonda kuulumine on eesõigus, kuid ka vastutus. Meil kõigil on oma ainulaadne panus Kristuse ihu ülesehitamisel.

Jumal soovib inimest

1Ms 11. peatükis leiame kogukonna, kes ehitas hoonet ja Jumal ei kiitnud seda heaks. Kui veeuputuse üleelanute järglased otsustasid kokku jääda ja ehitada linna väga kõrge torniga Iraagi lõunaosas, oli Jumal väga pettunud. See ei olnud Tema plaan. Ja järgmises peatükis tõuseb kogukonna ehitamine taas keskmesse, kuid nüüd väga positiivses plaanis. Jumal ütles Aabrahamile (kes sel ajal oli veel Aabram), et Ta soovib eraldada rahva, keda kutsuda omaks.

Mis on peamine erinevus Paabeli torni ehitajate kogukonna ja Jumala plaani vahel teha Aabrahamist oma rahva esiisa? Vrd 1Ms 11:1–4 ja 1Ms 12:1–3. _____

Alates Aabrahami kutsumise loost keskendub Vana Testament Jumala rahva kogemustele, nende läbikukkumistele ja võitudele. Iisraeli rahval oli missioon teavitada oma lepingu Jumalast kõiki rahvaid. Nemad pidid Messia tulekule teed valmistama. Me teame, et iisraeli rahvas ei saanud oma ülesandega hakkama. Kui Messia tuli, tõrjuti Ta eemale ja hukati kui kurjategija just nende juhtide poolt, kes oleksid pidanud Teda kui Lunastajat tervitama. Samas jäid paljud Issandale ustavaks ja nemad moodustasid raku, millest sai alguse kristlik kogudus.

Loe 1Pt 2:9, 10. Mis on nende salvide sõnum tänapäeval?

Jumala Uue Testamendi rahvas koosneb juutidest ja paganatest, meestest ja naistest igast rahvusest, hõimust ja keelerühmast. Nagu Vana Testamendi Iisraelil, on nüüd neil vastutus õpetada teistele jumalikku armu. Nagu vana Iisrael, kuuluvad ka nemad erilisse usklise kogukonda.

Missuguseid võrdlusi saab tõmmata vana iisraeli ja tänapäeva koguduse vahele? Missuguseid õppetunde neilt õppida? Missuguseid vigu peaksime vältima?

Kuulumise eesõigus

Ameerika haridusteadlane ja raamatute autor Laurence J. Peter ütles kord: „Kirikus käimine ei tee sinust kristlast nagu garaapis käimine ei muuda sind autoks!“ Tõeliselt Kristuse kogudusse *kuulumine* on palju enam kui enda nime lisamine koguduse andmetesse. See eeldab arusaamist koguduse olemusest ja enda rolli olulisusest koguduse sees.

Paulus viitab paljudel juhtudel oma kaasusklিকেle kui *pühakutele* (Ef 1:1; Fl 1:1; Kl 1:2). Tänapäeval on see sõna omandanud tähenduse, mis toona selle sõnaga ei seostunud. Pühakud ei ole täiuslikud ega pühad inimesed; kindlasti ei ole nad inimesed, kelle kohta kasutatakse sõna „pühad“ pärast pikka ja rasket kiriklikku protseduuri, mis järgneb nende surmale. „Pauluse [ja teiste Piibli kirjutajate] jaoks ei lisandunud mõistele *pühak* toonitud klaasiga akent, nagu meie seda sageli tajume. Pühak ei olnud antiikne, üleelusuurune täiuslik kristlane, vaid igapäevane, keda Jumal kutsus ja eraldas ja kellest sai usukogukonna liige“ (John C. Brunt, *The Abundant Life Bible Amplifier: Romans*, 1996, lk 42)

Missugune suur ülesanne on antud kogudusse kuulujaile – Kristuse ihule? Kuidas peaks iga pühak teistesse suhtuma? 1Kr 12:12–27.

Koguduse liikmelisust ei tohiks taandada statistikale. Igal koguduseliikmel on ainulaadne ülesanne ja ainulaadne panus. Keegi ei saa välja jääda, põhjustamata ihu väärtalitust. Samas aga ei saa ükski liige väita, et tema panus on kellegi teise omast suurem või üliluslikum. Võrdpilt ihust selle paljude liikmetega näitlikustab seda tõde väga ilmekalt. Tundub, et mõni kehaosa on olulisem kui teised. Süda, aju, kopsud ja kõht võivad meile tunduda tähtsamad osad, ent ka väikese näärme toimimine või mittetoimimine võib kujuneda elu ja surma küsimuseks.

Kuidas sobitud sina oma kohalikku ihusse? Kas oled enda rolliga rahul? Kas oled mõne peale kade, kellegi teise ülesande peale? Kas sa oled surnud, elutu organ? Või ehk püüad võtta enda peale enam kui vaja? Kuidas aitavad Pauluse sõnad sul enda rolli paremini hoomata?

Kuulumise vastutus

Kristuse ihusse kuulumine on suur eesõigus. Seda suurepäraselt tõde rõhutab veel üks kõnekujund: me oleme Jumala perekonna liikmed. „Vaadake, kui suure armastuse Isa on meile andnud: meid hüütakse Jumala lasteks ja need me olemegi. Maailm ei tunne meid, sest ta ei tunne teda. (1Jh 3:1) Kuid eesõigused on alati käsikäes vastutusega.

Mida eeldab Kristuse ihu kui koguduse kujund ja mõte sellest, et igäiks meist on selle ihu liige, meie isiklike kohustuste suhtes? Ef 4:1–13. _____

„Igäihel peaks olema oma osa, nagu hästi toimivas masinavärkis: iga osa töö sõltub teise osa tööst, kuid siiski toimib iga detail ka omaette. Ja igäiks peaks võtma endale asetatud töö ning täitma temale määratud ülesanded. Jumal kutsub oma ihu liikmeid võtma vastu Püha Vaim, tulema kokku ja vennalikus poolehoius siduma oma huvid armastuse sidemega.“ (Ellen G. White, *My Life Today*, lk 276)

Missugused vastutusala on ühised kõigile koguduseliikmetele? 1Kr 16:2; 1Ts 5:14, 17, 25; Hb 10:25; 1Pt 3:15. _____

Paljud inimesed elavad tarbijaühiskonnas ja toovad selle mentaalseid ka kirikusse. Sageli on nende küsimus: „Mis on seal minu jaoks?“, kui see peaks olema: „Kuidas saan mina oma talentide ja annetega kaasa aidata?“ Kui John F. Kennedy 1961. aastal Ameerika Ühendriikide presidendiks vannutati, ütles ta oma kõnes need surematud sõnad: „Ära küsi, mida sinu riik sinu jaoks teha saab, vaid küsi, mida sina saad teha oma riigi jaoks.“ Need sõnad kehtivad ka meie suhtumise kohta kirikusse. Kuigi kogudus saab ja teebki palju nende heaks, kes ustavalt selle tegevustes osalevad, peaksime siiski järjepidevalt endalt küsima: „Kuidas saan mina panustada, et minu kohalik kogudus oleks vaimulik kodu, kus paljud võiksid leida sise-mise rahu ja vaimutoitu?“

Esita endale need küsimused ja vaata ausalt otsa oma vastustele: mis on minu kirikuskäimise peamine motiiv? Mida ma sealt saan ja mida saaksin anda?

Ühtsus erisuses

Paljud kristlased püüdlevad erinevate denominatsioonide vahelise suurema ühtsuse poole. Nad räägivad eraldatuse ja killustatuse „skandaalsusest“ ning meenutavad meile, et Kristus kutsus korduvalt meid, Tema järgijaid, ühtsusele. Ühtsus on võtmeteema ka Seitsmenda Päeva Adventistide koguduses, mida ähvardab sisemine killustumine ja polariseerumine. Kuid adventistide ühtsuse-otsingute teravik ei ole mitte suunatud organisatsioonilise ühtsuse või teenimisstiilide ühetaolisusele, ega teistele tavadele. See peab olema sügavam.

Mis iseloomustab tõelist kristlikku ühtsust? Jh 14:6; Ef 4:3, 13.

Ühendus Kristuses tähendab olla ühendatud tões. Kristus identifitseeris ennast kui Tõde. See ei tähenda, et inimeste vahel, kes erinevad üksteisest teatud teoloogiliste vaadete poolest või teatud lõikude tõlgendamise poolest, ei saa olla tõelist ühtsust. Kuid tõeline ühtsus eeldab ühesugust pühendumust Pühakirjale kui Jumala Sõnale ja selle alusõpetustele, ning ühist soovi praktiseerida Sõna õpetusi. See ei nõua aga, et kõik liikmed peaksid ühtemoodi mõtlema või teenima täpselt ühesugusel viisil. See ei tühistata imelist kultuuride erisust, mis meie ülemaailmset koguduse kogukonda väga palju rikastab.

Kuidas ilmestab Uue Jeruusalemma kirjeldus mitmekesisuse rikkust, mis on Jumala rahvale omane? Ilm 21 ja 22:1–6; loe eriti 21:12–14, 19, 26 ja 22:2.

Uus Jeruusalemm on väga konkreetne ja tõeline – Jumal loob selle oma rahvale – isegi kui selle kirjeldus on väga sümboolne. Seda lugedes rabab meid selle mitmekesisuse rõhutamine. Pole ka ime, sest lunastatud tulevad „kõigist suguharudest ja keeltest ja rahvastest ja paganahõimudest“ (Ilm 5:9, 7:9).

Inimesed, kes Uue Jeruusalemma väravatest sisse astuvad ja uue maa asustavad, on nagu oksad, mis pärinevad ühe viinapuu küljest. „Viinapuu oksad on erinevad ja siiski on selles erinevuses ühtsus. Iga oks on seotud suure tüvega. Iga oks saab toitained samast allikast. Kui me oleme tõelise Viinapuu oksad, ei ole meie seas riidu, võimuvõitlust, üksteise halvustamist“ (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, 25. aprill 1901).

Kui taevas on selline mitmekesisus, miks on tänapäeva kogudustes rahvustevahelist vaenu? Miks on nii, et me kipume kogudusi moodustama samasugustega nagu me ise, vastanduses vähemustele? Missuguse sõnumi me nii toimides teistele edastame?

Koguduse alus – Jeesus Kristus

Sageli räägime *oma* kogudusest. Meil on palju põhjusi *oma* koguduse üle uhkust tunda. Teisalt mõistame, et *meie* kogudus ei ole mitte täiuslik. Me oleme väga palju panustanud, oma talente, aega, energiat ja raha koguduse töösse investeerinud ja meil on kõik põhjused tunda omanditunnet. Siiski ei ole lõppvaatluses kogudus *meie* oma. See kuulub Jumalale. Ja neil kahel arusaamisel on suur vahe.

Mida vastas Kristus vastusena küsimusele, kellele kogudus kuulub? Mt 16:18. _____

Kristuse väidet, et kaljust, millele Jumal oma koguduse ehitab, on palju väärti mõistetud. Kui uuritakse tervet konteksti ja teisi piibellike tõendeid, ei ole alust arvata, et Peetrus oli see kalju, millele kogudus rajatakse ja et see eriline võim oleks temalt Rooma piiskoppidele üle läinud. Peetruse tunnistus Kristusest kui elava Jumala Pojast (Mt 16:16) oli see kalju, millele Jumal oma koguduse rajas.

Mõtle mõne teise sümboli tähendusele, mis rõhutavad seda sama tõde, st kogudus on ehitatud Jeesusele Kristusele ja see on pigem Tema kui meie kogudus. Ef 2:20; 4:15, 16; Ilm 1:12–16, 20. _____

Nii nagu paljud teised Ilmutusraamatu lõigud, on ka 1:12–20 täis Vana Testamendi kujundeid. Kristus kõnnib seitsme küünlajala vahel, riietatud kui ülempreester. Meie mõte läheb automaatselt tagasi antiikaja pühamuteenistuse küünlajala juurde, mis väljendas Jumala ligiolu oma rahva seas. Enne kui Ilmutusraamatus räägitakse üksikasjalikult sellest, „mis peatselt peab sündima“ (Ilm 1:1), tagatakse see, et me vaataksime kõike õige nurga alt. See on Jeesuse Kristuse, Alfa ja Oomega, Esimese ja Viimse, meie taevase Ülempreestri ilmutus; Ta ei ole eemalolev, staatiline jumalus, vaid see Üks, kes kõnnib oma koguduse keskel.

Kui kogudus kuulub lõplikult Jumalale, missugune on meie roll selles? Kas me pole siis mitte selle majapidajad? Missuguse vastutuse see mõte meie õlule paneb? Kui hästi sa seda vastutust enda elus kannad? Mida saaksid teha paremini?

Edasiseks uurimiseks: Adventistliku arusaama põhjalikuks uurimuseks koguduse kohta loe R. Dedereni „Handbook of Seventh-day Adventist Theology“, 2000, lk 538-581. Vaata ka Ellen G. White'i „Ajastute igatsuse“ 45. peatükki lk 410-418.

Jeesus vastas Peetrusele, öeldes: „Sa oled õnnis, Siimon, Joonas poeg, sest seda ei ole sulle ilmutanud liha ja veri, vaid minu Isa, kes on taevas“ (Mt 16:17).

„Tõde, mida Peetrus oli tunnistanud, on uskliku inimese usu alus. Jeesus ütles, et selles on igavene elu. Kuid selline äratundmine ei tohtinud tiivustada isekust. Peetrus tundis Kristuse ära mitte oma tarkuse või headuse põhjal. Inimene iseenesest ei tunnetaks iialgi jumaliku. „See on kõrgem kui taevad — mida sina suudad teha? Sügavam kui surmavald, mida sina sellest tead?“ (Ii 11:8). Ainult lapselik usk avab meile Jumala sügavused“ (Ellen G. White, *Ajastute igatsus*, lk 412).

Küsimused aruteluks:

1. Kas koguduse liikmelisus on üks pääsemise tingimusi? Või oleme koguduse liikmed teistel põhjustel? Kui nii, siis mis need on? Missuguste eeliste osaks selle ihu liikmetena saame? Mille suhtes peaksime samas olema valvsad?

2. Mõni ütleb: „Ma ei käi enam kirikus. Kui ma seal käin, jääb minusse tühi tunne. Kui ma lähen loodusesse, saan osa suuremast usulisest kogemusest kui ebahuvitava jutluse kuulamisest.“ Mida sellisel juhul vastata?

3. Süvene veel kolmapäevase osa küsimustesse, mis puudutavad meie koguduse rahvuslikke erinevusi. Miks peaksid kõigist inimestest just kristlased olema kõige vastuvõtlikumad ja armastavamad teiste rahvaste erinevuste suhtes? Mis aitaks meil paremini teostada seda, mida me Issandast teame, mis aitaks meil lahendada rassilise ja etnilise harmoonia olulist küsimust?

Kokkuvõte: Kogudus on jumalik algatus. See on pigem Jumala kogudus kui meie oma. Meie oleme Kristuse ihu liikmed – igaihel meist on oma eriline ülesanne, kuid me peaksime alati meeles pidama, et Tema on pea. Meid ei ole kutsutud ühetaolisusesse, kuid me peaksime Kristuse tõelise ühtsuse säilitamiseks tegema kõik mis võimalik.

13. õppetükk: 20.–26. juuni

Misjon

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mk 16:15, 16; Lk 24:46, 47; Jh 14:6; Ef 4:11–15; 2Pt 2:1–3; Ilm 14:6–12.

Meelespeetav kirjakoht: „...vaid pühitsege Issandat Kristust oma südames, olles alati valmis kostma igäihele, kes teilt pärib aru lootuse kohta, mis teis on“ (1Pt 3:15).

Misjon ei ole vanamoeline sõna, millega seostuvad troopilised kiivrid ja kuueaastane periood maailma eraldatud paikades. Mõiste *misjon* viitab kristliku elu tuumale: Sõnad *misjon* ja *misjonär* tulevad ladina sõnadest, mis tähendavad *lähetust* ja *lähetatut*. /.../ Inglisekeelne Piibel kasutab tavaliselt nimisõna *apostel*, mis tuleb kreeka keelest ja mis samuti tähendab *lähetatut*. /.../ Johannese evangeeliumis on 39 korda öeldud, et Jeesus oli Jumala poolt saadetud. Juba selles raamatus üksi määratletakse kolmkümmend üheksa korda Jeesust kui misjonäri või apostlit“ (Jon L. Dybdahl, *Missionary God–Missionary Church*, 1998, lk 8).

Meie kui Kristuse järgijad oleme Jeesuse kaasmisjonärid. Nagu Tema oli saadetud siia maailma, nii saadetakse meid esindama Teda ja kuulutama igale inimesele kolmeinglikuulutust. Mida kauem me siin oleme, seda suuremaks muutub oht, et me keskendume siinsele, otsides võimalusi, kuidas säilitada oma struktuurid ja institutsioonid, ja seda meie peamise eesmärgi arvelt – kuulutada maailmale tõesõnumit, mille Jumal on meile andnud.

Pilk nädalale: Misjon on koguduse süda. Kaalul on inimeste saatus, kaugemal ja lähemal. Misjon ei ole üks paljudest koguduse programmidest, see on meie eksistentsi põhjus ja eesmärk. Iga kristlane on kutsutud olema misjonär.

Inimesed hukuvad, kui just...

Läbi aegade on teoloogid väidelnud selle üle, kas Jumal päästab lõpuks kõik inimesed või mitte. Mõni ütleb, et Jumala armastus garanteerib selle, et keegi ei hukku. Teised jälle arvavad, et inimesed, kes ei ole oma elu jooksul midagi Kristusest kuulnud, saavad võimaluse pärast surma uskuma hakata. On ka neid, kes kaitsevad erinevaid alternatiivteooriaid. Nende teooriate häda on selles, et sageli püüavad need selgitada kõike, samas kui me peaksime rahulduma sellega, mis Jumal meile on ilmutanud. On küsimusi, millele me ei oska vastata. Kuid me teame, et Tema on õiglane kõigis oma tegudes ja samas piiramatu oma armastuses. Jumal on meile selgitanud, et inimestel on vaba tahe ja neil on võimalus hukkuda. Lõpuks eristatakse need, kes on päästetud, ja need, kes lähevad igavesse surma. Ja me teame ka seda, et me peame evangeeliumi levitama nii kiiresti kui võimalik nii paljudele kui võimalik.

Mis on järgmistes tekstides evangeeliumi kuulutamise olulisuse kohta tervele ilmale?

Jh 14:6 _____

Ap 4:12 _____

1Jh 5:11, 12 _____

Üks tuntumaid salme Piiblis on Jh 3:16: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu.“ Selles salmis on juttu Jumala armastusest, mis väljendus Tema Poja saatmises siia maailma. Kõigile, kes Temasse usuvad, lubatakse igavest elu. Kuid seal viidatakse ka alternatiivile. Need, kes ei kuula evangeeliumikutset ega võta Kristust vastu, hukuvad. Meie ei ole otsustanud selle üle, kes saab igavese elu ja kes hukkub. Meile võib osaks saada tõeline üllatus, kui näeme päästetuid. Arvestades inimeste tahetega, teeb Jumal kõikvõimaliku, et vähendada hukkuvate inimeste arvu. Ja hämmastaval kombel on Ta oma tarkuses ka meile selles protsessis oma osa andnud.

Missugune on meie ülesanne koguduse misjonitöös? Kui tõsiselt võtad kutset kuulutada teistele evangeeliumi? Mida saaksid veel teha?

Suur misjonikäsk

Käsk kuulutada evangeeliumi tervele maailmale on kirjas kõigis neljas evangeeliumis ja ka Apostlite tegude raamatus. Kõik need on sarnased, kuid esineb ka märkimisväärseid erinevusi. Enne tervikliku pildi kokkusaamist suurest misjonikäsust peab lugema läbi kõik versioonid.

Loe suure misjonikäsu kirjakohti ja pane tähele, kuidas need üksteist täiendavad. Mis on iga kirjakohta spetsiifilised üksikasjad?

Mt 28:19, 20 _____

Mk 16:15, 16 _____

Lk 24:46, 47 _____

Jh 20:21 _____

Ap 1:8 _____

Evangeeliumi peab kuulutama „kõigile rahvastele“. Vastavalt Peakonverentsi andmetele kuulutab Seitsmenda Päeva Adventistide kogudus oma sõnumit enam kui 200 riigis. See tähendab, et on vaid mõni riik, kus meie kogudus ei ole ametlikult esindatud. Nende seas on ka suured riigis: Põhja-Korea, Saudi-Araabia, Süüria ja Jeemen; kuid enamus neist riikidest on väikesed, vähem kui miljoni elanikuga riigid. Niisiis võib meil tekkida kiusatus arvata, et seitsmenda päeva adventistid on oma töö peaaegu lõpetanud. See oleks siiski pettekujutelm. Kuigi me peaksime oma Issandat tänama, et meie koguduse kasvamine jätkub suure kiirusega maailma erinevais paigus ja et pidevalt liitub meie kogudusega uusi alasid, on ülesanne siiski hiiglaslik. Kui Uues Testamendis kasutatakse sõna „rahvad“, siis on seal kasutatud algselt sõna, mis kohasemalt tõlgituna tähendaks „inimgrupe“ või „etnilisi grupe“. Meie töö ei saa valmis enne, kui oleme jõudnud kõigi inimesteni. Eraldi debati teema on, kui palju selliseid *inimgrupe* üldse eksisteerib. Spetsialistid on välja pakkunud erinevaid numbreid tuhande kaheksaja ja enam kui kahekümne tuhande vahel, sõltuvalt kasutatud määratlusest. Mis iganes definitsiooni nad on kasutanud, on selge see, et tuhanded inimesed ei ole veel evangeeliumist kuulnud.

Mõtle (ükskõik missuguse rahvusliku päritoluga) inimestele oma kogukonnas, kes ei ole veel meie sõnumit kuulnud. Kas sinu olemasolu on tõhustanud kuulutustööd? Mida saad enda vastusest enda kohta teada ja mida räägib see sinu rollist koguduse misjonitöös?

Tunnistav kogudus

Missugust erilist sõnumit peaksid Jumala lapsed lõpuajal kuulutama? Ilm 14:6–12. Kuidas sina sellest sõnumist aru saad? Pane see kirja oma sõnadega. _____

Kontekst, milles on kirjas kolmeinglikuulutus, keskendub selgelt lõpuajale. Sellele eelneb „esmaanni“ nägemus (s 4) lunastatutest ja sellele järgneb „lõikuse“ nägemus (s 15) kõigist päästetutest. On oluline, et mõistaksime, mis nende sõnumitega kaasneb. Samas peame mõistma ka seda, kes need inglid on, kes „igavest evangeeliumi“ (s 6) toovad. Ellen White on rõhutanud asjaolu, et prohvetikuulutuses on need *inglid* sümboliks inimisjonaäridest, juhtidest ja koguduseliikmetest: „Neid ingleid kujutatakse lendamas keset taevast, kuulutades maailmale hoiatussõnumit, mis on suunatud maailma ajaloo viimaste päevade inimestele. Keegi ei kuule nende inimeste häält, sest nad on sümbol Jumala rahvast, kes töötavad kooskõlas taeva universumiga. Jumala Vaimu poolt valgustatud ja tões pühitsetud mehed ja naised kuulutavad neid kolme sõnumit järjekorras“ (*Life Sketches*, lk 429).

Nii nagu suure misjonikäsu puhul, nii leiame ka kolmeinglikuulutuse algusest rõhuasetuse väljakutsel viia evangeelium iga inimeseni siin maal. Meid varitseb suur oht ja mida enam aega me siin veedame, seda suurem on oht – me triivime misjonikäsust eemale enese alalhoiu otsimiseni. Me võime kergesti silmist kaotada oma misjoni tunnistada maailmale ja keskendume enda institutsioonide kaitsmisele ning hoidmisele. Kui see meiega juhtub või meie koguduste või asutustega, mida me esindame, oleme kaotanud oma olemasolu põhjuse.

Mõtle sellele probleemile: me keskendume rohkem enese alalhoiule kui misjonile. Kuidas see juhtub? Kuidas saame ära tunda, kui me sellesse ohtu satume ja mida saame teha sellest hoidumiseks?

Isiklik tunnistamine

Väitega, et kogudus peab olema misjonikeskne, ei ole väga raske nõustuda. Kuid kes on see kogudus? Kogudus ei ole esmalt organisatsioon, see on inimesed, kes kõik ilma igasuguste eranditeta kutsutud tunnistama.

Miks peaksime olema kindlad, et me saame olla usutunnistajad? 1Kr 12:28; Ef 4:11–15. _____

Mitte igäihel meist ei ole jutlustamise või õpetamise andi. Kuid igäihel meist on mingi talent, millega me saame olla need, kelleks meid on kutsutud – jüngrid, kes on alati valmis rääkima oma lootusest (1Pt 3:15).

Mis on kõigi nende peamine vahend, kes on tahtlikud oma usust tunnistama? Jh 14:26; Ap 1:4, 8; 2:1–4. _____

Tõsiasi, et Kristus on lubanud oma järgijaile Püha Vaimu ligi-olekut ja et me saame vaimuandeid, ei tähenda, et me ei peaks tege-
ma ettevalmistusi või läbima kursusi. Apostlid olid jüngrid, kes läbisid kolme aasta kestel kõige intensiivsema koolituse, mis üldse võimalik. Nii peavad ka tänapäeva jüngrid püüdlema kristliku tunnistamise koolituse poole ja kogudus peaks võtma oma eesmärgiks valmistada ette materjale ja võimalusi, et arendada koguduseliikmeid nende tööks. Kuid koolitamine üksi ei täida meie vajadusi. Kui Jumala rahvas tahab kogeda teistele kuulutamisel edu, siis vajavad nad Püha Vaimu ligiolu ja vaimuandeid.

Sa ei saa anda seda, mida sul pole. Kui meil ei ole vitaalset suhet oma Jumalaga, ei saa me ka teisi inimesi selle kogemuse juurde juhatada.

Mis on nende inimeste peamine tunnus, kes soovivad oma usust tunnistada? 2Pt 3:18. _____

Oma kutsele vastav kogudus kasvab. Kuid see kasv ei peaks olema piiritletud arvuliste näitajatega. Kui meie tunnistamine on tõesti produktiivne, peaksime isiklikult ja ihuna „kasvama armus“.

**Kuidas mõistad sina armus kasvamist? Kuidas seda protsessi ära tunda? Missuguseid mõõdupuid kasutada? Jaga oma vastu-
seid hingamispäevakooli klassis.**

Issanda jagamine

Pole kahtlustki, et kui jagame sõnumit ristilöödud ja ülestõusnud Kristusest, kes on nüüd meie Vahemees taevase Isa juures, eeldab see ka Jumala Sõnas meile ilmutatud oluliste doktrinaalsete tõdede ustavat õpetamist.

Kui oluline on doktriine õpetada ja ise neist kinni pidada? Tt 2:1; 2Pt 2:1–3. _____

Kui me tahame uskuda Piibli Jumalasse ja oleme otsustanud Kristust järgida, peame Tema kohta nii palju kui võimalik teada saama, Tema iseloomu kohta ja selle kohta, mida Ta meilt ootab. Me püüame Piiblist õpitut kokku võtta erinevate doktriinide ja õpetustega. On inimesi, kelle jaoks doktriinid ei ole midagi muud kui tähtsusetu vaimne pagas. See on traagiline vääritimõistmine. Ilma tervete doktriinideta muutub meie usk üsna pea eesmärgituks ja pinnapealseks. Usus kasvamise asemel avastame hoopis, et meie usk muutub üha enam ja enam tähtsusetuks. Ebaterved doktriinid suunavad meid sageli Kristusest eemale, meie endani või millegi selliseni, mis väidetavalt peaks aitama kaasa meie päästele. Kui me ei suuda põhjendada oma usku terviklike piibellike doktriinidega, oleme suures ohus triivida eemale usu keskest isikust: Jeesusest Kristusest, meie Issandast.

Mis peaks olema kõigi meie jutluste ja tunnistuste kese? 1Kr 1:23; 2:2. _____

Terviklike doktriinide olulisuse rõhutamine peaks olema käsi-käes tingimusteta määratlusega, et kõik, mis me ütleme, toetub Jeesusele Kristusele. Kõik, mida me usume ja väidame olevat doktriini, peab olema seotud Temaga, kelles meile on tagatud igavene lunastus. Kui doktriinil puudub ühendus Jeesuse Kristusega, ei ole see enam midagi enam kui tehniline teave, mis võib olla huvitav ja intellektuaalselt väljakutsuv, kuid ei midagi rohkemat. Kui doktriin põhineb aga Jeesusel Kristusel, aitab see meil paremini mõista lepitust ja täiustab meie suhet meie Issandaga.

Mõtle mõnele kristliku maailma valeõpetusele: igavene põrgupiin; ettemääratus – mõned inimesed pääsevad ja teised hukuvad; uskumus, et Jeesus ei olnud Jumal, vaid lihtsalt suur mees. Kuidas mõjutavad need ja teised valeõpetused negatiivses suunas meie arusaamist Jumalast ja päästeplaanist?

Edasiseks uurimiseks: Seitsmenda päeva adventistide misjoni-ülesannete erinevate isiklike ja koguduse kui terviku aspektide uurimiseks loe Jon L. Dybdahli „Adventist Mission in the 21st Century“, 1999. Loe ka Ellen G. White'i „Apostlite tegude“ peatükki „Jumala eesmärk oma kogudusega“, lk 9–16.

„Kogudus on Jumalast määratud tööriist inimeste päästmiseks. Kogudus organiseeriti teenimiseks ning selle missiooniks on viia maailmale evangeeliumi. Juba algusest peale oli Jumala plaan, et Tema koguduse kaudu peegelduks maailmale Tema õnnistuse täius. Koguduseliikmed, keda Ta on pimedusest oma imelise valguse juurde kutsunud, peavad ilmutama Tema au. Kogudus on Kristuse armu rikkuste varakamber; koguduse kaudu saab lõpuks ilmsiks isegi „taevalistele valitsustele ja võimudele“ Jumala armastus selle täielikul ja lõplikul kujul (Ef 3:10)“ (Ellen G. White, *Apostlite teod*, lk 9).

Küsimused aruteluks:

1. Vaadake klassina veel üle kolmapäevase osa viimane küsimus. Mis on teie arusaamad armus kasvamise kohta?

2. Vaata tähelepanelikult oma kohalikku kogudust. Millele te peamiselt rõhku panete? Kas rõhutate kogudust kui sellist ja koguduse kui ihu vajaduste täitmist või on teie tegevus suunatud misjonile ja tunnistamisele? Kuidas saavutada õiget tasakaalu, kuidas õpetada neid, kes on meiega ühinenud ja samal ajal mitte jätta unarusse oma ülesannet kuulutada kõigile inimestele? Missugune on sinu koguduse arusaamine selles vallas ja kuidas saad sina aidata kogudusel paremaks muutuda kui vaja?

3. Kuidas me kaitseme end kogudusena ohtlike teoloogiliste suundumuste eest, mis järjekindlalt otsivad võimalusi imbuda meie õpetustesse? Samas – kuidas saame jääda avatuks kasvamisele uues valguses, mis aitab meil paremini mõista oma Issandat ja meie ülesannet?

Kokkuvõte: Jeesuse Kristuse evangeeliumi peab kuulutatama kogu ilmale. See on kõigi end jüngeriks nimetavate inimeste kohustus. Igaüks meist on saanud vaimuanded ja me kõik oleme saanud töötuse, et Püha Vaim varustab meid kõige vajalikuga. Evangeeliumi kuulutamine peaks põhinema õigel doktriinil, kuid kõik, mis me ütleme, peab olema juurdunud Temasse, kes on evangeeliumi sisu.

